

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Pavel\_Bagrjak-Modri\_lide.PDB

PDB Name: Pavel\_Bagrjak-Modri\_lide  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 22.5.2005  
Modification Date: 22.5.2005  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Pavel Bagrjak

MODŘÍ LIDÉ

## MÍSTO ÚVODU

Dejme tomu, že vám někdo šlápne na nohu a vzápětí se omluví. Je správné, že se omluvil? Bezespору ano.

Bylo by však lepší, kdyby vám na nohu nešlápl.

Nemám tušení, kolik lidí na naší planetě se za tento společenský přestupek denně omlouvá, ale dovolím si s určitostí tvrdit, že tím se počet těch, kteří šlapou svým bližním po nohách, nijak nezmenšuje.

Když jsem svědomitě popsal všechno, co se přihodilo na ostrově Newcombe, přečetl si komisař Hard můj rukopis a mlčky jej položil na okraj stolu. Abych zamaskoval své vzrušení, zeptal jsem se nenu-ceně:

"Tak co tomu říkáte, Harde?"

"Působí to hrůzně," řekl komisař.

"Napsal jsem jen a jen pravdu!"

"Nikdo netvrdí, že je to lež," poznamenal klidným tónem Hard. "Kdo však tu pravdu potřebuje?"

Přes to přese všechno vám ten příběh předkládám.

Omluvte mne, milý čtenáři, že vám hodlám šlápnout na nohu!

1. "MÁ KRÁSNÁ UT..."

21. května v deset třicet dopoledne byl v úřadovně Třetího policejního-okrsku zaznamenán na magnetofonovou pásku výslech guvernantky Brigitty Worworthové, staré padesát šest let, katoličky, svo-bodné. Výslech vedl inspektor Jim Morgins. Jim Morgins: "Tak už se, prosím vás, uklidněte. A spusťte pěkně po pořádku."

Brigitt Worworthová: "Chudák holčička! Vypátráte ty ničemy, vidíte? Najdete moji krásnou Utu, že ano, inspektore?"

J. M.: "To záleží, slečno, také na vás. Tak tedy..."

B. W.: "V deset hodin dopoledne jsme jako obvykle šly s Utou na procházku. V našem parku je taková pěkná alej, víte, prochází se tamtudy i příbuzný našeho pána senátora, jistý Schnabel s fenkou Blumou, která nedávno ožrala závěs, a ten plešatý Schnabel obvinil mě, že prý jsem ten závěs ustríhla..."

J. M.: "Neodbíhejte, prosím, od věci."

B. W.: "Promiňte. Trošku jsme se opozdily, Utička totiž dlouho snídala, a proto jsme propásly, jak chlemtá mléko."

J. M.: "Kdo chlemtal mléko?"

B. W.: "No Bluma přece! Slíbila jsem Utičce, že jí ukážu, jak Blumě chutná mléko s přísadami, které Ut soustavně odmítá..."

J. M.: "Tomu nerozumím. Jaké přísady?"

B. W.: "Lžička rybího tuku, pět gramů vitamínu B-prim, sedmnáct uncí..."

J. M.: "Pane Bože! Rybí tuk je přece úplně vedlejší."

B. W.: "Vždyť jste se sám na přísady ptal."

J. M.: "Mluvte už jenom k věci."

B. W.: "Zamazala si kalhotky... víte..."

J. M.: "Kdo? Holčička nebo fenka?"

B. W.: "Probaha, přece holčička, pane inspektore. Stává se často, že si je zamaže. Tak jsem honem utíkala do dětského pokoje pro jiné kalhotky. Holčička zůstala sama u velkého květinového záhonu... A plešatý Schnabel šel zrovna domů s Blumou. Než jsem se vrátila, Ut se mi někam schovala. Nemyslete, že ji snad rozmazluji, ale Ut si ráda takhle hraje.

Schová se, víte, já se tvářím, že ji hledám a nemo-hu najít, a Ut se směje..."

J. M.: "Upokojte se. Co bylo dál?"

B. W.: "Já jsem, pane inspektore, nevěděla, že se něco podobného stane. Propánakrále! (Pláče.) Já na ni dávala takový pozor! Dva roky ani jednou nezastonala, byla baculatoučká, tvářičky krev a mléko..."

J. M.: "Dobrá, tak Ut se tedy schovala..."

B. W.: "Ano. A právě tehdy se objevil v aleji on."

J. M.: "Kdo?"

B. W.: "Muž. Ve světlém klobouku. Rychle přešel kolem mě, málem utíkal... A chudinka Ut..."

J. M.: "Jen klid, prosím. Napijte se vody, to vám udělá dobře. Co by-lo dál?"

B. W.: "Nevím, nevzpomínám si... Na nic se nemohu upamatovat! Chtěla jsem se vysmrkat a najednou jsem ... upadla ... Když jsem se probírala, nikdo už tam nebyl. Začala jsem křičet, kolem se seběhli lidé..."

J.M.: "Děkuji vám. To je všechno. Můžete jít domů."

V odborné lékařské expertize, podepsané doktorem Kirchhoffem, stálým expertem Třetího policejního okrsku, stálo: "Kapesník světle šedé barvy, nalezený na zemi ve vzdálenosti dvaceti metrů od velké-ho květinového záhonu, byl napuštěn ftolmetylsuperhypritem, jenž vyvolává krátké ochrnutí dýchacích cest a v důsledku toho stav bez-vědomí. Doba účinku preparátu je zpravidla patnáct minut. Stav šoku se u vyšetřované Brigitty Worworthové dostavil okamžitě..."

V jednu hodinu v poledne dozorčí Třetího policejního okrsku uslyšel zvonek a zvedl telefonní sluchátko.

"U telefonu Dobbs. Dejte mi komisaře Wooda!"

"Je na obědě, pane senátore," řekl dozorčí a bezděčně se zdvihl ze židle. "Ještě než komisař Wood odjel, dal příkaz, abychom vás oka-mžitě informovali, jakmile bude něco nového, ale zatím, bohužel..."

"Tak, tak," přerušil ho senátor Dobbs hlasem, ve kterém zaskřípě-ly kovové tóny. "Až se Wood vrátí, vyřídte mu, že mu přejí příjem-né zažití."

Policejní inspektor Jim Morgins se svými pomocníky a třemi nejlep-šími pátracími psy okrsku ještě jednou pozorně proslídil park senáto-ra Dobbse.

Stopy pachatelů se psům najít nepodařilo, protože ustavičně nará-želi na stopy, které po celém parku zanechala fenka Bluma. Zato v plotu byly objeveny dvě upilované mříže; touto cestou bylo možné do senátorova parku snadno vniknout, a právě tak hladce se zase vzdálit.

Morgins okamžitě vyslechl služebnictvo. Vysvětlilo se, že mříže upiloval už před třemi roky podomek Coogan, když byl zamilován do Mary Gordonové, služby Dobbsova souseda, senátora KRAFTA ju-niora.

Mary se při výsledku rozplakala a zapřísahala se, že podomek Co-ogan ji už asi před půl rokem nechal a nyní miluje pokladní Lucy z baru Kratičká chvíle štěstí. Z podomka se nepodařilo vypáčit nic, kromě stokrát opakovaného tvrzení, že všim je vinna Mary, že s Lu-cy to není nic vážného a že mříže může opravit třeba ještě dnes.

Deník Svět dnes dopoledne přinesl na titulní straně fotografii Uty Dobbsové. "Každý, kdo by holčičku uviděl, má okamžitě telefonovat policii, redakci, nebo přímo senátoru Dobbsovi."

V pět hodin odpoledne udělil policejní komisař Wood interview novinářům.

"Jsem přesvědčen," řekl Wood, "že máme co dělat s dobře orga-nizovanou bandou únosců. Není to v naší zemi první únos dítěte, ale bohužel, policie je zatím bezmocná. Nicméně se domnívám, že v nejbližších dnech pátrání uzavřeme, nebo alespoň narazíme na stopu pachatelů."

Senátor William Dobbs sledoval tiskovou konferenci na obrazov-ce televizoru ve své vile. Aniž vyčkal do konce, zasakroval, oblékl si smokink a zazvonil na šoféra.

U senátorovy ženy, která doposud nevyšla ze své ložnice, se usta-vičně střídaly lékařské kapacity.

Inspektor Jim Morgins zatkl Brigittu Worworthovou, podomka Coogana, Mary Gordonovou a pokladní Lucy. Se souhlasem komisa-ře Wooda se objevil v senátorově vile a uvalil vazbu na senátorova příbuzného Schnabela. Jakmile se o tom senátor dověděl, propadl návalu zlosti, zavolał Woodovi, a o Schnabelovi se už nemluvalo. Pro všechny případy Jim Morgins zajistil, aby ho tajně sledovali.

Studio Echo začalo natáčet o únosu Uty Dobbsové celovečerní film. V roli únosce, jak reklamní plakát, vytištěný během čtyřiceti minut, oznamoval, objeví se na plátně slavný filmový herec a miláček obe-censtva Hume-Rogery.

Senátor William Dobbs požádal o audienci u prezidenta. Upřímně řečeno, prezidenta by nebylo, kdyby sám přijel k Dobbsovi a odvedl tak daň jeho bohatství i jeho významu pro stát, ale Dobbs, který také byl svého času prezidentem, rozhodl se pro tentokrát zachovat deko-rum, odpovídající vážnosti chvíle. Audience začala v devatenáct ho-din šest minut a skončila v devatenáct hodin devět minut.

V devatenáct hodin deset minut zachytila Státní bezpečnostní služba prezidentův rozhovor s ministrem vnitra Wonnelem.

Prezident: "Drahý ministře, veliké poslání, které bylo lidem i vlá-dou vloženo na má stará ramena, nedovoluje mi odpoutat ani na okamžik pozornost od záležitostí tohoto světa..."

Wonnele: "Který je, pane prezidente, tolik nedokonalý!"

Prezident: "A ne vždycky spravedlivý! Právě teď ode mne odešel zoufalý otec..."

Wonnele: "Senátor Dobbs, pane prezidente?"

Prezident: "Je to strašné, všechny své síly věnuje zemi a národu, a zatím jacísi bezectní, ničemní lidé páchají své opětovné smrtelné hři-chy..."

Wonnele: "Trestající ruka spravedlnosti je dostihne!"

Prezident: "Pevně v to věřím! Budu se celou noc za maličkou Utu Dobbsovou modlit!"

Wonnele: "S vaším souhlasem, pane prezidente, řídím osobně pátrání po zločincích. Budou neprodleně vypátráni..."

Prezident: "A potrestání!"

Jedna nahrávka rozhovoru byla jako obvykle okamžitě oficiálně předána Tajné radě, sledující akce a rozhovory všech vládních činiteľů, včetně samotného prezidenta.

Druhá nahrávka byla jako obvykle doručena neoficiálně na vědo-mí generálu Dornovi, sledujícímu akce Tajné rady.

Tajemník Williama Dobbse najal v průběhu třiceti minut všechny soukromé detektivy města na dva týdny! Za zadržení pachatelů byla vyhlášena odměna ve výši sto tisíc klarků.

Na třiadvacet hodin třicet minut svolal generál Dorn mimořádné za-sedání.

"Zvát účastníky podle instrukce nula jedna, nebo nula dva?" ze-ptal se jeho osobní sekretář Ditrich.

"Nula jedna," krátce odpověděl Dorn a sekretář pochopil, že se stala neobyčejně vážná událost.

Šéf zval jenom nejbližší spolupracovníky.

Tabáková firma Antiniko dala na trh první balíčky cigaret značky UU - unesená Ut - s fotografií Uty Dobbsové.

"V tento den, tak těžký pro celou zemi," prohlásil televiznímu re-portérovi předseda správní rady Ferdinand Muhmádí,

"nemůžeme ani my zůstat lhotejní. Máme v úmyslu prodávat cigarety UU do té doby, dokud nebude dívenka nalezena. Kuřáci našich cigaret mohou velmi snadno nešťastně děvčátko poznat, stačí se podívat na balíček, a jejich šance na odměnu sto tisíc klarků jsou tedy podstatně vyšší než šance těch, kteří kouří cigarety firmy Dubroca a spol."

Ministr vnitra Wonnell vydal tajný příkaz, jehož kopii neprodleně za-slal Tajné radě:

"Z moci, svěřené mi prezidentem, prikazuji:

1. Všechny spolupracovníky kriminální, politické, mezinárodní a zvláštní policie nasadit do pátrání po pachatelích únosu Uty Dobbsové.

2. Utvořit dočasný výbor v sestavě Puna, Davis, Surte plus čtyři moji náměstci, za účelem řízení pátracích akcí po Utě Dobbsové a jejich únoscích.

3. Dočasnému výboru budu osobně předsedat.

Příkaz vstupuje v platnost okamžitě."

Tajná rada cestou ústního dotazu svých stálých členů mlčky mi-nistrův příkaz schválila, i když k němu zaujala spíš opatrné stanovisko, protože dával ministrovi mnohem víc kompetence a moci, než kolik jí měl dosud.

V každém případě bylo rozhodnuto na Wonnella tajně dohlížet.

Po tříhodinovém křížovém výsledku v cele městského vězení se ve třiadvacet hodin osmáct minut podomek Coogan pokusil o sebe-vraždu, když se před tím přiznal, že přepiloval mříže a udělal v plotě díru. Komisař Wood okamžitě oživil Dobbsovu naději sdělením, že stopu, vedoucí k pachatelům, má už policie v rukou.

Navíc Wood senátora oficiálně uvědomil, že tajným dohledem v domě, nařízeným inspektorem Morginsem, bylo zjištěno, že senáto-rův příbuzný Kurt Schnabel za neznámým účelem osobně odstřihuje půlmetrové pásy od sametových závěsů, třebaže tyto jeho akce ne-mají s únosem Uty Dobbsové přímou souvislost.

Schnabel má být i nadále sledován.

"Vy tu, Ditrichu, zůstaňte," řekl generál Dorn a podíval se na hodin-ky, které ukazovaly rovných 23.30 hod. Sekretář, krácející měkkou kočičí chůzí ke dveřím, ztuhl jako socha. Generálova prosba zněla v jeho uších vždycky jako rozkaz.

## 2. VOJÁCI VLASTI

"Pánové!" Dorn povstal a tato okolnost přiměla všechny, aby se po sobě podívali; tak oficiální začátek nevěstil nic dobrého. "Před malou chvílí mi telefonoval Wonnell a prosil mne, zdůrazňuji, prosil, aby-chom mu byli nápomocni ve věci Uty Dobbsové. Jistě dokonale chá-pete, že nejsem povinen vyhovět každé ministrově prosbě, ale v dané situaci... Krátce a stručně, žádám od vás zevrubné vysvětlení. Co říkáte vy, Halle?"

"O únosu Uty Dobbsové jsem se dověděl z ranních novin."

"Aha. Co vy, Reydingu?"

"Poprvé jsem to jméno slyšel v televizních zprávách."

"Hmm." Dorn se posadil a na vteřinu se zamyslel. "Výborně. Si-tuace se poněkud mění. Budeme muset schválit mimořádná opatření k vypátrání dítěte. Náš výbor nemůže v žádném případě zůstat stra-nou, pánové, vždyť i my jsme vojáky své vlasti!"

Při těch slovech se všichni tři vztyčili a několik vteřin zůstali mlč-ky stát, jako by se právě hrála státní hymna.

"Prosím, posad'te se," řekl Dorn. A když se všichni ro sesadili na svých místech, přísně se zeptal: "Jste, pánové, přesvědčeni, že riziko je zcela vyloučeno?"

"Ano, šéfe," odpověděl tvrdě Hall.

"Beze zbytku," přidal se Reyding.

"Výborně. Můžete, Halle, přefadit své lidi do pátrací akce?"

"To je do jisté míry odvede od jejich bezprostředních povinností."

"Tento případ je mimořádný," řekl Dorn přísně, "a výbor nebude šetřit výdaji na mimořádné honoráře."

"Provedu, šéfe."

"Jaké jsou vyhlídky na úspěch?"

"Těžko říct," Hall se zarazil. "Zřejmě u nás řadí nějaká drzá banda únosců. Nebude nijak lehké ji vypátrat."

"Máte na to tři dny," řekl Dorn, "a sto padesát tisíc klarků. Sto z nich refundujete z odměny senátora Dobbse. A vy, Reydingu, nasad'te na případ všechnu svou techniku."

"Operaci Kvarteto máme, šéfe, pozastavit?"

"Mhm, ano...", řekl Dorn s výrazem jistých pochyb.

"A Adsorbent profesora Choice? Dodrží-li, šéfe, Institut Perspektivních Problémů schválený rozvrh prací..."

"Choice - zastavit!" přerušil Reydinga rozhodným tónem generál. "Kvarteto pojede dál! Rozvrh prací IPP okamžitě přehlédnout a uvést do souladu s novými podmínkami. Akci Kosmos převést na režim absolutní tajnosti. Je vám to, pánové, jasné? Jestliže naši lidé holčičku najdou ..., chápete, pánové, co to pro nás bude znamenat?"

"Ano, generále!" odpověděli všichni přítomní téměř jednohlasně.

"Děkuji vám a čekám na vaše hlášení."

Reyding a Hall se povojevsky rozloučili s generálem, otočili se na podpatku a vykročili k východu. Ditrich zůstal v pracovně. Když za účastníky jednání zapadly dveře, řekl sekretář opatrně:

"Promiňte, generále..."

"Oč jde, Ditrichu?"

"Chtěl jsem vám připomenout komisaře Harda."

Generál zdvihl hlavu:

"Snad máš pravdu. Děkuji, Ditrichu."

O hodinu později vcházel komisař Hard do generálovy pracovny.

Pokaždé, když byl Hard vybídnut, aby se ohlásil u Dorna, pocíťoval ani ne tak strach - sotva už ho mohlo něco poděsit -, leč jakýsi od-porný pocit, vyvolávající sevření žaludku. Hard věděl, že nyní se po-klidný tok jeho života neodvolatelně naruší, je-li ovšem možné nazý-vat "poklidným životem" denní praxi policejního vyšetřovatele, vždycky spojenou s rizikem a nebezpečím. Ale stejně jako je lovci tygrů protivné lovit žáby, tak byly Hardovi zpravidla proti srsti Dor-novy "případy". "S penězi, komisaři, si nemusíte dělat starosti," řek-ne generál jako vždycky na konci rozhovoru. A Hard bude opět sou-hlasit a nemyslet na to, co mu ten případ vynese, bude však uvažovat o nepříjemnostech, které by ho mohly potkat, kdyby odmítl.

Činnost výboru, v jehož čele stál Dorn, byla zahalena naprostým tajemstvím. Dokonce ani Tajná rada, o bezpečnostní službě nemluvě, nedisponovala o této činnosti sebemenšími informacemi. Když gene-rál vtáhl kohokoliv z nezasvěcených lidí do sféry svých zájmů, býval nucen poodhalit alespoň jistou část činnosti svého výboru, a už tato okolnost prakticky znemožňovala přístě odmítnout. Dorn dokázal stejně dobře lidi vyzvedat jako ničit.

Až do dnešního dne nepřesahoval ani jeden z úkolů, které generál Hardovi zadal, hranice komisařových profesionálních povinností: někoho vypátrat, někoho dopadnout, někoho sledovat a pak podat Dornovi hlášení. Ale pravý cíl svého pátrání, sledování osob či razií Hard nikdy neznal, a to se mu dost přičilo. Narůstal v něm pocit, že dělá něco nečistého a nečestného, třebaže ho do jisté míry uklidňo-va-la okolnost, že Dornův výbor byl přece jen státní organizace, a nikoli soukromý podnik, i když generál nezapomínal nikdy zdůraznit, že Hardova spolupráce je "osobního" rázu.

"Rač-ě-te!" vybídl Ditrich Harda hvízdavým šepotem, tichým ko-čičím krokem ho předběhl a otevřel před ním dveře pracovny.

Dorn už zdálky ukazoval komisařovi na křeslo a sotva znatelně, pouhými koutky úst se usmíval. Ruku generál nikdy nikomu nepodá-val, jako by se bál, že dostane ekzém.

"Dlouho jsme se neviděli," řekl Dorn a přistrčil k Hardovi krabici doutníků.

"Dlouho," odpověděl Hard krátce a vyňal z kapsy vlastní cigare-tové pouzdro.

Neviděli se vlastně od doby, kdy se komisař zabýval záležitostmi profesora Millera a dostal se do konfliktu s Institutem Perspektivních Problémů, spadajícím do okruhu Dornovy kompetence. Hard však neměl chuť si to připomínat, tím spíš, že v této pracovně se k lidem, obdařeným dobrou pamětí, chovali velmi podezíravě. Sem bylo nut-né vcházet jako "nepopsaný list" a odcházet odtud tak, jako byste nikdy nebyli vešli.

"Jestli dovolíte, přejdu hned k věci," řekl Dorn. Hard přikývl.

"Senátoru Dobbsovi se ztratilo dítě."

Hard znovu přikývl.

"Wonnell se na mne obrátil s prosbou, abych zapojil své složky do pátrání. Vy ale, komisaři, jistě chápete, že ti moji hlupáci... A navíc přece víte, jak vysoké mínění mám o vašich schopnostech."

Na Hardově tváři strnul kamenný výraz.

"Rozvažte si, komisaři, do jaké míry byste mi mohl být nápomo-cen. Nejde samozřejmě o mou osobní prosbu. S penězi si nemusíte dělat starosti."

To bylo všechno, rozhovor bylo možno považovat za ukončený; oběma, Hardovi i Dornovi, bylo jasné, že všechna další slova budou pouhou "sladkou omáčkou", která má napomoci "strávit" hořkou pi-lulku. Když už Hard nemůže Dornovi odříct, musí se alespoň snažit o zachování vnějšího dekoru - musí se snažit zachovat si tvář. Mazaný a chytrý Dorn ostatně umožňoval externím spolupracovníkům vchá-zet do své pracovny i vycházet z ní se vztyčenou hlavou, podle jeho představ to měla být určitá kompenzace za ztrátu svědomí.

"Tak si to tedy, komisaři, dobře promyslete. Ta věc má pro mne mimořádný význam: A hoří!"

Hard začal "promýšlet". Pátrání po Utě Dobbsové je koneckonců naprosto správná věc. Okolnost, že policejní správa je nesvěřila ko-misaři Hardovi, nýbrž komisaři Woodovi, není důležitá. Wood bude hledat dítě oficiálně, Hard jako soukromý detektiv. Důležitý je vý-sledek. Pokud jde o Dorna a jeho zájmy, ať si své tajnosti klidně po-nechá. Dobbs je senátor a milionář, Dorn právě tak; kdoví jakými vzájemnými pouty a zájmy jsou ti dva spojeni? Hlavní věc je najít dítě a zneškodnit bandu únosců...

"Dobrá, generále," řekl Hard, a Dorn si oddechl, jako by komisař mohl říct něco jiného. "Zúčastním se pátrání."

"Peníze, lidé, stroje, potřebná aparatura vám budou k. dispozici okamžitě, jakmile o ně požádáte."

"Přece, generále, víte, že první etapa mé práce je vždycky kabi-netního rázu. Nejdrive analyzuji."

Dorn se usmál koutky úst: "Drahý Harde, já platím za výsledek."

"To je naprosto v pořádku."

"Děkuji vám."

Hard vstal a se vztyčenou hlavou zamířil k východu. Ditrich před ním neviditelným pohybem otevřel dveře.

"Rač-č-te!" pronesl hvízdavým šepotem.

### 3. DERNÝ ŠTÍTEK

"Komisaři, jde k vám Chester," řekl Taratura, ale v tom okamžiku už stál Chester ve dveřích Hardovy pracovny.

"Taratura dostává příplatek za práci portýra?" řekl Fred Chester místo pozdravu. "Nebo si bereš příklad z Wooda?"

Hard se pokusil zakrýt rozpaky úsměvem.

"To je, Frede, tím, že mám moc práce."

"Já taky. Přesto jsem přijel. Četl jsi to?"

"Co jako?"

"On se ještě ptá!" vykřikl Chester. "Slyšíš ho, Taraturo, tvůj šéf čte jenom ty články, ve kterých ho přirovnávají k Sherlocku Holme-sovi nebo Alfredu Duff-Cooperovi! To, že každý den vycházím v Newcomském telegrafu já, je mu úplně putna."

Taratura s klidem počkal, až Chesterovi dojde dech, a pak řekl:

"Nezdá se ti, že jsi až moc stručný?"

Teprve v tomto okamžiku spatřil Fred na kraji stolu čerstvé číslo Newcomského telegrafu, otevřené právě na šestnácté straně, kde se pod tučně vysázeným záhlavím "Ostuda národa" skvěl jeho článek.

"A teď se omluvíš," řekl Taratura, třebaže on sám i Hard dokonale věděli, že Chesterova ústa pronesou omluvu snad jedině tehdy, kdy-by na elektrické křeslo posadil místo sebe nejbližšího kamaráda.

"Tak se na ně musí!" řekl spokojeně Chester a sáhl po Hardových cigaretách. "Natřel jsem je, ne? No, co vy na to?"

Hard dále mlčel. Z jedné strany stavěl Fred problém správně: úno-sy se staly národním neštěstím. Nicméně v případě Uty Dobbsové nešlo zřejmě jenom o obyčejné únosce, o tom byl už Hard po jedno-ducém rozboru faktů, které získal na policejním ředitelství, skálo-pevně přesvědčen. To se však Chestera nijak netýkalo, Chester dost dobře nemohl vědět to, co věděl policejní komisař.

"Mlčíte," konstatoval Fred s dávkou rozmrzelosti. "No, jak chce-te. Já jdu k tobě, Davide, vlastně s prosbou. Jistě víš, že pátrání po Utě Dobbsové bylo svěřeno tomu slabomyslnému Woodovi, což znamená, že se houby vypátrá. Jenže ten chlap nechce pustit noviná-ře k výsledkům vyšetřování! Zavolej mu a požádej ho, aby mi proká-zal tu laskavost..."

"Vyloučeno," řekl Hard tvrdě.

"No, těbůh!" vykřikl Chester. "Taraturo, prohlídni si dobře toho chlapa! Je to můj bývalý přítel David Hard, policejní komisař, který se mnou nevypil jedinou sklenku džinu, a nedostal kulku, která byla určena mně. A moje žena Linda..."

Taratura rozhodným gestem reportéra zastavil.

"Frede, promiň, ale zdržuješ nás," řekl stroje.

"Hrome, co máte vlastně tak důležitého na práci, když jste se celé dopoledne vrtali v mém článku a nic víc."

Hard upřel na Chestera klidný pohled.

"Vyšetřujeme zmizení Uty Dobbsové."

Chester vstal a znovu si sedl.

"Vy? Vy taky? No to je překvapení! Pište si, hoši, že mne odsud nedostanete, dokud si ze mne nepřestanete dělat blázný. Karty na stůl a honem! Je-li váš úkol tajný, ponesu spoluodpovědnost."

A Chester zdvihl ukazovák a prsteníček pravé ruky jakoby k pří-saze, což už mnoho let mezi nimi znamenalo slib mlčení.

"Dobrá," řekl Hard a Taratura úplně zavřel dveře. "Generál Dorn nás požádal o spolupráci..."

"Ták," zvolal Fred a na jeho tváři se objevil výraz znepokojení. "To ovšem mění situaci... Dorn má na ta záležitosti osobní zájem?"

Hard pokrčil rameny.

"To je víc než možné, ale jádro pudla je, stará vojno, v něčem ji-ném. Už jsme si tady s Taraturou na to trochu posvětili... Je to víc než zajímavé! Čti."

A Hard podal Chesterovi list papíru. Bylo na něm Hardovým ru-kopisem napsáno: "5016 - počet dětí uloupených únosci za poslední tři roky. 4867 - počet dětí vrácených za výkupné nebo nalezených policií. 149 - počet dětí, které beze stopy zmizely, třebaže výkupné za ně bylo složeno."

"No, a co z toho?" zeptal se Chester.

"Zatím nevíme. Nejpravděpodobnější ze všeho je, že v zemi řadí určitá banda zločinců, kteří porušují nepsaný zákon únosců. Je-li za-placeno výkupné, tak se přece dítě vrací, to patří k etice. Ostatně..." Hard se odmlčel, "nebudeme spěchat ze závěry."

"A co tedy budeme dělat?" řekl Fred.

Komisař na něho pátravě pohlédl:

"Co myslíš tím budeme, stará vojno? Ty budeš psát své články, ale my s Taraturou budeme opravdu dělat."

"Aha," konstatoval s klidem Chester. "V tom případě vám teď na-bídnou svou geniální pracovní hypotézu, a kdybyste ji náhodou přijali, tak mě už z vaší party nevyrazíte. Platí?"

"Napřed tu hypotézu!" řekl Taratura s lehkým výsměchem.

Fred zdvihl oči komediantsky ke stropu a patetickým tónem bás-níka, přednášejícího své verše zástupům, spustil:

"Musíte okamžitě... vyhledat rodiče sto devětačtyřiceti dětí, které zmizely beze stopy! A vyslechnout je."



"To je tedy objev. A co dál?" V Hardově hlase zněla nezastřená ironie.

"Dál?... Samozřejmě zjistit všechny detaily, způsob únosu, způsoby vymáhání výkupného, jeho výši..."

"A dál?"

"Dál... Dál... To už se ukáže. Třeba přijdete na to, že únoscce všech sto devětačtyřiceti dětí si počíná ve všech případech obdobně a že je to patrně maniak, kterému nejde o výkupné, ale který si prostě strádá dušičky do hrníčků... Zkrátka takový moderní hashrman, no, pánové, co vy na to?"

Ale to už se oba dva, Hard i Taratura, prohýbali smíchy.

"Poslyš, ty mistře hororů," řekl Hard, když se přestal smát, "summit Velkých Detektivů prohlašuji za ukončený. Tak jako tak už jsme promarnili..."

"Jak to promarnili?"

"...celou hodinu, a čas je, jak známo, dražší než peníze. Raději nám, Frede, řekni, co máš v příštích třech čtyřech dnech na práci?"

"Skládám účty své ženě, to ini úplně stačí," odpověděl s předstíranou rozmrzelostí Chester.

"Já nežertuju," řekl Hard vážně. "Jestli nám chceš doopravdy pomoci, vyber si z tohoto seznamu padesát adres a okamžitě se pusť do práce."

Chester si pozorně prohlédl seznam, který převzal z Taraturových rukou, a upřel na Harda uznalý pohled.

"S tebou je těžká práce, já tady v tvůrčím nadšení vynýšlím geniální hypotézy, a ty už zatím máš seznam napsaný na stroji. Ty nejsi chlap, ty jsi kybernetik. Nedáš mi ještě náhodou perfektně vytištěný dotazník?"

"Taky že dám," řekl Hard, "třebaže není vytištěný. Vždyť každý z nás musí obejít padesát lidí a musí klást pochopitelně naprosto stejné otázky jako ti druzí, abychom mohli odpovědi zpracovat počítačem. Udělej si opis Taraturova exempláře."

Za patnáct minut odcházeli z pracovny, nasedli každý do jiného automobilu a zmizeli v proudu aut, hrnoucích se ulicemi města neznámo kam.

Chester však před tím stačil zavolat Lindě.

"Drahoušku," řekl medovým hlasem, "tvůj milovaný manžel se dal zapráhnout do nové káry a jde hledat stamilionový poklad, z něhož ti případně podstatný podíl. Bude ti určitě stačit na přepychové módní střevíce. Buď klidná, moje milá, a polib za mě Mikea."

Aby unikl manželčině roztomilé odpovědi, po posledním slově okamžitě zavěsil.

22. května v jedenáct hodin dopoledne objevil senátor William Dobbs na sedadle svého automobilu lístek s tímto sdělením:

"Ani slovo policii! 23. května kolem poledne přineste pět set tisíc klarků do šestého automatu na pravé straně ulice Arendike. Vaši dceru předáme vaší ženě ve dvanáct třicet na rohu Třídy vlastenců a ulice Sandydike. Porušíte-li naše podmínky nebo sdělíte-li to policii, Ut zemře. Váš příznivec."

Za půl hodiny ústřední kartotéka policejní správy sdělila, že otisky prstů nalezené na lístku nejsou registrovány ani v kriminálním, ani v politickém, ani v preventivním katalogu osob. Za dalších patnáct minut dospěla expertiza k závěru, že sdělení bylo napsáno na psacím stroji Rogers, vyrobeném firmou Rogers a vnuk, která je největším výrobcem psacích strojů v zemi. Pokud jde o papír, byl to druh PTI-75, výrobek firmy Ponti-Tery-Ike, jaký se běžně používá ve všech typech škol. Lístek byl vytržen ze sešitu.

Části města, sousedící s uvedenými ulicemi, byly okamžitě obsazeny policisty, přestrojenými do civilu. Když se navečer 22. května Hard vrátil do své pracovny, zatelefonoval mu Ditrich a sdělil mu přesné znění lístku, který našel senátor Dobbs ve svém voze.

Hard čekal netrpělivě na návrat svých spolupracovníků.

První se vrátil Chester. Informacemi, které dostal od pěti desítek nešťastných rodičů, byl mimořádně vzrušen. Potom se objevil Taratura. Když se od Harda dověděl o lístku a opatřeních, pro něž se rozhodla policie, Taratura řekl:

"Idioti. V ulici Arendike nikdy nebyl a není jediný automat..."

Pozdě večer zavolal Hard vnitřním telefonem Henryho Carra, šefa kybernetické laboratoře:

"Henry, potřebuji, abyste mi okamžitě pomohl!"

Carr sjel výtahem ze svého dvanáctého patra do pátého, téměř klusem minul několik desítek dveří a stanul, poněkud zadýchaný, na prahu Hardovy pracovny.

"O co jde, Harde?"

Znali se spolu už deset let.

"Celkem o maličkost... Ale zatraceně důležitou!"

"Fuj, to jsem si oddechl," řekl Carr s úlevou. "Váš hlas zněl tak zoufale, že letím, abych vás zachránil před jistou smrtí."

"Nejste daleko od pravdy, Henry. Nemusíte však zachraňovat mě, ale děti."

Hard krátce vysvětlil Carrovi situaci a přednesl svou prosbu: co možná nejrychleji přenést údaje ankety na děrné štítky a kyberneticky je zpracovat. Jaké údaje? Prosím: věk dětí, místa, která nejvíce navštěvují, hmotná situace rodičů, čas únosu, způsob únosu, místo únosu, výše výkupného - dohromady celkem třicet otázek.

"Do půl hodiny vám to bude stačit?" zeptal se Carr. "Tak já jdu na to."

Hodiny ukazovaly čtvrt na jednu.

V půl jedné v noci byl senátoru Dobbsovi doručen telegram sestávající z jediné věty: "Byl to žert."

Jim Morgins zatkl pro všechny případy poštovního dohledatele a okamžitě nahlásil text telegramu komisaři Woodovi. Důkladným přešetřením bylo zjištěno, že telegram nebyl podán poštovní společností Našupp (Naše úplně perfektní

pošta), a zvláštní policejní útvar našel originál, když předtím převrátili naruby nedávno vzorně uspořádaný archiv společnosti Našupp. Telegram byl napsán hůlkovým písmem.

Wood se po jistém váhání přece jen rozhodl zatelefonovat Wonne-lovi. Ministr okamžitě zburcoval členy pátracího výboru. Na mimo-řádném zasedání, které se sešlo ve dvě hodiny v noci a trvalo rovných čtyřicet sedm minut, bylo přijato rozhodnutí: 1. Považovat lístek od "příznivce" za škodolibý vtip a nereagovat na něj. 2. Zrušit policejní dohled nad senátorovým příbuzným Schnabelem, a podat o tom senátorovi zprávu. 3. Sledovat telegrafní a poštovní agentury v zemi.

Ve dvě hodiny padesát minut uložil Wonnel svému tajemníkovi, aby poslal Domovu sekretáři telefonogram, a ten zase na příkaz ge-nerála jej okamžitě poslal na vědomí komisaři Hardovi.

"Neřikal jsem to?" podotkl klidně Taratura, když se celá trojice seznámila s událostmi posledních tří hodin. Ve tři čtvrtě na dvě v no-ci položil Henry Carr před Harda výsledky zpracované počítačem.

Ukázalo se, že věk dětí, které zmizely beze stopy, se pohybuje v rozmezí od tří do šesti let. Hmotná situace rodičů byla rozdílná, tato okolnost nebyla tedy pravděpodobně při únosu rozhodující. Také vý-še výkupného byla velmi odlišná a často neodpovídala reálným mož-nostem rodin. Výkupné tudíž zřejmě rovněž nebylo hlavním cílem únosců. Ale co tedy bylo jejich cílem? Způsob únosu se ukázal být natolik rozdílný, že o nějaké specifice nebo zvláštním stylu zločinců nemohlo být řeči. Únosci podle všeho vycházeli z konkrétní situace a podle ní používali nejrozšířenější metody. Stejně to vypadalo s do-bou únosů: kterákoliv denní hodina. A kradli děti - bože, odkud ode-všad je kradli - z ulice, z bytů, z WC, a dokonce přímo z rukou rodi-čů, když před tím ty nešťastníky omráčili těžkým předmětem. Avšak běda, všechny tyto informace neposkytovaly žádný klíč k pátrání, ačkoli Hardův milovaný učitel, proslavený kriminalista Alfred Duff-Cooper, často s oblibou říkával: "Neexistence klíče je také klíč!"

Zato se nečekaně vyjasnila jedna okolnost, s níž ani Chester, ani Taratura, a dokonce ani Hard naprosto nepočítali: jako by se rodiče předem smluvili, jednohlasně vypovídali o tom, že den, týden nebo čtrnáct dní před tím, než děti zmizely, byli s nimi buď v módní půj-čovně hraček a her Vrt' se, prtě, nebo v dětském kadeřnickém salóně Muzychuck a spol. Přesněji řečeno, ze sto devětačtyřiceti dětí jich sto sedm bylo v půjčovně hraček a všech sto devětačtyřicet se stříhalo u Muzychucka.

"To je fantastické," vykřikl Chester a plácl Taraturu do ramene. "Už je máme!"

"Mírní se," poznamenal komisař. "Jásáš tak, jako by všechny ty děti vystupovaly společně ve varieté Exploze lásky nebo jejich babič-ky spolu sousedily v Andoře. Bylo by víc než divné, kdyby některé z nich nikdy nebylo v půjčovně hraček... Prosím tě, jak často vodí Linda vašeho Mikea k holiči?"

"Není dost na tom, že ho Linda jednou týdně aspoň umyje?"

Taratura se jako vždycky chytil příležitosti kvsníchu a nahlas se rozesmál.

"Ne, vážně," řekl Hard, "copak se děti stříhají častěji než jednou za dva měsíce? Tudíž můžeme pokládat fakt, že sto devětačtyřicet dětí bylo stříháno v rozmezí čtrnácti dní před svým únosem v jednom a též kadeřnictví, za nikoliv nahodilý." Hard se zamyslel. "Ostatně taková nápadná shoda mluví o primitivní úrovni únosců, a to jim, podle jiných příznaků, není podobné..." Hard se opět odmlčel. Tara-tura s Chesterem mlčeli rovněž, aby ho nerušili. "Ovšem po takovém sólokapru, jaký nám daly děrné štítky, čeká správný rybář na noc, aby se vrátil domů úplně nepozorovaně. Ale nebudeme se tím rmou-tit! Probereme všechny zbývající aspekty případu. Pro vás mám, Ta-raturo, naléhavý úkol: okamžitě proveďte zdravotnické údaje o kaž-dém zmizelém dítěti. Váhu, výšku, krevní skupinu, jaké prodělalo nemoci..."

"Proč to, šéfe?"

"Nevím. Zatím to nemohu zdůvodnit. Snad je to intuice."

"Ale, šéfe..."

"Bez ale, milý příteli. Ty údaje musejí někde být. V rodinách, v porodnicích, vykutejte je třeba pod zemí, ale mít je musím!"

Fred Chester zíral na Harda u vytržení a s pocitem, že on sám je úplný tupec.

#### 4. MUZYCHUCK A SPOL.

Firma Muzychuck a spol. byla právě takovou pamětihodností New-combu jako fontána Raněný vorvaň, jako stoosmdesátiposchoďová. budova Slide-building, kde sídlil hlavní stan největší světové společ-nosti pro výrobu fotopotřeb, jako filmový herec Hume-Rogery (jehož vila byla ovšem čtyřicet mil od New, hlavního města Newcombu) a jako dvaadvacetimetrová kůže anakondy z přírodopisného muzea (třebaže zlé jazyky tvrdily, že jsou to dvě kůže plus perfektní krej-čovský výkon).

Úspěchy a sláva firmy nespočívaly v bájeslovných ziscích, ani v epochálním podnikovém rozmachu, a tím méně ve využití ultramo-derní techniky. Ne, ve městě ji milovali jakousi zvláštní, tklivou lás-kou, o jaké se podle všeho žádné firmě na světě ani nesnilo. Měli ji rádi, jako máme rádi staré pohlednice, dětské knížky a vánoční stro-meček - všechno to milé, co zmizelo v nenávratnu.

Kadeřnická firma Muzychuck a spol. dělala loutky.

Ale nebuďte zklamáni! To nebyli roboti, přecpaní elektronikou, kteří myslí a mluví lépe než malé děti. Nebyly to zázračné loutky s velkými hlavami ze speciálního elastického materiálu, které nehoří, které se neutopí, neušpiní se a neroztrhají, nebyly to nezničitelní kou-zelní skřítkové, přecházející z pokolení na pokolení, strašní svou ne-smrtelností. Byly to úplně obyčejné hadrové loutky, staré jak sám svět, s ko-rálky místo očí, docela obyčejné loutky, a přece proslulé v celém hlavním městě a dokonce v celém Newcombu.

Zrodily se před šedesáti lety, když si emigrant Adam Muzychuck otevřel na předměstí New maličký salónek, ve kterém stříhal své zá-kazníky a zákaznice pod věčně bdělým okem své ženy Jacquelines. Francouzka vynikala podivuhodnou praktičností, a díky tomu brzy získal Muzychuckův podnik popularitu. Už tehdy byli hlavním láka-dlem veřejnosti

hadroví panáči, které Jacqueline s úsměvem předá-vala při placení zákazníků, aby zase přišli.

Bylo to neobvyklé, milé, a jaksi podomácky bezprostřední. Do oficíny se nejprve táhli tatíci s dětičkami, později dětičky s tatínky, a nakonec i bez nich. Každé dítě bylo celé žhavé, aby si odneslo svou malou kořist, a právě v této rozhodující chvíli učinila Jacqueline další historický krok, který se odrazil na Muzychuckově popularitě: na-padlo jí, že bude dobré lepit loutkám na hlavičky prostinké paručky z vlasů stříhaných dítek.

Lidské rozmary jsou plny záhad. Sotvakdo byl schopen rozumově zdůvodnit sobě i jiným, proč tolik touží po loutce s vlastními vlasy. Ale všichni ji chtěli mít, a to bylo rozhodující.

Na pohřbu Adama Muzychucka se prý odehrávalo něco nepřed-stavitelného: bývalé děti plakaly jako skutečné děti a zdálo se, že je to veliký obřad pohřbívání mladosti. Avšak dva urostlí muži, kráčeji-cí jako první za rakví a podpírající sešlou Jacquelinu, potvrzovali, že mládí je věčné. Byli to Jerzy a Serge Muzychuckovi, kteří nejenom pokračovali v díle svých rodičů (jejich ubohá matka se záhy odebrala za svým mužem), nýbrž je také oživilí originálním nápadem.

V té době se kadeřnictví už definitivně změnilo v moderní dětský salón a centrum města pohltilo předměstí, jak se v bouřlivě rostou-cích hlavních městech velkých států tak často stává.

A tak tedy Serge Muzychuck stříhal a Jerzy Muzychuck modelo-val loutky - výstižné portréty zákazníku s jejich vlastními vlasy. Ro-diče zaplatili zcela zanedbatelnou částku, svého druhu zálohu, když si však za deset či dvanáct let - v den své plnoletosti - chtěl zákazník koupit u bratří Muzychuckových svou dětskou podobu, musel zapla-tit hezky tučně.

Jerzy Muzychuck jakožto hlavní (a jediný) výtvarník firmy vystu-doval dokonce výtvarnou školu (už od dětství měl talent k modelo-vání a kreslení, což vlastně také bylo základním podnětem jeho ná-padu), a dokonce byl rok na praxi v ateliérech firmy Breughlel III. A Serge, jeho starší bratr, byl hlavou salónu, vedl kartotéku a evidenci zákazníků.

S postupem času si bratři zařídili sériovou produkci, zorganizovali sklad, kde byly všechny loutky deponovány, a nápad, nad jehož úspěchem se zdál zpočátku viset Damoklův meč, začal rok od roku víc a víc vynášet.

Firmu Muzychuck a spol. by bylo bývalo možné považovat za pl-ně vzkvétající, nebýt rychlého běhu času, podrábujícího sám její zá-klad. Problém byl v tom, že se oba bratři cele věnovali cizím dětem a na své vlastní jaksi pozapomněli; nepořídili si ženy a na stará kolena zůstali bez následníků. Koneckonců vždycky se najde nějaký ten mi-lovník peněz, který je bude chtít bez ohledu na příbuzenské a rodinné svazky. Horší už to bude se schopnostmi a chutí pracovat... Jinými slovy, se smrtí Jerzyho a Serge Muzychuckových - nedopust' ji, Bo-že, ať žijí ještě sto let, a potom ještě dvě stě - bylo odsouzeno k zá-niku i jejich bohubilé dílo.

Starší bratři měli jen jediného příbuzného, vzdáleného synovce z matčiny strany, jmenoval se Stuart Cyrus a vlastnil půjčovnu dět-ských hraček a her Vrt' se, prtě. Podstatné bylo, že už po celá léta la-cino od obou bratří získával loutky, které si jejich "majitelé" nevy-zvedli, a takovýmto způsobem udržoval se svými vzdálenými strýci pracovní kontakt. A protože bratři tušili, že svou současnou produkci už sami těžko prodají, navrhli Stuartu Cyrusovi, muži mladému a energickému, aby od nich všechny loutky koupil a kupoval je i nadá-le, a to tak dlouho, pokud oni budou pracovat. Rozumí se, že za čtvr-tinu ceny. Stuart bez váhání souhlasil a tak tedy před dvěma a půl rokem prodělala firma Muzychuck a spol. truchlivou, leč nevyhnu-telnou vnitřní přestavbu.

Poněkud cynický, ale právě tím plně moderní Stuart Cyrus napě-choval svůj sklad loutkami a pyšnil se jím, srovnávaje jej s vinným sklepem. "Moje loutečky," honosil se známým, "jsou jako dobrý ko-ňak, jejich cena tuk od roku roste."

David Hard, pravý rodák svého města, znal dokonale historii této firmy, nemluvě už o tom, že v jeho bytě visela nad postelí loutka s vlasy černými jak smola - bývalou okrasou nynějšího policejního komisaře.

A právě na tuto loutku hleděl Hard, uvažuje o tom, jak čas rychle plyne, když se v předsíni rozlehl zvonek.

Chester s sebou přinesl láhev džinu, šunku a lahvičku smetany. Vypi-li po stopce, rychle něco snědli a Hard pravil: "Je čas. Budeš stát na druhé straně ulice u výkladu, kde krokodýl požírá jablkový závin. Jenom ať tě nenapadne jít dovnitř do salónu. A dávej pozor. Já zatím..."

"Máš jistotu," přerušil ho Fred, "že tě neznají?"

"Od té chvíle, kdy jsem byl u nich naposledy, uběhlo pětadvacet let..." Hard pohlédl mimoděk na loutku a Fred jeho pohled zachytil a pocítil něco jako soucit. "V tom je právě ten vtíp, stará vojno, že je zná celé město, a oni neznají nikoho."

"No dobrá, ale objevit se v salónu bez dítěte..."

"Nesmysl," řekl Hard. "Představím se jako daňový inspektor. Do-klady mám v pořádku."

"V každém případě je to na levačku. My přece potřebujeme znát jejich postup, vědět přesně, jak jednali s těmi sto devětačtyřiceti ro-diči, a ne s daňovým inspektorem."

Hard se zasmál.

"Ale kde mám vzít dítě. Abych s ním mohl dnes jít k holiči, byl bych na to musel pamatovat minimálně před čtyřmi roky."

"Vezmi si Mikea," navrhl Chester.

"To je nápad! Ale s Lindou to zaříd' sám."

"Ta nebude vůbec nic vědět," slíbil Chester. "Prostě chytím Mikea venku, provedu s ním menší výchovný pohovor, a on potom matku tak nabulíkuje, že tomu budu věřit i já."

"Frede," řekl komisař, ustoupil o dva kroky a změřil si Chestera od paty k hlavě, jako by odhaloval jeho cenu, "ty jsi doopravdy fra-jer. Takového chlapa bych hned vzal k nám na praxi. Máš dar logiky, bystrost myšlení, obstojný čuch..."

"A patřičnou omezenost, typickou pro představitele tvé profese," dodal Chester, napodobuje Hardův hlas.

Za půl hodiny kráčel Hard po ulici a držel za ruku pětiletého Mi-kea Chestera. Kdo z nich dvou má s kým držet krok,



Hard nevěděl, a proto se snažil přizpůsobit se chlapcovým drobným krůčkům. Mike pozoroval komisařovo úsilí úkosem. Po chvíli neodolal a poznamenal:

"Strýčku Davide, takhle vypadáš dost hloupě. Dospělí mají dělat dlouhé kroky."

Hard zrudl a aby zakryl rozpaky, řekl poučně:

"Copak jsme se nedomluvili? Nejsem žádný tvůj strýček, ný-brž..."

"Tatínek, to je jasné," řekl Mike, "vždyť já vím, že jsi dneska můj tatínek. A že nemám sahat na krabičku, kterou jsi mi strčil do kapsy."

"Za to za všechno ti koupím bateriový tank a tři vojáčky."

"Ale ne aby to byli ti za pětadvacet lemmů, já chci ty po padesáti," dodal Mike.

Šli dál, a po druhé straně ulice o několik metrů pozadu se ploužil Fred Chester.

V čekárně salónu nebyl nikdo, ale v křesle za skleněnou stěnou, která měnila kadeřnický salón spíše v jakési akvárium, seděla upla-kaná čtyřletá krasavice. Starý Serge Muzychuck jí foukal lokny a stá-le něco povídal a povídal, až se dívka nakonec začala usmívat. Po-tom, když se s ní rozloučil úklonem jako s dospělou dámou a doprovodil ji ke dveřím, vstoupil Serge Muzychuck do čekárny.

"Promiňte, prosím," řekl obraceje se k Mikeovi, "že jste musel tak dlouho čekat. Máte nádherné vlasy, mladý muži!

Doporučoval bych vám stříh bandy, jestli vám to ovšem pan otec dovolí."

"Dovolí," řekl Mike s absolutní jistotou.

"Tak tedy prosím."

A odvedl Mikea do akvária.

Hard vytáhl z kapsy brejle, v jejichž obručích byl ukryt přijímač, strčil si do ucha nepatrný knoflík zesilovače a otevřel noviny. V kap-se Mikeových kalhotek ležela maličká, ale neobyčejně důmyslná krabička, která nejenom zapisovala každé slovo, pronesené v okruhu pěti metrů, ale hned je také přenášela do ucha policejního komisaře. Nejprve uslyšel Hard jakési cinkání - přes sklo viděl, jak Serge Mu-zychuck usazuje Mikea do přepychového pohybového křesla, vyba-veného velkým množstvím pochromovaných páček, knoflíků a vypí-načů. Potom...

"No prosím, výborně," řekl stařík. "Bandy, po pravdě řečeno, je móda budoucnosti, ale kde stojí psáno, že musíme nosit jen to, co je módní právě teď?"

Mikeovi se žert zalíbil, takže se vesele zasmál.

"Promiňte, zapomněl jsem, jak se jmenujete?"

"Mike," řekl hošík. "Jmenuji se Mike Chester, a támhle v zrcadle sedí můj tatínek."

Pašák kluk, poznamenal sám pro sebe Hard.

"Aha!" vykřikl Serge Muzychuck. "A nejste náhodou ten Mike Chester, který má rád jablečný pudink a umí si výtečně hrát na Indiá-ny?"

"Hm," zakňoural Mike podezíravě. "A odkud to víte?"

"Já vím, mladý muži, všechno, dokonce i to, že váš tatínek..." A Hard i Chesterův syn ucítili při těch slovech vnitřní sevření, ale Mu-zychuck se v témž okamžiku vzdálil, aby zapojil elektrický strojek do zástrčky. Stříhání začalo a Hard viděl přes sklo, že Serge Mu-zychuck zachází se svým nástrojem přímo s pohádkovou obratností, připomínající zručnost cirkusového žongléra. Když byla první etapa stříhání skončena, Mike se k velikému Hardovu rozhořčení zeptal:

"Tak co je s mým tatínkem?"

"Vám to vrtá v hlavičce?" řekl Muzychuck a Mike přikývl. "Chtěl jsem říct, že vám váš tatínek možná objedná malinkou loutku, která vám bude velmi podobná a navíc bude mít ještě vaše krásné vlasy! Co vy na to?"

Mike pohlédl na Muzychucka s výrazem neskrývaných pochyb:

"Těžko říct. Vždyť mi slíbil vojáčky a bateriový tank..."

"Bateriový tank je báječná věc!" přispěchal s pochvalou Serge Muzychuck. "Je to věc v domě velmi potřebná.

Bateriový tank! Prostě vám závidím. Ale loutka, o které jsem mluvil, by se vám taky dobře hodila, i když budete tankistou. No? Co mi na to řeknete?"

"Asi ano," souhlasil Mike.

"Myslím, že si o tom budeme muset s tatínkem promluvit. A vy mi při tom pomůžete..."

Ach, ty mazaný lumpe, pomyslel si Hard, třebaže se na staříka ni-jak nezlobil. Připravuješ si půdu, ještě když tatík sedí v čekárně a nemá tuchu o tom, že se chystá spiknutí proti jeho kapse. Zvukotěsné sklo tu máš stejně jenom kvůli tomu. Pak se objevíš s hošíčkem, spustíš agitační řeč a ubohý rodič se musí vzdát.

Stalo se to přesně tak, jak Hard předpokládal. Nebylo úniku, mu-sel loutku objednat, ale naštěstí ji objednával velmi rád. Když zapla-til zálohu - všehovšudy půldruhého klarku, žádné horentní peníze -, Muzychuck vyfotografoval Mikea z profilu i en face, zdvořile se s ním i s Hardem rozloučil a doprovodil je oba ke dveřím. V čekárně se už netrpělivě vrtěl další klient; jehož mladá maminka lačně hledě-la oknem na výklad s krokodýlem žeroucím zmrzlinu.

O něco později, když Chester odvedl Mikea domů s tankem a třemi padesátilemmovými vojáčky, pozorně vyslechl ještě jednou společně s Hardem záznam Muzychuckova a chlapcova rozhovoru. Nic pode-zřelého v té rozmluvě nebylo a také Chesterovo pozorování z protější strany ulice nezaznamenalo nic podezřelého.

"Je to hloupost," konstatoval Fred tónem, který jasně svědčil o je-ho zklamání.

"Poslouchej, snad jsi nepředpokládal, že my s Mikem v tu ránu odhalíme únosce a dáme je za katr?" řekl Hard. "A že reportér Fred Chester dostane přednostní právo udělat interview se svým vlastním synem?"

"Ale vždyť přece chlapec toho starocha vůbec nezajímal! Ani kde bydlí, ani jsou-li rodiče bohatí nebo chudí, ani kam chodí, prostě nic..."

"Stop, stop, nepospíchejte se závěry," přerušil ho Hard. "Za prvé, ve sto devětačtyřiceti případech materiální poměry rodičů taky niko-ho nezajímaly. Pokud jde o adresu, tu si vzal Muzychuck ode mne, prý aby mohl poslat oznámení, že je čas vyzvednout si zakázku. Tak-že vidíš..."

"Co vidím? Nic nevidím. U Muzychucka byly už tisíce a tisíce dě-tí, v jeho skladištích jsou tisíce loutek, a jenom proto, že unesené děti si někdy daly stříhat své makovičky v jeho salóně, má je on krást ro-dičům? Muzychuck že je gangster? Nesmysl!"

"Tak už se nedurdi," řekl Hard smířlivě. "Nemíním tě o ničem přesvědčovat, protože si sám nejsem jist. Bylo ovšem správné, že jsme do toho salónku zašli. Koneckonců aspoň teď víme, že adresy a fotografie unesených dětí byly pravděpodobně registrovány u Serge Muzychucka a patrně také v půjčovně Stuarta Cyruse. To znamená, že nám ještě zbývá vypravit se taky tam..."

Oba se odmlčeli a pohroužili se do svých myšlenek.

"No, víš," řekl po odmlce Fred Chester, "přece jen už něco má-me."

"Ne," odporoval Hard, "nemáme vůbec nic." Ti dva, když se přeli, vyměňovali si své názory a hypotézy, vyhledávali si navzájem své slabiny a přebíjeli trumfy. "Něco bychom měli tehdy, kdyby Mu-zychuck nebyl registroval jména a adresy tisíců dětí, které nikdo ne-unesl a které naprosto nerušeně žijí se svými maminkami a tátý."

"To je pravda," řekl Chester. "Ale určitě existuje ještě nějaký dal-ší symptom, nějaký zatím nepovšimnutý detail, který zřejmě sehrál v osudu unesených hlavní úlohu."

Hard pohlédl při těchto slovech na hodiny, zabudované v desce jeho pracovního stolu, a řekl tichým hlasem:

"Musíme počkat na Taraturu."

"Myslíš, že je to váha dětí, nebo krevní skupina?" dotazoval se Chester.

"Nevím. Zatím se neodvážuji vůbec nic myslet."

Jaká hrůza! pomyslel si Fred, jenž si v té chvíli živě představil osud zmizelých dětí, jestliže oním detailem, o kterém právě hovořil s Hardem, byla jejich krev.

Druhý den pátrání byl téměř u konce, ale zatím se nedostavil ani se-bemenší úspěch. Stejným způsobem jako předtím se Hard dověděl, že prezident telefonoval ministru Wonnelovi, Wonnel Woodovi a Wood slíbil Morginsovi, že přijde o hlavu, jestli se po uplynutí dal-ších čtyřiaadvaceti hodin neobjeví "alespoň něco nadějného", jak se vyjádřil prezident. Celé město už vědělo nejenom o tom, co se stalo, ale také o poli-cejních opatřeních. Bylo nemožné se objevit na poště nebo v tele-grafním úřadu, aniž vás neprohledali a nevzali si otisky prstů. Letiště, železniční stanice a autostrády byly pod nejostřejším dozorem; pát-rání po Utě Dobbsové bylo organizováno s maximální intenzitou. Policie prohlížela zavazadla, obracela naruby automobily, kontrolo-vala doporučené zásilky, párala peřiny, které si zákazníci zakoupili v obchodním domě; zdálo se, že tak hustým sítem nemůže proklouz-nout ani jehla, natož člověk.

Všeobecná podezřivost zachvátila město do takového stupně, že se rodiče začali bát objevit se s dětmi mezi lidmi, aby si sousedé ne-pomysleli, že schválně staví na odiv svůj klid a pohodu a zastírají tím své špatné svědomí.

V městském vězení stále ještě seděla guvernantka Brigitt Wor-tworthová v permanentním záchvatu hysterie. Komisař Wood ji mnohokrát vyslychal osobně a pokaždé se z ní snažil dostat přesný popis člověka, který ubohou Utu unesl.

"Byl v plášti?" ptal se Wood.

"V peleríně!" hystericky křičela guvernantka.

"Jakou barvu měly jeho ponožky?"

"Rezavou!"

"Jaký měl hlas?"

"Ženský!"

"Co je s vámi, zbláznila jste se?" ptal se Wood. "Nakonec nám ještě řekněte, že pachatel nebyl sám, že byli dva. Nebo snad čtyři?"

"Jedenáct!" křičela Brigitt Worworthová. "Jako ve fotbalovém mužstvu, jedenáct jich bylo! A dvanáctý, náhradník, seděl na stromě! Co po mně ještě chcete? Já si prostě nepamatuju, jak vypadal a kolik jich bylo! Ach bože, holčička moje... copak papá. Teď by měla zrovna dostat jíst! Hleďte moji holčičku, a mne nemučte!"

"Tak vy jste přesvědčena," přerušil ji Wood, "že zločinec měl pe-lerínu?"

"Ó, bože!" Na víc se guvernantka nezmohla.

Úplně nakonec dala rozzlobená guvernantka pachatelův popis, zkonstruovaný z prvků vnější podoby senátorova příbuzného Schna-bela a jeho fenky Blumy: lysá hlava, zelené oči, dlouhé zuby, krátké nohy, kvilivý hlas a převyšlý zadek.

Ze všeho nejpřekvapivější bylo, že nebyla daleka pravdy...

Kvečeru přinesl Taratura Hardovi hlášení, po jehož přečtení komi-sař pochopil, že konec niti, který se do této chvíle skrýval ve složité propleteném klubku, drží najednou v ruce. Ukázalo se, že všech sto devětačtyřicet dětí - pětasedmdesát holčiček a čtyřiasedmdesát chla-pečků - má podle údajů kart, uložených v dětských poradnách, stej-nou krevní skupinu: první. A stejný RH faktor: záporný! Všechny ostatní lékařské údaje se v důsledku naproستé rozrůzněnosti nedaly nijak systematizovat.

To tedy byl onen chybějící základní symptom.

"Hned zítra ráno zajdete k Muzychuckovi," řekl Hard inspektoru Taraturovi. "Vezmete si doklady daňového inspektora a prověříte příjmy firmy. Postupujte s klidem a rozvahou, ale s maximální po-zorností. Současně si tam vypíšete z registrační knihy asi tucet zá-kazníků - na vzorek - a prověříte, jsou-li mezi těmi, kteří se u Mu-zychucka byli stříhat a nebyli uneseni - podtrhuji nebyli uneseni! - takoví, co mají první krevní skupinu a záporný RH faktor. Jasně?"

Taratura přikývl.

"Budu čekat na váš telefon. Tady. Už od rána."

"Je to jasné, šéfe," řekl Taratura.

Časně zrána příštího dne vešla Ut Dobbsová opatrně do ložnice svých rodičů. Otřesený milionář nemohl uvěřit svým očím a jeho že-na upadla okamžitě do mdlob.

Zanedlouho se dostavil komisař Wood a v přítomnosti senátora Dobbse a policejního inspektora Morginse laskavě holčičku vyslechl:

"Kde jsi byla?"

"U strýčka Schnabela."

"Co jsi tam dělala?"

"Hrála si s Blumou."

"Co jsi tam papala?"

"Všechno."

"A kdopak tě krmil?"

"Strýček Schnabel."

"On tě nepustil z pokoje?"

"Já sama jsem nechtěla ven."

"Proč?"

"Chtěla jsem se zbavit Brigitty."

"A kde jsi spala?"

"V křesle."

"A čím jsi byla přikrytá?"

"Závěsem."

"Kdopak tě přemluvil, aby ses schovala?"

"Já sama, kdo jiný?"

Vyslýchat ji dál nemělo smysl. Okamžitě předvolaný Schnabel cosi plačtivě zamumlal, pak něžně pohladil Utu po hlavičce, a potom zahrozil pěstí k pokoji Brigitty Worworthové. K Woodovu i Morgin-sonovu překvapení se ukázalo, že je od narození hluchoněmý.

Jak vyšlo najevo při dodatečném vyšetřování, šedý kapesník, na-puštěný ftolmetylsuperhypritem, jehož zásluhou guvernánka omdle-la, patřil jí samotné. Když umývala dítě v koupelně, chtěla se podle svého zvyku trochu navonět drahou voňavkou své paní, ale spletla si lahvičky. Nač vlastně potřeboval senátor Dobbs nebo jeho paní ftol-metylsuperhyprit se nikdo neodvážil zjišťovat.

Tím byl případ vyřešen a po všech oficiálních i neoficiálních ka-nálech dán signál "konec akce".

Když telefonoval Ditrich, byl ještě Hard doma. Dornův sekretář mu v krátkosti objasnil, jak se věc rozuzlila, a oznámil mu, že s ním chce mluvit také Dorn.

"Komisaři?" uslyšel Hard za vteřinu. "Celá věc se změnila ve frašku, jsem ale rád, že to tak dopadlo. Okamžitě vám poukazují dvacet procent vašeho honoráře. A děkuji vám za námahu."

A aniž čekal na odpověď, zavěsil. Krátké tutání ve sluchátku dalo Hardovi najevo, že rozhovor je skončen.

Pro někoho ta věc skončila, pomyslel si Hard, a pro někoho teprve začala.

Cestou na policejní ředitelství si Hard koupil deník Svět dnes do-poledne a na první straně si přečetl zprávu o tom, že žádní únosci v zemi neexistují. "Pověsti o nich," četl Hard, "měly za cíl šířit paniku a chaos a byly mezi veřejnost rozšířeny představiteli opoziční strany, která už zahájila kampaň k nastávajícím volbám do senátu."

V Newcombu se řešily problémy podivuhodně prostě!

Taratura zatelefonoval Hardovi kolem desáté. Raději kdyby nebyl volal vůbec! Ano, podařilo se mu získat několik adres dětí, které mě-ly první krevní skupinu a záporný RH faktor a žily zcela nerušené ve svých domovech. V logickém schématu, vybudovaném Hardem, zela trhлина. Uká-zalo se, že všech sto devětačtyřicet unesených dětí navštívilo Mu-zychuckův kadeřnický salón, ale že ho navštívily i tisíce neunese-ných! Všechny sto devětačtyřicet dětí mělo první krevní skupinu a záporný RH faktor, ale existovaly děti se, stejnou krví, kterých se nikdo ani nedotkl. To znamená, uvažoval Hard, že je tu ještě nějaký symptom, jehož přítomnost nebo nepřítomnost podmiňovala únos. Jaký? Kromě toho nešlo Hardovi nijak do hlavy, jakou roli tu hraje ka-deřnický salón. Vždyť tam se přece analýza krve nedělá. Je tu ovšem adresa, fotografie... Ale komisař nikdy neslyšel o tom, že by se podle fotografie mohl určit RH faktor.

Hard dlouho seděl v pracovně, potom vstal, několikrát přešel sem a tam, opět si sedl a najednou se vrhl k telefonu, protože si vzpomněl na něco neobyčejně důležitého.

"Frede?" řekl do sluchátka. "To je výborné, že jsem tě zastihl. Po-slyš, kamaráde..."

"Už všechno vím," řekl Chester.

"Nevíš nic," odporoval Hard. "Já ti teď volám z jiného důvodu. Pověz mi, máš doma Mikeovu lékařskou kartu? Buď tak hodný, po-dívej se, jakou má chlapec krevní skupinu a RH faktor... Potom ti to vysvětlím."

Mlčení. Hard seděl ve svém křesle nehybně jako socha. V popel-níku doutnala cigareta.

"První!" uslyšel Hard Chesterův hlas. "RH faktor záporný. A co má být?"

"Poslyš, Frede, není tam u tebe Linda? Dobrá. Tak pozor, zkon-centruj svou pozornost... Jistě víš, že nejsem panikář, ale není vy-loučeno, že jsme vystavili chlapce ohromnému nebezpečí. Nepřeru-šuj mě, vím, co říkám. V každém případě

tě velice prosím, nepouštěj ho nikam samotného. Měj ho ustavičně pod dohledem. Mimocho-dem, kde je teď? Doma? Tak je to v pořádku. Doufám, žeš mi poro-zuměl. Žeš mi dobře porozuměl?"

Hard zavěsil sluchátko. Potom najednou hlasitě řekl do prázdna:

"Proč jsem ho ksakru bral do toho salónu!"

5. MIKE

Ve svých pěti letech byl Mike tak chápavý, jak jeho otec bude teprve v padesáti, bude-li ovšem vůbec. Když Linda předváděla Fredovi to, čemu on říkal "symfonický koncert", Mike se nevměšoval přesně do té chvíle, dokud to bylo snesitelné. V kritický moment vstupoval rozhodným krokem do pokoje a s nevinnou tváří začínal hovořit o něčem, co okamžitě stačilo k tomu, aby rodiče na sebe vzájemně za-pomněli a začali se zabývat dítětem. Například: "Maminko, nevadí, že mám vyrážku?" "Co?" vykřikla Linda. "Vyrážku? Kde?" Za mi-nutu se už nahý Mike vrtěl před rodiči jak nové zboží ve vitrině su-permarketu Roubicheck a Pospisil a zklamaně fňukal: "Copak se mi to jenom zdálo?" Linda, která už se uklidnila a nabyla pocitu štěstí, šeptala Fredovi, blýskajíc zvlhlýma očima: "Musíme se starat o dítě, a ne si vyčítat hloupé maličkosti. Slibuješ, že mi už nebudeš nic vyčí-tat?" A Chester sliboval, třebaže nikdy nebyl s to uhodnout, čím se vlastně provinil a odkud se vzala její úvaha o malicherných výčit-kách.

Pokud šlo o Mikeův postřeh, mohl mu ho závidět sám Alfred Duff-Cooper. Stačilo mu, aby jedenkrát prošel kolem prezidentova paláce, a hned celou hodinu otci vyprávěl o tom, co viděl, a o pa-mětihodnostech, o nichž neměli tušení ani nejlepší průvodci cizinců z celého New. Jmenovitě od Mikea se například Fred dověděl, že na římse dvanáctého okna ve čtrnáctém poschodí, počítáme-li okna od náměstí Povstání, stojí důkladně zamontovaný dalekohled, kterým, jak už si Fred snadno domýšlel, pan prezident může vidět do oken galantního salónu madame Borvary.

Při tom všem byl Mike správný kluk, jehož fyzické možnosti ne-měly, zdá se, hranic. Když například běhal kolem květinového záho-nu v parku Santa Gross (byli tu právě s otcem na procházce), mohli jeho kinetické zdroje s klidem studovat neúspěšní vynálezci perpetua mobile. A když se Mike urazil a vyhlásil hladovku, byl schopen zů-stat bez jídla celý měsíc a uvrhnout matku do stavu úplné beznaděje. Ale když se posadil k obrázkové knížce, znázorňující válku, pak ho ani skutečná válka nedokázala odvést od této knihy zpátky ke sku-tečnosti.

Mike si jako první všiml tří neznámých "strýců", kteří z něho ne-spouštěli upřený pohledy. "Tati," řekl Mike, "nevíš, co chtějí?"

Ó, Fred to věděl víc než dobře! Prudce se otočil a zachytil nedvoj-smyslný pohled dvoumetrového obra, který ty chlapy podle všeho vedl, V též okamžiku, aniž řekl Mikeovi slovo, ostře zahrnul do centrální aleje. Se synovou rukou pevně sevřenou v dlaní rychle do-razil k nejbližší telefonní budce.

"To je David?" řekl, když uslyšel na druhém konci drátu charakte-ristické "haló, haló". "Musím ti oznámit krajně důležitou věc. Na nás s Mikem se přilepili krajně, podezřelí gauneri. Přijď sám, nebo pošli Taraturu a my ti posloužíme jako vnadidlo."

"Kde jste?"

"V parku Santa Gross, blízko Kulatých rybníků."

"Nepokládej sluchátko, já si jen něco zjistím."

Zatímco si Hard "něco zjišť-oval", viděl Chester přes sklo, jak se trojice provokativně zastavila asi dvacet metrů od telefonní budky. To jsou ale kretění, pomyslel si bezděčně Chester. Vůbec nechápu, že policie dosud nebyla s to skoncovat s únosci, kteří pracují tak pri-mitivními metodami.

"Haló," uslyšel nakonec Hardův hlas. "Frede, prohlédni si dobře ty syčáky a řekni mi, je-li mezi nimi dvoumetrový klacek?"

"Ano, je," odpověděl Chester s údivem.

"A nemá v klopě saka červený karafiát?"

"Nevím, je-li to karafiát, ale něco červeného mu tam trčí..."

"Tak se nevzrušuj. To jsou naši hoši. Okamžitě zavolám Huseovi a doporučím mu, aby jim zvedl mandle. Bohužel, milý Frede, detek-tiv takových tělesných rozměrů nemůže být chytrý."

Chester opustil budku, úmyslně prošel se synem těsně kolem nich a změřil si je opovržlivým pohledem. Tváře policejních agentů zůsta-ly nicméně bohorovně klidné.

Blížila se chvíle, kdy se v parku měla objevit Linda, aby vystřída-la muže. Trojice tupě doprovodila Chestera s Mikem do dětské re-staurace To si mědím a trpělivě přihlížela, jak ti dva bez zvláštního nadšení pojídají druhou snídani. Když přišla Linda, rozhodl se Fred, že jí o nebezpečí, které Mikeovi hrozí, nic neřekne; zaprvé by žena začala při pouhé zmínce o únoscích umírat, a za druhé v přítomnosti detektivů se přece nic nemůže stát. Fred udělal jedinou věc: odvedl syna stranou a pro všechny případy mu řekl:

"Miku, dej mi čestné slovo, že budeš oběma očima koukat na mámu a ani krok od ní neodejdeš."

"Proč?" projevil svou přirozenou zvědavost Mike, který nechtěl být slepě poslušným nástrojem ani v rukou vlastního otce.

Fred se zarazil a pak řekl tajemně:

"Vidíš?" A kývl směrem ke třem čahounům. Mike se také podíval na "strýce", něco si nechal projít svou chytrou hlavičkou a lišácky se usmál. A Chester se nemohl zaručit za to, že jeho syna nenapadlo, že tátovy obavy jsou zbytečné, jelikož matinka zcela nedávno v Mikově přítomnosti dala k lepšímu, že "chlapi s neintelektuálními tlamami" nejsou její gusto. Z toho mohlo pro Mikea plynout, že jeho přespřilíš mazaný otec zneužívá přítomnosti takovýcho "tlam", aby mámě ulehčil dohled nad ním, nad Mikem. Ať už to bylo tak, či jinak, po malé odmlce Mike řekl:

"Klidně si jed'."

A v též okamžiku se vrhl s pronikavým válečným pokřikem "uahaha" v ústrety Robymu Nightovi, který se objevil se svou matič-kou na druhém konci aleje.



V duši Freda Chestera však v této chvíli nevystala žádná temná předtucha.

Bylo velmi horké léto. Z měkkého, roztaveného asfaltu se zdviha-ly husté, těžké výpary, stoupaly do domů a vyháněly z nich všechno živé. Dokonce nejnovější model klimatizace jménem Hoň bycha za-včas se ukázal být bezmocný. Obyvatelé města, kteří nepracovali, ani neodjeli k moři, vycházeli na ulici zrána, zdálo by se, s jediným cí-lem: najít kousek stínu. Muži, pohodlně rozložení v nízkých plete-ných křeslech pod širokými slunečníky, s nataženými nohama a po-volenými opasky, popíjeli dobře chlazené pivo a fatalisticky se pod-dávali lenosti. Ženy se raději ukrývaly před žářem v rozsáhlých městských sadech a parcích a hověly si v poměrném chládku umělé-ho žlutého písku, jemného jako pudr. A jenom děti byly ve svém živlu: běhaly, skákaly, křičely plny radosti a nechápavě se dívaly na dospělé, kteří připomínali ryby vyhozené na souš.

Marion Nightová a Linda Chesterová se snažily o společný rozbor nejnovější módy večerních toalet, ale rozhovor se jim jaksi nedařil, tak tedy ztichly a jenom se ospale rozhlížely po okolí. Chvillemi vstupovali do jejich zorného pole skotačící Mike a Roby, a všechno na světě kromě pohybujících se dětí se jim zdálo být nehybné, strnulé a ospalé. A nejspíš proto v nich bouřlivé události, které se udály v průběhu nějakých pěti šesti minut, zanechaly dojem dlouhého, trýznivého a děsivého snu.

Nejprve uslyšela Linda zaupění dítěte - ostré a protestující. Pak její oči zachytily výjev, který svou dynamikou podivně kontrastoval se strnulým okolním světem: dva muži táhli do křoví dítě, drželi je za ruce a za nohy, ale dítě kvílelo a kladlo zuřivý odpor; muži se proto museli přizpůsobit křečovitým pohybům chlapcových nohou, hned se ocitali těsně vedle sebe, hned zas byli metr od sebe, ale neúprosně se vzdalovali k hustému křoví parku. V tom okamžiku, víc intuicí než sluchem nebo zrakem, Linda pochopila: to je Mike! Vůbec necítila strach! Jenom údiv: co to dělají, zbláznili se snad - vymýšlet si tako-vé idiotské hry! A v tom okamžiku Linda cítila, že už stojí na nohou a utíká, užuž chytá neznámé muže za ruce a něco vykřikuje. Když však spatřila místo lidských tváří tupé obrysy masek, které ji nemoh-ly ani slyšet, ani pochopit, ani politovat, ba ani polekat, zachvátila ji panická hrůza. Mužové pokračovali ve své děsivé práci s tvrdošíjnos-tí mechanismů, a Linda pochopila, že jsou to banditi. A znovu, ale už se stonásobnou silou v ní vzniklo přání okamžitě jednat: kousat, bít, trhat, prát se, ale rozhodně zachránit syna! Přání, které proměňuje všechny matky na světě v šíleně statečné, silné a k jakékoliv oběti připravené bytosti.

Když se nakonec Mike octl v její náruči a oba bandité leželi svá-zaní na trávě, nepochopila Linda ihned, že to není dílo jejích rukou. O vteřinu později zjistila, že vedle ní stojí policisté s gumovými obuškami. Těžce oddychovali jako po namáhavé fyzické práci. O kou-sek dál se zmítala v hysterickém záchvatu Marion, tisknoucí k sobě vylekaného Robyho, a další policista, poněkud starší než ostatní, ji uklidňoval a hladil chlapečka po vlasech.

Když sedala s Mikem do mikrobuse, který se objevil v aleji parku rovněž jako ve snu, zamávala Linda Marion rukou a zatímco policis-té strkali oba bandity dovnitř, řekla: "Zavolej Fredovi! Panebože!"

Za patnáct minut zazvonil v Hardově pracovně telefon. Volal Chester:

"Díky tobě, stará vojno!" zahlekal Fred. "Marion mi všechno vy-líčila!"

"Rádo se stalo," odpověděl Hard. "Jenom mi musíš vysvětlit, kdo je Marion."

"Lindina přítelkyně, všechno na vlastní oči viděla. Říká, že ti dva lumpi vypadali dost uboze. Ještě štěstí, že Mikeovi nevykloubili ruce a nohy..."

"Stop, stop," přerušil ho Hard. "Pověz všechno od začátku."

"Říkám: nevykloubili nohy!" opakoval Fred v domnění, že Hard špatně slyší. "Linda je u tebe?"

"Linda má být u mne? Co se stalo?"

Fred na okamžik zmlkl, a snažil se pochopit, proč mu komisař po-ložil tak nejapnou otázku.

"Copak o tom nevíš? Před dvaceti minutami napadli dva banditi Mikea. Slyšíš mě?"

"Ano, slyším."

"Všechno se stalo před očima Lindy a Marion Nightové, její pří-telkyně, ženy Frederika Nighta, ředitele kabaretu Kratičká chvíle štěstí..."

"Dál, dál."

"Dobrá. Ale tví lidé se objevili na místě včas."

"Výborně," řekl Hard. "A co dál?"

"Mikea zachránili. Bandity zatkli. Harde! Slyšíš mě? Všichni pak společně odjeli na ředitelství, tak tomu aspoň rozuměla Marion. A k vám trvá jízda všeho všudy pět minut."

"Kde se to všechno stalo?"

"V parku Santa Gross, blízko Kulatých rybníků."

"Počkej chvíliku."

Volnou rukou stiskl Hard tlačítko zvonku a vypálil na službu, kte-rá ihned vešla, ostrý rozkaz.

"Zavolat Husea! Ihned s ním ke mně!" Pak řekl do sluchátka: "Frede, okamžik počkej, hned vyjasním, kde je Linda s Mikem."

Vstoupil inspektor Huse, Hard zakryl sluchátko dlaní a řekl:

"Referujte, Huse!"

"O čem, šéfe?"

"Copak vy nevíte? Poslal jste snad nějakou mimořádnou službu, ne? Co s ní je?"

"Nechápu šéfe..."

"Poslal jste do sedmáctého okresu mimořádnou službu," přerušil ho Hard poněkud zvýšeným hlasem. "Máte paměť jak slečna z baru, inspektore."

"Do sedmáctého..." Huse se zamyslel. "Á! Promiňte! Sedmác-tý okres. Mike Chester! Ale vždyť jste mě sám žádal, abych zvedl Minutellovi a jeho chlápům mandle. Odvolal jsem je pryč..."

"Výborně. Koho jste tam poslal místo nich?"

"Zatím nikoho. Až nastoupí další směna, pošlu tam Murdocha. Domníval jsem se, že krátká přestávka..."

"Jak to, nikoho!?" zařval Hard, ale okamžitě se vzpamatoval. "Chester, zůstaň u telefonu!"

Komisar se prudce zvedl z křesla a přistoupil ke stolku, na němž stál selektor. Stiskl tlačítko s nápisem "Pozor!" a řekl do mikrofonu:

"Hovoří komisař Hard. Všechny služby, policejní správy necht' ihned prověřit na všech komisařstvech, která z našich skupin zasáhla zhruba před půlhodinou v parku Santa Gross proti dvěma banditům, kteří se pokusili o únos dítěte jménem Mike Chester! Zprávu nahlas-te okamžitě!"

Uběhly mučivé dvě minuty, než se ozvalo hlášení prvního komisařství, a za ním pak v přísném služebním pořadí další hlášení ostatních komisařství. Běda, v jediném hlášení nebylo ani slůvko o akci v parku Santa Gross. Po pravdě řečeno, komisař s ničím jiným nepočítal. Vrátil se k Huseovi a řekl:

"Vy jste ale pitomec!"

"Šéfe, vyprosil bych si..."

Ale Hard už zase mluvil do sluchátka:

"Frede! Kolik bylo těch mých lidí a jak byli oblečeni?"

i, Marion řikala, že jich bylo pět," zněla Chesterova odpověď. "Prostě pět policajtů. A co má být?"

"Jakým autem odjeli na ředitelství?"

"To nevím. A kde je Linda s Mikem, Harde?"

"Řekni mi, Frede, kde je teď ta tvá Marion?"

"Davide, ty nějak divně mluvíš. Stalo se snad něco?"

"Dej mi okamžitě adresu nebo telefon té Marion," zařval Hard do sluchátka. "Je mi drahá každá vteřina a ty mě otravuješ s pitomými otázkami! Možná že se zatím nic nestalo, to se hned vyjasní, ale v každém případě se mi ta historie moc nelíbí! Diktuj adresu!"

Zároveň s těmito slovy Hard znovu stiskl tlačítko, a jakmile se služba objevila ve dveřích, krátce přikázal:

"Taraturu! I kdyby byl třeba v pekle!"

Pak zavolal Huseovi; "Rozčilil jsem se, inspektore, a to plným právem. Vyřídíš si to ale budeme muset později. Teď máme plné ruce práce. Okamžitě vemte lidi a prohledejte park Santa Gross, nedaleko Kulatých rybníků... Počkejte moment. Frede! Máš tu adresu? Dobrá, diktuj, píšu si, Glosserova ulice, číslo 16, Marion Nightová. Telefon nemáš? To je horší. Odkud mluvíš?"

"Něco se stalo, Davide?"

"Ptám se tě, odkud mluvíš?" řekl Hard zvýšeným hlasem, ztrácející trpělivost.

"Z redakce. A přestaň na mě křičet, já přece za nic nemohu!"

"Odpusť, Frede," Hard se opět násilím ovládl. "Bud' to sed' na mís-tě, nebo přijed' sem! Na víc teď nemám čas. To je všechno!"

Hard hodil sluchátko do vidlice a obrátil se na Husea:

"Inspektore, mějte v patrnosti, že jistá gangsterská banda provádí své akce v přestrojení za policisty, i když mně se zdá, že to vlastně ani gangsteři nejsou. Bud'te maximálně opatrní a obezřetní! Z parku se přemístíte s celou skupinou k dětské herně Stuarda Cyruse. Ale ať o vás Cyrus neví. Nenápadně všechno sledujte a čekejte na mé příka-zy. Bud'te se mnou ve spojení. Pusťte se do toho!"

Otevřely se dveře a dovnitř se vřítel Taratura.

"Všechno jsem, Harde, pochopil. Slyšel jsem selektor. Nechali je utéct?"

"Bojím se, že ano... Mám pro vás dva úkoly: Tady je adresa, jed'-te tam a vyslechněte Marion Nightovou. Všechno, co se stalo, viděla na vlastní oči. Výsledek mně sdělíte telefonicky. Druhý úkol: přímo od Nightové půjdete k Muzychuckovi, pošlu tam za vámi Murdo-chovu skupinu. Vezmete si oba bratry na mušku."

Následujících deset minut prostál Hard u otevřeného okna a dával si do pořádku své poněkud pocuchané nervy. Pak zavolal komisaři Woodovi.

"Zdravím vás, kolego," řekl hlasem, v němž bylo víc divadelní přetvářky než upřímnosti. "Ještě jsem vám nestačil gratulovat ke zdárnému zakončení případu Uty Dobbsové, přijměte proto pro-sím..."

Hard několik minut chrлил slova, po nichž mu samotnému ulpěla na rtech nepřijemná pachut'. Hard zjevně ubíjel čas, ale nikoli bez užitku: s Woodem bylo třeba vycházet přátelsky, mohl ho ještě po-třebovat.

Konečně se ozval Taratura. Ve srovnání s tím, co řekl Hardovi Chester, podařilo se mu zjistit pouze dva nové detaily.

"Policajti", jak si stačila všimnout Marion, byli oblečeni "jako ze žurnálu, jako by zrovna přišli od krejčího". Jejich mikrobuse měl podél karosérie jasně žlutý pás.

Hard i Taratura dokonale věděli, že s takovými pásy jezdí všechny přepadové automobily policejní správy.

Když Hard ukončil telefonický rozhovor s Taraturou, přistoupil znovu k selektoru:

"Pozor, hovoří komisař Hard!" řekl a stiskl knoflík "Poplach". "Před hodinou byli uneseni neznámou skupinou lidí pětiletý Mike Chester a jeho matka, osmadvacetiletá Linda Chesterová. Pět členů bandy bylo oblečeno do zbrusu nových policejních uniforem, dva byli v civilu. Neznámí pachatelé disponovali mikrobusem značky Puma, který má podél karosérie žlutý pás. Číslo vozu se nepodařilo zjistit, stejně tak směr jízdy." Hard se na okamžik odmlčel.

"Vyhla-šuji poplach. Rozestavte po všech výpadovkách strážu a závary! Okamžitě prověřte všechny mikrobusey značky Puma a přísně kontro-lujte jejich další provoz! Necht' ihned vystartuje Andresův vrtulníko-vý oddíl! Každých dvacet minut podávejte informace o všem, co se děje ve městě, mně osobně. Připravte přepadový oddíl! Končím!"

Hard pocítil, že se za jeho zády otevřely dveře, do pracovny vešel člověk a zastavil se těsně za ním. Hard cvakl vypínačem selektoru a, aniž se otočil, pomalu řekl:

"Tak takhle jsme, chlapče, dopadli. Ukázali se být chytřejší než my. Jak jsi jistě slyšel, přešel jsem do útoku. Teď musíme čekat. Dáš si kávu?"

"Cigaretu," odpověděl Fred a těžce usedl do křesla.

Čekání - to je vždycky zátěž pro nervové buňky, které se, jak známo, neobnovují. Zesnulý Alfred Duff-Cooper říkával, že detektiv se může umět skvěle rvát, báječně běhat, velkolepě určovat stopy, že může být vnímavý a obezřetný, ale za pravého detektiva ho lze po-kládat jen tehdy, umí-li čekat. Pátání a pronásledování, říkával Har-dův učitel, to už je to poslední. Je nutno vést vyšetřování takovým způsobem, aby se zločinec sám chytil do dobře naličené pasti.

Nebě-hejte zbytečně za zločincem, čekejte, až vám vlezle sám do ruky.

Čert ví, zda v dobách Duff-Coopera byli jinačí detektivové, nebo zločinci, ale za posledních deset patnáct let Hard jaksi neslychal o tom, že by delikventi fungovali tak perfektně. Ostatně Ut Dobbsová se našla sama... Ale ta zase nebyla delikvent.

A čekat bylo doopravdy přetěžké; stálo nesmírnou námahu vydr-žet v pracovně u telefonu a selektoru, nerozběhnout se a nevrhnout do samého víru událostí.

Ostatně jakých událostí?

Vlastně žádných!

Huse našel při zevrubné prohlídce parku Santa Cross knoflík od Mikeových kalhotek. Copak to je událost? Pak se utábořil v parku naproti Cyrusově dětské herně a pravidelně hlásil, že je všude klid a ticho. Stejně zprávy podával i Taratura, který nespouštěl z očí bratry Muzychuckovy. V prvním hlášení o událostech ve městě se hovořilo o jednom utopenci, šestnácti drobných krádežích v supermarketech, čtyřech loupežích a jednom silničním neštěstí s převráceným auto-mobilem, ale beze ztrát na životech. Dvě další hlášení se svou pod-statou nijak nelišila od prvního. "Davide," řekl Chester, který už nebyl s to vydržet na jednom místě, "nepřišel už ten okamžik, abychom pořádně zmáčkli Cyruse a Muzychucky?"

"Bylo by to naprosto nesmyslné a velmi nebezpečné," odpověděl Hard. "pokud nezjistíme, kam Mikea a Lindu odvěkli, pokud se ne-dohodneme na opatřeních k jejich záchraně, nemáme právo je vysta-vovat riziku. Kromě toho, jestliže máme vůbec ty dědky a jejich sy-novce zatýkat, musíme je dopadnout při činu." při vši strohé logičnosti svých úsudků se Hard díval na Chestera s účastí, chápe, že nečinné čekání v pracovně se mu v dané situaci zdá být přímo zlo-činem. "Ne, stará vojno, musíme čekat!"

Trpělivost přece musí být nakonec odměněna!

Rozžala se červená lampička selektoru.

"Šéfe, naléhavé hlášení. Andersův vrtulník objevil na kraji lesa v okolí třetí okružní dálnice ženu..."

"S dítětem?" zeptal se rychle Hard.

"O dítěti nebyla žádná zmínka. Anders hlásí, že žena je buď mrt-vá, nebo svázaná. Jisté je, že leží zcela nehybně."

Chester si roztřesenou rukou nalil sklenici vody a prudce ji vypil, až mu zuby zazvonili o sklo.

"Oznamte Andersovi, aby tu ženu co nejrychleji dopravil sem."

V příštích třiceti minutách neřekli Hard ani Chester jediné slovo až do chvíle, kdy se lampička znovu rozsvítila.

"Anders je na cestě k nám, šéfe," hlásila služba. "Ta žena žije. Jmenuje se Linda Chesterová."

Hard požádal Freda, aby počkal v sousední místnosti, a rychle se připravil na setkání s Lindou. Linda vstoupila do pracovny poměrně pevným a rozhodným krokem.

"Davide," řekla, "všechny naděje skládám jen do vás! Je to straš-né, strašné! Strašné!"

"Posaďte se, Lindo!"

"Ne, děkuji."

V průběhu celého rozhovoru si ani na vteřinu nesedla a přecházela po pokoji z rohu do rohu! Navenek působila klidným dojmem, ovlá-da-la se jakýmsi křečovitým úsilím, které se mohlo každým okamžikem zlomit, ale přece jenom se ovládala, a v Hardovi vyvolávala bezděčný obdiv.

"Kdo jsou ti lidé, Davide? Nač potřebují Mikea?" bylo to hlavní, co ji zajímalo.

"Myslím, že jsou to docela obyčejní únosci...", Hard se snažil ne-bohou ženu ze všech sil šetřit. "Budou Mikea opatrovat jako oko v hlavě. Vždyť je jejich jediný kapitál."

"Jestliže je to tak, proč neunesli Robyho Nighta? Marion a Frede-rick jsou přece mnohem bohatší než my..."

Hard pokrčil rameny:

"Uklidněte se, Lindo. Únosci málokdy přesně znají bankovní kon-to rodičů."

"Proboha, ať žádají, co chtějí, my s Fredem ty peníze seženeme! Ale jakým způsobem Mikea vyplatíme? Kdy? Kde?"

"Nepospíchejte, Lindo, napřed mi povězte po pořádku, co se dělo v mikrobuse. Není vyloučeno, že je brzo dopadneme a všechno skončí velmi rychle a jednoduše."

Zapjatý magnetofon tiše šuměl, ale Linda si ho ani nevšimla.

"Mám vyprávět podrobně? Byli jsme s Míkem na procházce..."

"To vím," přerušil ji Hard v obavě, aby zbytečně neztrácel čas. "Začněte rovnou až mikrobusem."

"Posadili jsme se, ty dva tam vtáhli, Mike mi seděl na kolenou. Hned jak jsme vyjeli, zkroutili mi ruce dozadu, zavázali oči, zacpali ústa roubíkem... Mike byl stále vedle mne, cítila jsem to, taky to ani jinak nemohlo být, protože jsme nikde nezastavili. Pravděpodobně ucpali i jemu ústa, vždyť můj syn snad není z těch, kteří by mlčeli, když se někdo takhle chová k jejich mámě. Přece ho nevyhodili za jízdy? Ó, můj Bože!..."

"Klid, Lindo," řekl Hard měkce. "Vždyť jsem vám už řekl, že únosci neopatroují děti o nic hůř než vlastní rodiče. Co bylo dál?"

"Policajty jsem si moc nevšimla. Byli mladí, silní, dobře obleče-ní, jak na přehlídku. Snad jsem si trochu lépe zapamatovala toho, který byl jejich nadřízeným: vzpomínám si, že měl černé vlasy, ale úplně bílé řasy a brvy. Měla jsem

dojem, že má vlasy nabarvené..."

"Co dál?"

"Pořád ještě jsem si byla jista, že jedeme na policejní ředitelství, že jde jenom o přehmat, Davide, pořád jsem měla naději... Ale pak jsme pořád jen jeli a jeli a já počítala minuty..."

"Hm, hm. Kolik to bylo minut?"

"Patnáct minut po asfaltu, potom šest minut po betonu - docela jasně jsem vnímala spáry mezi pásy betonu, to už bylo někde za měs-tem. Nakonec jsme jeli po úplně špatné cestě, celý mikrobuse byl na-jednou plný prachu, nemohla jsem ani pořádně dýchat, a v té chvíli, jak jsem pochopila, Mikea vysadili..."

"Proč říkáte pochopila?"

"Někdo řekl: Hoď ho sem! Rozvaž mu oči! A já ztratila vědomí. Když jsem se probírala, byl kolem mne les, já ležela v trávě, a váš letec..."

"Čas jste odhadla počítáním?"

"Ano. V duchu jsem počítala."

"Děkuji vám, Lindo. Vaše sdělení jsou velmi důležitá. A teď vám radím, abyste jela domů a... čekala, drahá Lindo."

"Nemohu domů! Nechci. Zůstanu raději tady."

"To bohužel nejde." Hard nepozorovaně zmáčkl tlačítka zvonku, aby dal signál Chesterovi. "Do věci už je zapojen Fred, ten tu zůsta-ne, a to bude stačit."

"Kde je Fred?"

"Tady."

Linda se otočila a několik vteřin zírala mlčky na Freda. Nehýbala se, jenom lehce kolébala celým tělem a sotva slyšitelně dýchala. Hlavu měla nepřírozeně zvednutou vzhůru, oči polo zavřené. Veškeré její síly, visící na posledním vlásku, ji pojednou opustily. Než ji stačili oba muži podepřít, zhroutil se bez hlesu v mdlobách na koberec.

"Zůstaň tady, než se vrátím," řekl komisař Chesterovi a strčil si do kapsy revolver. Mezi dveřmi dal ještě poslední pokyny službě: "Okanžité lékaře. Kromě toho vyříd'te Huseovi, aby si poslechl zá-znam a pokusil se vytipovat trasu Pumy. Budu u Taratury."

## 6. TRHLINA

"Policejní komisař Hard?" opakoval Serge Muzychuck a lehce přimhouřil oči usazené stářím. "Tak - tak - tak. A jakpak to, prosím, že váš pan synáček měl příjmení Chester?"

Hard nepřišel ani na chvíli do rozpaků, teď už se nemusel skrývat, ale podivil se: děda má, panečku, paměť a důvtip!

"Mimochodem," řekl stařík, "už tenkrát jste mi připadal podezřelý."

"A pročpak?" zeptal se z čistě profesionálního zájmu Hard.

"Pro tu vaši uspěchanost, komisaři! Opravdoví tatínci tolik nepo-spíchají utratit u mne své klarky. Pomyslel jsem si tenkrát: ba ne, tenhle tatínek určitě neplatí za syna ze své kapsy." A stařík se usmál tak oslnivě bezelstným úsměvem, že si jej Hard podržel v paměti i tehdy, když už se stařík dávno neusmíval. "Čím mohu být, prosím, užitečný?"

Hard začal oklikou.

"Chtěl bych se seznámit s příjmy vašeho salónu."

"Nemám námitek," souhlasil Serge Muzychuck. "Je sice pravda, že před velmi krátkou dobou byl u mne daňový inspektor, mimochodem," stařík se znovu usmál, "ten samý, který se dnes už od rána mo-tá kolem mého kadeřnictví, a teď právě hlídá vchod. Nu, ale jestliže potřebujete..."

Hardovi v té chvíli nebylo nejlépe. Ten dědek má oči všude, po-myslel si. Prokoukl Taraturu. Ale proč je takový otevřený? Buď je úplně nevinný, nebo přede mnou stojí zatraceně prohnáný šibenič-ník...

"Dobrá," řekl Hard. "Budu mluvit otevřeně. Podezírám vás ze spoluúčasti na zločinu..."

Dokončit větu se komisařovi nepodařilo; starý pán se chytil rukou za srdce, vykulil oči a svalil se na podlahu. Ksaku, přehnal jsem to! proletělo Hardovi hlavou, když se rychle shýbal, aby Muzychuckovi pomohl. Za čtvrt hodiny Serge Muzychuck, pololežící ve svém křes-le, tiše řekl:

"O čem to mluvíte? Že se, mladý muži, nebojíte Boha. Neošidili jsme jediného zákazníka ani o jeden lemm. Vždyť naši zákazníci jsou děti. Ošidit dítě je horší než ošidit sám sebe."

"Jste schopen pokračovat v našem rozhovoru?" zeptal se Hard. "Nebo to odložíme na jindy?"

"Abych celou noc nespál?" namítl stařík. "Jen se ptejte dál. Už je mi líp."

A pokusil se o chabý úsměv.

"Vaše reakce je dostatečným důkazem vaší nevin," řekl komisař, aby Muzychucka uklidnil. "Ale chci vás poprosit o pomoc. Především mi řekněte, zda někdy došlo k tomu, že loutky byly odkoupeny před obvyklou lhůtou."

"To víte, že byly! Když třeba dítě, nedej bůh, umře před dovrše-ním plnoletosti, nebo se ztratí beze stopy, rodiče přijdou k nám."

Hard to věděl už předtím z dotazů u rodičů, jejichž děti zmizely, ale dal Muzychuckovi tu otázku záměrně, aby si ještě jednou ověřil, nakolik je starý pán upřímný. Dotkne se věci zmizelých dětí, nebo se jí raději vyhne?

"Samozřejmě že v takovém případě," pokračoval Muzychuck, "bychom mohli požadovat vyšší cenu, ale Muzychuckové nikdy ne-bohatli na cizím neštěstí."

"Odpusťte," řekl Hard, "ale zmínil jste se o zmizelých dětech. V tak velkém městě jako je New takové případy máme - stává se všeli-cos. Ale co je zvláštní, pane Muzychucku, je skutečnost, že v posled-ních letech všechny ty děti zmizely několik dní po tom, co byly u vás."

"Nerozumím vám."

"Daly se stíhat ve vašem salóně a potom zmizely," opakoval Hard. "O tom není pochyb. Jestliže si přejete, předložím vám seznam zmizelých a vy si ho porovnejte s vaší evidenční knihou..."



"Já vám nerozumím," opakoval Muzychuck. "Já osobně bych, pa-ne komisaři, hledal děti tam, kde byly uloupeny, a ne tam, kde byly stříhány."

"Potíž je právě v tom, že únos je jakýmsi nepravděpodobným způsobem svázán s jejich stříháním! Ne, ne, nepodezřívám vás, pane Muzychucku. Koneckonců mohli pachatelé jednat i bez vašeho vědomí."

"O co vám, prosím, jde?"

"Musím co nejpečlivěji prošetřit celou technologii, celý průběh vaší práce od momentu stříhání až do dokončení loutky."

Stařík se zamyslel a potom souhlasně přikývl:

"Buďte tak laskav, pomozte mi vstát."

"Jestli vám není dobře..."

"Ne, jsem už v pořádku. A podejte mi, prosím, župan. Děkuji. Začneme salónem?"

"Tam jsme byli s Mikem. Pokračujme dál."

"Dobře," souhlasil stařík a otevřel menší dveře, vedoucí do ateliéru. "Ale mám k vám prosbu. Jerzy, i když má smysl pro humor, je velmi nemocný člověk, a já vás velmi prosím..."

"Budu opatrný," řekl Hard.

Vešli dovnitř. Jerzy Muzychuck seděl v hloubi místnosti za širokým oválným stolem, osvětleným jasným bočním světlem, které se linulo otevřeným třídičným oknem. Kromě toho stála ještě na stole lampička, rozsvícená přesto, že byl jasný den. Pod rukama Jerzyho Muzychucka ležely nesčetné nožičky, dláta, pilky, štetcečky, tuby s lepidlem a barvou, kelímky, nůžičky a další, méně pochopitelné nástroje. V pravém malířově oku se černala veliká hodinářská lupa. V rukou držel nedodělanou loutku a na příchod návštěvy nereagoval ani zvednutím hlavy.

Bratři se sobě navzájem podobali jako vejce vejci, odmyslíte-li si ovšem, že na rtech Serge Muzychucka ustavičně bloudil úsměv a koutky jeho rtů se zvedaly vzhůru, zatímco zatrpklá ústa Jerzyho se během celého rozhovoru s Hardem prohýbala koutky dolů. Dlouhé sedé vousy, rostoucí pod velkými dobráckými nosy, dodávaly tvářím obou bratrů podobu mrožů. Mrož optimista a mrož pesimista, na padlo Harda. Báječné číslo pro cirkus.

"Jerzy," řekl laskavým hlasem Serge, "pan policejní komisař má zájem o naše loutky."

Starší Muzychuck, aniž zvedl hlavu, utrousil:

"To už policii nestačí živí lidé?"

"Promiňte, komisaři," usmál se Serge, "Jerzy žertuje. Ptejte se ho sám."

Hard si z jakéhosi důvodu odkašlal, jako by měl v příštím okamžiku začít zpívat s Jerzym Muzychuckem dueto. Pak se zeptal:

"Co je zapotřebí, abyste mohl vytvořit loutku?"

"Talent!" okamžitě odpověděl Jerzy.

"Mám na mysli, co musíte vědět o zákazníkovi?"

"Může-li zaplatit."

"Jerzy potřebuje dvě fotografie," vmísil se mladší bratr. "Z en face a profilu. Snímky pořizujeme fotokamerami, umístěnými v salónech."

"A co vlasy?" zeptal se Hard.

"Vlasy taky," ujistil ho Serge, "z vlasů dělá můj bratr..."

"Matrace!" přerušil ho Jerzy a zvedl tvář s klesajícími koutky rtů. "Čpu je do matrací, pane policejní komisaři! Na co jiného by mi vlasy zákazníků byly?"

"Jerzy žertuje," opětovně vysvětlil Serge, který, jak vidět, nepočítal s tím, že policejní komisař porozumí vtípu. "Z vlasů dělá bratr paručky. Všechny údaje o zákazníkovi jsou uloženy v takovémhle balíčku. Tady prosím, fotografie, adresa, jméno."

Hard otočil v rukou celofánovým balíčkem a opatrně jej položil na okraj stolu.

"A jak to vypadá, když je loutka hotová?"

"Začnu dělat další," poznamenal lakonicky Jerzy.

Může se to zdát divné, ale Hard nebyl pohoršen. Naopak, tenhle starý mrož, který dospěl do onoho kritického věku, kdy už člověku nikdo nepřipadá strašný, ani policejní komisař, ani prezident, ani sám satan se svým pekelným doprovodem, tenhle starý mrož mu imponoval. Vtipný děda! Cožpak není krásné, když stáří vyzařuje namísto lítosti humor, třebaš trpký?

"Chápu," usmál se Hard přátelsky. "Ale kam dáváte dokončené loutky?"

Jerzy už otevřel ústa, ale Serge ho předešel. "Do seřfu našeho synovce Cyruse. Dříve jsme svá mistrovská díla ukládali přímo u nás, ale teď... Souhlasíte, komisaři, že Jerzy tvoří mistrovská díla?"

Sluší se říct, že starší Muzychuck ani na okamžik nepřerušil práci. Před Hardovým očima vznikala z vaty, namočené do jakési tekutiny, kousku umělé hmoty, korálků, lepidla a gumy opravdová princezna se zlatými lokny, se vši pravděpodobností táž dívka, kterou stříhali ve stejný den jako Mikea.

Ano, bylo to skutečně umělecké dílo a Hard se netajil svým obdivem, i když jeho chvála nijak nezměnila chmurné vzezření staršího Muzychucka: satyr zůstal věrný sám sobě až do konce. Ale komisař rovněž, a proto se zeptal:

"Jak dlouho to vyrábíte?"

"Celý život," zněla Muzychuckova odpověď, "a k tomu ještě čtyři hodiny."

"Ale to je pak zvláštní, že tuhleto holčičku děláte až dnes. Proč tak pozdě?"

Jerzy podruhé za celý rozhovor zvedl hlavu a poprvé, jak se zdálo, odpověděl zcela vážně: "Neměl jsem inspiraci."

Nebo zase žertoval?

Jak těžká je práce s lidmi, kteří mají čisté svědomí, pomyslel si Hard, když vycházel z kouzelnické dílny starého Jerzyho

Mu-zychucka.

Serge ho doprovodil k východu, kde s výrazem člověka, jenž se čirou náhodou zastavil před zajímavým výkladem, trčel Taratura. Hard řekl na rozloučenou:

"Tak mi to odpusťte, to víte, práce! Kromě toho vás prosím o jed-nu velmi důležitou věc: tahle návštěva musí zůstat mezi námi."

Serge složil ruce na prsou jakoby k přísaze. "A víte, že," neudržel se Hard, "před mnoha, mnoha roky jsem byl u vás taky?"

"Vím, mladý pane," řekl měkce Muzychuck. "Máte dva výčnělky na temeni."

"Jak to že dva?"

"Některý člověk má dokonce tři. Nevím ovšem, jak se to obráží na jeho rozumových schopnostech... Podejte mi na okamžik ruku. Vidí-te, tady je jeden... A tady druhý... Cítíte ho?"

Hard si prohmatával lebku v místech, která mu starý Serge ukázal, a hlavou mu blesklo, není-li to šálení smyslů? Ale stařík se na něho usmál tak bezelstným a opravdovým úsměvem, že se komisař oka-mžitě uklidnil a ještě dlouho pak viděl ten úsměv před očima, třebaže už seděl v autě a uvažoval o dětské herně Stuarta Cyruse.

Přesto však postavil hlídku naproti kadeřnictví, u výkladu s kro-kodýlem pojídajícím zmrzlinu; dva policisty z Murdochovy skupiny oblečené do civilu.

"Šéfe, vy si skutečně myslíte, že ti dva stařešinové v tom nemají prsty?" zeptal se ho Taratura, když Jaguar 110 vyjel z labyrintu uli-ček na magistrálu, vedoucí k parku Santa Cross.

Zamyšlený Hard neodpověděl. Pak řekl jakoby sám sobě:

"To je báječné, že připadáme silní a strašní jen těm lidem, kteří mají důvod se nás bát. Ptal jste se na něco, Taraturo?"

"Mluvil jsem o těch dvou kmetech."

"Jsou to báječní vousáči! Dokonce jsem pro ně vyčlenil osobní ochranu."

"A před kým je chcete chránit? O ty už může mít zájem jen onen svět!"

"To je příliš krutý žert. Zájem mají o ně ti, kteří jimi manipulují. Copak nechápete, že právě jejich prostřednictvím dostává někdo in-formace? I když se to děje bez jejich vědomí, nebo dokonce proti je-jich vůli."

"A kdopak?"

"Dočkejte času jako husa klasu. Myslím, že na tuhle otázku nám pomůže najít odpověď Stuart Cyrus..."

Na přístrojové desce před Hardem se rozsvítilo modré světýlko. Taratura si nasadil sluchátka a vzal do ruky maličký mikrofon.

"Haló, slyším. Tady Taratura. To je Huse? Co mám vyřídit šéfo-vi? Tak... Tak... Ano... Moment! Šéfe, on říká, že jste mu dal příliš neurčitý úkol: rychlost Pumy není známa, směr také ne..."

"Co ten chlap chce?" přerušil Taraturu Hárd.

"Huse, šéf se ptá, co chcete? Radu?... Chce, šéfe, vaši radu."

"Dejte sem ten mikrofon," zavrčel Hard. "Huse, slyšíte mne dobře? Výborně. Průměrnou rychlost Pumy znáte? Znáte. Mohli ji překročit? Nemohli, jinak by na sebe upoutali nežádoucí pozornost. Kolik betonových silnic vybihá z města New? Výborně. Kolik lidí máte k dispozici? Osmapadesát. Tak co chcete víc? Je vám, doufám, jasné, že nesmíte zanedbat sebemenší stopu, která by vedla k pacha-telům!"

A Taratura vypnul mikrofon.

"Nejraději bych mu poradil, aby byl chytřejší," řekl Hard a zamířil autem k oné části ohromného parku Santa Gross, kde byly Kulaté rybníky.

Právě tam byla dětská herna Vrt' se, prtě. Hrála tam hudba, točil se kolotoč, praskaly bouchačky, lítaly rakety, plazily se tanky, střílející v jízdě vodovými salvami, výskaly a smály se děti - a to všechno dohromady svědčilo o tom, že firma Vrt' se, prtě nezahálí ani v době letních prázdnin. Dva ohromní gumoví sloni poctili policisty hlubo-kou poklonou, jakmile Hard s Taraturou vhodili do jejich krmítek dvě desetilemmové mince, a zdvihli choboty sloužící jako závory, aby hosté mohli projít dovnitř.

Okamžitě před nimi stanul Stuart Cyrus a v bleskovém úsměvu obnažil všechny své zlaté zuby:

"Prosím, pánové. Čím mohu sloužit?"

Byl celý ve světlém: světlé golfové kalhoty, světlé polobotky, světlé ponožky a dokonce světlé rukavice. Zato vousy měl černé jako havran a jeho hladce přičesané vlasy, rozdělené přesně uprostřed úz-kou pěšinkou, nebyly o nic světlejší.

"Jsme od policie," řekl Hard úvodem a Taratura strčil ruku do kapsy.

Veselý ohýnek v Cyrusových očích okamžitě zhasl, hlavu vtáhl mezi ramena a nakrčil se. Viditelně se rozrušil, což neuniklo Hardo-vu pozornému pohledu.

"Kde bychom si mohli pohovořit?" zeptal se komisař.

"V kanceláři."

Také kancelář byla neobyčejně světlá; nábytek, stěny, závěsy na oknech, nástěnná lampa a početné dětské kresby, rozvěšené v dobře promyšleném nepořádku - to všechno jako by bylo vyvedeno ve slu-nečných barvách.

To čisté a veselé zařízení nijak neladilo s ponurým rozhovorem, k němuž směřoval Hard.

"Kolik lidí je zaměstnáno ve vaší herně?"

"Dva," odpověděl Cyrus. "Já a můj hlídač. Mám ho zavolat?"

"Prozatím ne. Kdo přejímá loutky od bratří Muzychuckových?"

"Já osobně."

"Jak často?"

"Jak kdy. Podle toho, kolik jich udělají."

"Měl jste někdy co dělat s policií?" udeřil na něho znenadání Hard.

Cyrus polkl:

"Ne. Vlastně ano."

"O co šlo?"

Ten můj šéf ale má čuch, pomyslel si Taratura obdivně.

"Narkotika," vysoukal ze sebe Cyrus. "Před dvanácti lety. Ale s tím jsem už dávno skoncoval, pane..."

"Komisař Hard."

"Pane komisaři."

"A proč se nás tak bojíte?"

"Nevím."

"Ze zvyku, co?" řekl Hard a vesele se rozesmál. Cyrus se také začal smát, ale jeho smích působil násilně. "Pokračujeme dál. Ukažte nám, kam ukládáte loutky."

Dveře z kanceláře vedly přímo do Cyrusova skladu. Byl vybaven ohnivzdornými sejfy, v nichž se udržovala přísně stanovená teplota i vlhkost. Deset velkých sejfů s tisíci přihrádek pro loutky...

"Všechny jsou plné?"

"Sedm sejfů je zcela plných."

"Máte to tu bezpečně hlídáno?"

"Zajistě!" řekl Cyrus. "Klíče mám jen já a hlídač, který jedenkrát za týden kontroluje stav loutek."

"Kdo je ten hlídač?"

"Charles Bank. Mám ho zavolat?"

"Prozatím ne," řekl Hard. "Co je to zač?"

Cyrus poněkud zrozpačitě:

"Tak trochu pije... Ale pracoval už u mého otce a mého dělečka."

"Kolik je Bankovi let?"

"Přes sedmdesát."

"Důvěřujete mu?"

"Ó, ano!" ujišťoval Cyrus. "Jako sobě samému!"

"A sobě samému důvěřujete?"

"Nerozumím vám, komisaři."

Taratura se nezdržel, hlasitě se ušklíbl, ale v témže okamžiku ho zmrazil přísný komisařův pohled.

"Cyrusi, slyšel jste něco o únosech dětí?"

"Kterých dětí?" odpověděl Cyrus na otázku otázkou.

"Těch, jejichž loutky leží ve vašich sejfech."

"O tom slyším, komisaři, poprvé!" vykřikl majitel dětské herny.

"Vždycky předtím, než je uneseno dítě, opustí některá z vašich loutek záhadným způsobem svůj box a začne se toulat."

Víte o tom, Cyrusi?"

"To není, pane komisaři, možné! Od okamžiku, kdy je zavřu do sejfu, do chvíle, než je předám zákazníkovi..."

"Dobrá," přerušil ho Hard. "A co váš hlídač? Ten nemůže pouštět loutky na výlety?"

"Proč by to dělal?" znovu vykřikl Cyrus s neličeným ohromením.

Hard se zamyslel. Ten člověk se docela očividně třásl strachem, ale příčina vězela v něčem jiném. Má to risknout? Má ho přimáčk-nout ke zdi, aby změkl? Pravděpodobně to za to stojí...

"Teď mi, Cyrusi, řekněte," pronesl Hard pomalu a s důrazem na každém slově, "v kterém z těch sejfů schováváte narkotika?"

"V devátém," odpověděl Cyrus s ohromující ochotou, jako by byl na tu otázku přímo čekal.

Ruce mu bezvládně klesly podél těla a kolena se mu podlomila. Hard vrhl krátký pohled na Taraturu, kterému se překvapením sevře-lo hrdlo.

"Ale, pane komisaři..." spustil Cyrus.

"Jen klid," řekl Hard. "K narkotikům se ještě vrátíme. Teď mi dá-te seznam loutek."

"Mám deset seznamů..."

"Tak ten nejnovější. Ten, v kterém máte všechny záznamy za po-slední dva týdny."

Za necelých třicet vteřin listoval Hard v přepychovém koženém albu. Pak řekl:

"Ve třetím sejfu jsou prázdné boxy?"

"Ve třetím? Ne, to sotva, třetí sejf by měl být kompletní."

"Otevřte ho!"

Stuart Cyrus vyňal třesoucí se rukou z kapsy kalhot svazek klíčů a přistoupil k třetímu sejfu.

Když se s tichým kovovým zazvoněním otevřely těžké dveře, spatřil Hard stovky maličkých boxů; v hloubi každého z nich seděla loutka a u jejích nožek ležel celofánový balíček.

K velikému Cyrusovu zděšení bylo jedno oddělení - číslo 97 - prázdné! Cyrus obrátil pohled k Hardovi, Hard pohlédl na Taraturu.

"Tady byl Mike Chester," řekl tiše komisař.

## 7. KAM VEDOU STOPY

Cyrus trhl hlavou, jako by ji chtěl zasunout do sejfu a sám sebe gilo-tinovat jeho ocelovými dveřmi.

"M-no," řekl Hard. "Zábavná situace. Loutky, které samy utíkají! Jako v pohádce Hanse Christiana Andersena! Co to tu máte, pane Cyrusi, sejf, nebo průchodní dvůr?"

"Přisahám." Majitel herny zvedl zpocené dlaně.

"Na koho máte podezření?"

V postavení, v němž se octl Stuart Cyrus, byla ta otázka víc než choulostivá. Pud sebezáchovy mu diktoval uvést jakékoli jméno, jen aby se podezření přeneslo na někoho jiného. Ale Cyrus byl pravděpodobně dobrý psycholog. Chápal velmi dobře, že osočí-li kvůli své záchraně člověka, o jehož čestnosti ještě před minutou nepochyboval, rozhodně nezapůsobí na komisaře dobrým dojmem. Co dělat? Kam se vrátit?

Hard přimhouřenýma očima pozorně sledoval Cyrusovo váhání. Byl už svědkem mnoha podobných scén, a pokaždé se před ním do-konale obnažil charakter člověka.

"Na nikoho," řekl Cyrus ochraptělým hlasem. "Na nikoho nemám podezření, pane komisaři! Ale já osobně s tím nemám nic společné-ho!"

Ano, Cyrus byl dobrý psycholog.

"No dobrá," řekl Hard mnohem vldnějším tónem. "Však si to vy-jasníme. Teď si laskavě vryjte do paměti jednoduchou věc. Jsem ochoten připustit, že na zmizení loutky nemáte žádnou vinu. To je ovšem můj osobní dojem, který při vyšetřování nehraje žádnou roli. Je vám to jasné? Zachránit vás může jenom dopadení skutečného vi-níka. Bude-li dopaden...", Hard se mnohovýznamně odmlčel a upřel na majitele herny výmluvný pohled, "budu já ochoten zapomenout na tu věc s narkotiky."

"Ó!" uniklo Stuartu Cyrusovi.

"Pakliže nám ale viník uklouzne... Chápete jistě, že mi narkotika postačí?"

"Ó!" vydralo se znovu z hrdla Stuartu Cyrusovi.

Hard cítil, že s tím člověkem se prostě bude muset dohodnout! Ostatně, je to velký hřích, pomínout ve jménu odhalení zla většího zlo menší?

"Moc toho od vás nepotřebuji," pokračoval komisař. "Za prvé: naprosté mlčení. Za druhé: ještě dnes si vymyslíte nějaké nutné opravy v herně. Dělníky vám pošlu sám. Za třetí: ve vašem skladu nemá-te, jak se mi zdá, zcela v pořádku elektrické vedení. Do hodiny se tu objeví elektrikář a dá to do pořádku. Opakuji vám, jestliže loutka nám po svém návratu do sejfu - a ve všech pohádkách tomu tak je - bude vyprávět, kde a s kým byla, můžete klidně spát. Jestli nám ale loutka nic nepoví, a to navíc vaší vinou..."

V Cyrusových očích se objevil stesk.

"Zapište si za uši," pokračoval Hard, "pro případ, že nás tady ně-kdo spatřil: jsme od firmy Odstraníme všechno kromě překážek. Přišli jsme se s vámi domluvit o termínu oprav. A poslední věc: Předáte mému spolupracovníku inspektoru Taraturovi narkotika a vlastno-ručně napíšete přiznání. Amen!"

Za necelou hodinu se v herně objevil Hardem objednaný "elektri-kář".

Léčky bývají různé. Zvědavý člověk najde v lovecké literatuře bez obtíží popis pasti na lišky, vlky, himálajské medvědy a divoké krysy. Avšak úplně marně se bude ptát, kde se může dočíst o tom, jak se kladou pasti na lidi. Knihovník ho sotva pochopí, nemluvě o tom, že takové knihy v katalozích prostě nejsou.

Z toho ovšem neplyne, že tato literatura na světě vůbec neexistuje. Existuje! A zabírá svým rozsahem nejednu polici! Jenomže obyčejný smrtelník k ní nikdy nebude mít přístup. A je to tak asi lepší, protože čtení o léčkách a pastech může nadlouho zkazit člověku chuť k jídlu, a jak říkával zesnulý Alfred Duff-Cooper, "chuť k jídlu je nejlepší barometr lidského svědomí". Nač zbytečně pokoušet svědomí? Z to-hoto hlediska zasluhují lidé od policie spíš soucit: nejenom že se mu-sí učit, jak se léčky na lidi kladou, ale musejí je v rámci služebních povinností skutečně také klást.

Hard patřil přirozeně mezi zasvěcené.

Podle jeho instrukcí nastražil "elektrikář" past, která v podstatě pozůstávala z miniaturní televizní kamery, koordinované pomocí fo-tobuňky s dvěma sejfy. Pro případ, že by členové gangu vraceli lout-ku potmě, namontoval "elektrikář" infrazářiče. Kromě toho instalo-val signalizační zařízení, napojené na kancelář dozorčího Čtvrtého policejního komisařství, které podléhalo Hardovi. Za nějakých dva-cet minut byly tyto nepříliš složité přístroje zamaskovány tak obrat-ně, že jim jejich nenápadnost mohl závidět i mušinec.

Od této chvíle mohl být komisař klidný. Prostoduché zvíře má ješ-tě jakés takés šance, že nepadne do pasti; člověk jich má mnohem méně. Jestliže někdo otevře sejf, past se nevyhnutelně zaklapne!

Harda však zneklidňovalo něco jiného: nač potřebovali zločinci dětské vlasy? Teď už totiž nebylo nejmenších pochyb o tom, že krad-li loutky speciálně kvůli vlasům, v opačném případě by se spokojili s celofánovými balíčky, ve kterých byla nejenom jména a adresy dětí, ale dokonce i jejich fotografie. Z en face i profilu. Co ale mohli od toho čekat? Ve středověku mohla mít taková krádež smysl; s vlasy nepřítele bylo možné čarovat, přivolávat na něho neštěstí. Ale ve dvacátém století!?

Hard vyšel z herny Vřt se prtě, sedl do automobilu, ale místo to-ho, aby stiskl startér a okamžitě se rozjel do své kanceláře, z nezná-mého důvodu vyndal z kapsy hřebínek a učesal se. Mezi zuby hřebe-ne zůstalo několik vlasů. Tři z nich byly úplně šedé. Asi minutu se na ně tupě díval. Pak si povzdech. Proboha, co může být nevinnějšího než ostříhané vlasy!

Pokud se v dnešní době děje něco, co hraničí s čarodějnictvím, tak se v žádném případě nemůžu jít poradit s knězem, pomyslel si Hard.

A odstartoval přesně na opačnou stranu, než původně zamýšlel.

Osobní laboratoř profesora Choice, zařízení v jeho vlastní vile, se vyznačovala hojností tubic a zápachů, které se z nich šířily. Když policejní komisař dojel k Choiceově vile, v ovzduší vanula jakási na-sládlá látka.

Hard vystoupil po schodišti do prvního poschodí, aniž někoho po-tkal, přečetl si na dveřích laboratoře nápis:

"Postranním myšlenkám vstup zakázán", přezkoumal, nese-li s sebou postranní myšlenky, a když zjistil, že nese,



zaklepal.

Odpovědělo mu zavrčení, které bylo možno při jistém stupni fan-tazie vykládat jako pozvání dál. Hard si je tak vyložil. Husté lípy clonily okna. Na stolech matně zářilo laboratorní sklo. Namodralý plamen hořáku osvětloval velkou holou hlavu šedesátiletého člověka v propáleném plášti, který se nakláněl nad syčící baň-kou a míchal v ní skleněnou paličkou.

"Neruším?" optal se Hard.

Choice se obrátil, vykročil ke komisařovi a stiskl mu ruku s tako-vou silou, jakou by u něho nikdo nehledal.

"Samozřejmě, že rušíte, ale dnes je mimořádný den. Posadte se!"

Postrčil Harda k vysokému taburetu, na jakém sedávají jenom chemici nebo zatvrzelí ochmelkové v barech, s řinkotem otevřel skříň, a než se policejní komisař stačil vzpamatovat, držel v rukou zkumavku s podivnou červenohnědou tekutinou.

"Syntéza se mi povedla teprve včera a jsem po čertech rád, že vi-dím živého člověka!" téměř vykřikl Choice. "Vám se, Harde, nezdá, že jsme poslední generace, která ví, jak voní čistý vzduch? Jestlipak Jste o tom někdy přemýšlel? Měním všechno - skladbu vody, vzdu-chu, půdy, potraviny - a přitom chceme, aby se všechny globální pro-měny vnějšího prostředí nedotkly našeho života. Pozoruhodný, opti-mismus... Jestli má starý Darwin pravdu..."

Panebože, modlil se v duchu Hard, proč já musím tohle poslouchat?

"Je to strašně zajímavé, profesore! Ale já jdu za vámi z jiného dů-vodu. Některé děti dnes..."

"Úplně správně!" zahlaholil Choice. "Děti jsou k znečištění vzdu-chu nejvnímavější. Za posledních pětadvacet let stoupl počet embry-onálních znetvoření pětinasobně. Ano, ano! Ale o tom naše zko-rumpovaná věda mlčí! A bude to pokračovat tak dlouho, dokud si my, vědci, neuvědomíme svou povinnost a svou sílu a nebudeme ná-sledovat příkladu revolucionářů, kteří se umějí bít za svá práva!"

"Nic jsem neslyšel!" vykřikl Hard a zacpal si uši.

"Promiňte," houkl Choice. "Úplně jsem zapomněl, že jste policej-ní komisař... Vidíte, milý Harde, od jisté doby jsem se rozhodl řešit jen takové vědecké problémy a úkoly, jejichž rozřešení nemůže ani v našich idiotských společenských podmínkách lidem způsobit škodu. A včera jsem na něco přišel!" Choice se prošel po pracovně krokem hrdého vítěze.

"To je adsorbent." A ťukl prstem do zkumavky. "Ad-sorbent, drahý Harde! Převedený do plynného skupenství okamžitě a perfektně zbavuje vzduch cizorodých plynů. A stojí pár lemmů. Ať jen se průmyslníci zkusí odvolávat na drahotu odlučovacích zařízení, jenom ať to zkusí!"

"Řekněte mi, profesore," využil Hard Choiceovy odmlky, "a ten váš adsor..."

"...bent!" pomohl mu Choice.

"Poslyšte, může očistit ovzduší i od jedovatých plynů? Od yperitu, lewisitu, metanu?"

"Předpokládám, že..." Choice se na chvilku zamyslel, jako by v duchu něco odhadoval či propočítával. "Ano!"

Samozřejmě že ano! V jeho složení jsou obsaženy..."

"A jste přesvědčen," přerušil ho Hard, "že adsorbent nebude zají-mat armádu? Například generála Dorna? A neprohlásí ho z hlediska svých cílů za přísně tajný? Nevztáhnou po vašem vynálezu ruce?"

"Dorn?! Ten gangster a zločinec?!" Choice přímo zezelenal zlostí. "Myslíte to, Harde, vážně? Ach, ten hnusný svět, ve kterém může být i dětský dudlík považován za strategickou surovinu!"

"Když jsme u těch gangsterů," pospíšil si využít příležitosti Hard. "Co myslíte, profesore, potřebují gangsteři, než ukradnou dítě, na-před ukrást jeho vlasy?"

"Cože?" nepochopil ho Choice.

Hard vyložil záležitost s velkým spěchem, aby mu Choice nemohl skočit do řeči. Během jeho výkladu profesorův údiv vystřídaly roz-paky, potom odpor, a když Hard dokončil, vyjadřovala Choiceova tvář nevoli a dokonce štitivost.

"O takové podlosti nechci nic vědět," řekl energickým tónem. "Kde jsme to přestali? Ach ano, Dorn! Vy, si vážně myslíte..."

"Potřebuji, profesore, vaši pomoc," tvrdě ho přerušil Hard.

"V jakém směru?"

"Pomozte mi najít souvislost mezi únosy dětí a předběžnou kráde-ží jejich vlasů."

"Copak to je moje starost? Gangsteři byli, jsou a budou, i kdybych vstoupil do policejních služeb. A vyznat se v logice jejich metod - to je věc kriminalistů, a ne chemiků. Kromě toho nemám čas."

"Výborně! V takovémhle případě si taky umyju ruce!" řekl Hard nečekaně ostře. "Stejně se na tom nedá nic změnit, no ne? Ani sto mých rad nezachrání váš adsorbent před Dornem."

Choice se zamýšleně zatahal za vousy.

"M-no," řekl po chvíli, "a co byste mi mohl, Harde, poradit?"

"Poslyšte, profesore," řekl Hard tiše, "před necelými dvěma hodi-nami jsem byl nucen udělat velmi odporný kompromis s jedním da-rebákem, abych zachránil dítě, které je, doufám, ještě naživu a vyjas-nil přitom osud dalších sto devětačtyřiceti dětí. Copak i vy budete chtít zaplatit za pomoc, kterou mi můžete poskytnout, a násilím mě nutit, abych vám poradil? Význam vašeho objevu jsem pochopil moc dobře. Jenže ve svém zaujetí pro věc jsme všichni tak trochu sobci. Víte co, necháme to být, ano? A každý se budeme držet svého."

"Co ode mne, komisaři, chcete?"

"Odpovězte mi aspoň na jedinou otázku. Co se dá určovat podle vlasů?"

Choice uraženě pohodil rameny a prošel se po místnosti.

"Je to nějaký nesmysl!" řekl. "Podle vlasů mohu určit, je-li člověk brunet nebo blondýn, má-li kaštanové vlasy či rezavé. Co to má spo-lečného s chemií? I když...", udělal asi deset malých krůčků a potom teprve pokračoval dál.

"Říkáte, že všechny děti mají první krevní skupinu? A negativní RH faktor? Hm... Je to pitomost, ale třeba vaše

gangstery zajímá genetický kód?"

"Kód?"

"Kód. Genetický. Dědičné znaky."

"Ale proč?"

"To už je vaše věc."

"Počkejte... Ale přece vlasy jsou, abych tak řekl, mrtvá tkáň."

"Kdo vám to řekl? Kterékoliv buňky těla jsou vybaveny plným souborem chromozómů, v nichž jsou zakódovány všechny dědičné vlastnosti organismu. Počínaje barvou očí a konče dispozicí k srdeč-ním chorobám. Kterékoliv buňky, milý komisaři!"

"Jste si tím jist?"

Choice si dotčeně odfrkl.

"Ne, počkejte, myslím tím něco jiného," opravil se Hard. "Jste si jist, že gangsteři kradou vlasy proto, aby určili dědičné vlastnosti?"

"Co já vím? To se musíte zeptat jich!"

"Ale prověřit by se to dalo?"

"Nu, asi dalo," řekl po jistém rozmyšlení Choice. "Musela by se udělat srovnávací genetická analýza vlasů unesených a neunesených dětí."

"Během čtyřiceti minut tu máte vlasy!"

"Na co, prosím vás?"

"Abyste mohl udělat analýzu."

"Cože? Promiňte, Harde, ale to už je trochu moc. Ani mne nena-padne, abych se lopotil s vaší károu. To přece není spravedlivé! Když gangsteři ukradnou jediné děcko, strhne se v novinách pokřik, a cti-hodná policie vyvine zuřivou činnost, jako tomu bylo v případě dcer-ky senátora Dobbse. Když ale chemické koncerny pomalu, ale jistě hubí statisíce dětí, nikomu ani nenapadne je bránit! Harde, mně nejde o to, abyste pomohl vy mně a já zase na oplátku vám. Někdo však musí myslet na tisíce, a neztrácet čas s jednotlivci! Vy máte svou práci a já taky."

V něčem má pravdu, pomyslel si sklesle Hard. Je to špatné.

"Tak co mám dělat?"

"Obraťte se na lékařský genetický ústav," řekl Choice. "Ti vám neodřeknou."

"Dobrá." Hard vstal. "Kolik analýz je nutno udělat? A kolik to bude stát?"

"Minimálně deset zkoušek. Za kolik to zhruba udělají? Myslím tak za dvacet tisíc."

"Kolik?"

"Dvacet tisíc klarků! Co je s vámi? Začínáte hluchnout?"

Bohužel, Hard měl až příliš dobrý sluch... Dvacet tisíc klarků! Takové peníze mu samozřejmě nedají. Přesněji řečeno dají, povolí-li to ministr. Hard si živě představil Wonnellovu tvář, až mu bude o při-padu referovat, a cítil, že mu není nejvolněji. Tak jako mnoho ostat-ních hodnostářů, i Wonnell přezíral vědu a nevěřil v "nějaké takové geny". A geny v souvislosti s únosci (kteří podle oficiální verze tisku v zemi už neexistují, a pověsti o nich šíří pouze politická opozice) a navíc v souvislosti s mystickými dětskými vlasy, to je snad vtip! Hard už stejně nezařazoval zprávy o své činnosti do denních hlášení ministrů, protože - a to nikoliv bezdůvodně - předpokládal, že Wonnell jediným škrtem případ uzavře. A pak tam jděte a referujte o genetické analýze! A žádejte dvacet tisíc klarků!

"Choice," řekl Hard smutným hlasem, "takové prachy mi na to nedají."

"Ano? To je úplně možné."

Ale bez analýz nemohu ty darebáky zatknout."

"I to je možné. Kolik myslíte, že jich je?"

"Banda."

"Co je to banda? Deset lidí, dvacet. Nebo snad sto? Jedny chytíte, a objeví se další. Jak se říká: vyhodíš lumpa dveřma ven, a druhý už leze oknem. Vy jste, Harde, pedikér, vy jen odstraňujete mozoly. Čas od času je taková operace nutná, ale mozoly zůstávají."

"Jděte se vycpat se svými rozumy!" zakřičel zuřivě Hard. "Bude-li vás někdy před mýma očima podřezávat bandita, nehnu ani pal-cem, protože jsou přece ještě jiní banditi! Tím, Choici, končím, ho-tovo!"

Choice upadl do zřejmých rozpaků.

"Proč berete všechno hned tak tragicky, vždyť je to jen pouhý teo-retický spor ..."

"Ale děti jsou unášeny v praxi! A vražděny taky v praxi! Čert vás vem! Nemám v úmyslu se dál ponížovat! A to si říkáte humánní člo-věk? Jaký vy jste, u všech ďáblů, humánní člověk, i kdybyste vynalezl deset adsorbentů? Jste bezcitný a otrlý cynik, kterého jsem jed-nou z blbosti vytáhl z bryndy, čehož budu litovat, co budu živ. Sbo-hem!"

Hard práskl dveřmi a vrhl se dolů po schodech. V okamžiku, kdy už startoval vůz, spatřil, jak se na balkóně rozhrnuje bambusový zá-věs. Vzápětí se tam objevil Choice s bílým ručníkem v ruce.

"Vzdávám se," volal Choice shůry. "Doneste sem ty své vlasy! Pět vzorků od unesených dětí a pět od těch ostatních!"

"Hlasitěji už křičet neumíte!?" ucedil Hard výhružným tónem, ale nemohl se ubránit, aby se spokojeně neusmál...

Past zaklapla ještě ten večer. Okolo desáté se ozval na policejním komisařství signál, a dozorčí, dojíždaje obložený chlebiček, nedbale stiskl knoflík služebního televizoru. Když se přesvědčil, že aparatura náležitě funguje, zapojil filmovou kameru a potom zavolal Harda.

Když Hard přišel, seance trvající sotva půldruhé minuty už skon-čila. Dozorčí dopíjel poslední plechovku piva a na Hardovu němou otázku kývl hlavou směrem k promítacímu přístroji, ve kterém už byla nasazena filmová páska.

"Můžete se potěšit se svou kořistí, pane komisaři," řekl chlapík a s lítostí potřásl prázdnou plechovkou.

Taratura dorazil za pět minut.

Rozsvítila se obrazovka.

"To je on," vykřikl Taratura ihned, jakmile se objevil obraz člo-věka se zaječím pyskem. "Charles Bank!"

Hard přikývl. Jasný a ostrý obraz umožňoval přesně rozpoznat staříkova malá mírná očka a bezzubá ústa. Na okamžik stařík z obra-zovky zmizel, zřejmě se nahnul. Pak se objevil znovu, už s Mikeo-vou loutkou v ruce. Pečlivě uhladil obleček, dokonce sfoukl prach. Ruce se mu chvěly, nikoliv rozčilením.

"Pije," řekl Hard. "Cyrus měl pravdu."

Zvrásněný starcův krk se napjal, jak si muž stoupl na špičky, aby mohl dát loutku na její místo. Rozštěpený ret se zřetelně pohyboval. Asi si pro sebe brumlá nějakou opilou písničku. Hard nevrle zasupěl. Není těžké si domyslet, co řekne staroch při výslechu. "Pane komisa-ři!" Hlas bude mít pravděpodobně huhňavý a plačtivý. "Dávají mi pár šestáků spropitného za úplně neškodnou a přímo komickou práci. Mějte se mnou slitování! Ano, беру odtud loutky, ale v pořádku je zase vrátím."

"Je vám, Taraturo, jasné, že v této chvíli nemáme ani formální podklad ho zatknout. Vždyť ten dědek nekrade, naopak vrací věci na místo," řekl Hard.

Na obrazovce se mihl celofánový balíček a ruka, která ho vracela do přihrádky, poté obrazovka zhasla. Minuta proběhla v mlčení.

"Vaším úkolem je stát se stínem tohoto nepříliš ctihodného kme-ta," pokračoval Hard. "Je velmi důležité, abychom nevylekali ty, kte-rým loutky nosí. Zatýkat ho zatím nebudeme."

"Jasně, šéfe!" řekl Taratura.

Kdyby mně to bylo tak jasné, posteskl si v duchu Hard.

Uběhl den a ještě jeden. Taratura už po osmém referoval Hardovi o výsledcích sledování Banka, ale všechna hlášení končila udivujícím stereotypem: sedí v kavárně Modry kůň se sklenkou absintu; jel na dostihy a prohrál čtyři klarky; znovu se usadil v kavárně; znpvu šel na dostihy... "Ne, nesetkal se s nikým, šéfe.. Ne, s nikým nemluvil. Ne, nic nepsal. Ten chlap, to není člověk, ale dokonalé alibi!"

Past také mlčela, i když ji nastražil ještě v devíti dalších místech ke každému sejfu. "Montéři" se ještě pořád obírali drobnými oprá-vami, a pravidelně hlásili Hardovi, že Stuart Cyrus se chová jako myška.

A každé ráno přicházel na ředitelství Chester. Na nic se neptal, prostě se v komisařově pracovně posadil na židli, mlčky na Harda hleděl a vydržel to až do večera. Hard by byl před jeho pohledem utekl třeba do Antarktidy.

Třetího dne konečně telefonoval Choice.

"Jedte ke mně!" zabručel hlas ze sluchátka.

Laboratoř byla v pravém slova smyslu vzhůru nohama, byl tu však poměrně čistý vzduch. Se vši pravděpodobností se profesor celé tři dny věnoval analýze a své páchnoucí roztoky držel pod zámek.

"Nate, pokochejte se," řekl Choice a hodil na stůl desítky fotogra-fií složených do vějíře, v nichž by milovníci akstraktního malířství patrně viděli reprodukce nějakých neznámých mistrovských děl. "Pozorujete ty rozdíly?"

Hard žádné rozdíly nepozoroval a rád se k tomu i přiznal.

"Tak vám to vysvětlím," řekl Choice. "Je to gamma-rentgenogram chromozómů. V principu jsou všechny chromozómy utvářeny stan-dardně. Ale jenom v principu. Každý chromozóm je právě tak indi-viduální, jako fyzická podoba člověka. Cammarentgenoskopie stejně jako chemická analýza ony všechny jemné detaily nezachytí. Ale nejzákladnější rozdíly jsou přece jenom patrné. Podívejte se tady: na těchto pěti fotografiích je znázorněna mikrostruktura chromozómů typu AGCH - to je naše odborné pojmenování. A co vidíme na pěti dalších snímcích?"

Hard přese všechno profesorovo úsilí pořád nic neviděl.

"Tatáž mikrostruktura je utvořena do typu ACCH!" s neskrýva-ným potěšením pokračoval Choice. "To znamená, že kradou jen ty děti, v jejichž chromozómech najdou konfiguraci ACCH!"

"A jaký má ten rozdíl význam?" zeptal se Hard tupě.

"Ten, kdo na to, drahý komisaři, přijde, zasluhuje Nobelovu cenu. Mně je jasné jedno: daná skupina chromozómů podmiňuje charakter látkové výměny."

"Látkové výměny?" zeptal se Hard bez nadšení.

"Ano, látkové výměny. To je poměrně hodně důležitá charakteris-tika organismu, která v mnoha směrech určuje jeho energetiku, odol-nost k biochemickým stresům..."

Hard upadl do nejvyššího stupně zoufalství.

"Ano, ale vysvětlíte mi už konečně, nač tohle může být komu dobré? A co s tím?"

Choice přísně zdvihl obočí:

"Nechápu, komisaři, vaši nespokojenost. Udělal jsem všechno, co jste po mně chtěl."

"Jsem spokojený, drahý profesore! Spokojený! A jsem ochoten vás z upřímné vděčnosti ba i políbit. Ale jak mi vaše analýza pomůže při vyšetřování případu? Co mi tady pomohou stresy?"

"Předpokládejme, že jsou to důležité informace pro lékaře."

"Ale ne pro gangstery."

Choice přešel několikrát po pracovně:

"Uvažoval jsem o tom, Harde. Prověření chromozómů by mělo například relativně rozumný smysl, kdyby někdo potřeboval otroky pro uranové doly."

"Doly? Uranové?"

"No ano! Jestliže vystavíte stovku lidí stejné dávce radiace, pak dejme tomu čtyřicet z nich zemře, z devětapadesáti lidí

se stanou in-validé, ale jeden... Ale jednomu z nich, ať je to sebepodivnější, se prakticky nic nestane. A za to bude vděčit unikátní struktuře právě těch elementů, o nichž tu byla řeč."

Hard se chytil oběma rukama za hlavu.

"To je všechno tak nepravděpodobné. Otroci? V šachtách? Při tom malé děti? To přece není možné!"

"Souhlasím s vámi," řekl Choice klidným hlasem. "Jinou hypotézu zatím nemám."

"Poslyšte, profesore!" osvětlil najednou Harda důmyslný nápad. "Jestliže kradou pouze děti s tím... ACCH, neodmítnete mi udělat rychle ještě jednu nebo dvě syntézy? Potom budeme vědět, kdo je příští oběť, a můžeme ji použít jako návnadu!"

"A víte, že vám to udělám?" řekl Choice. "Je to, komisaři, pře-kvapivé, ale já jsem pochopil, že váš problém má styčné plochy s mým problémem. Vždyť co znamenají chemikálie vypouštěné do koloběhu životního prostředí? Jsou to koky, sekající v genetickém fondu lidstva! Nositelé nevhodných genů jsou nemilosrdně kose-ni..."

Choiceova slova byla přerušena zvoněním telefonu. "To chtějí vás!" řekl rozpačitě profesor. Hard převzal sluchátko:

"Slyším. Taratura? Je něco nového?"

"Je, komisaři. Serge Muzychuck ohlásil Murdochovi, že dokončil dvě loutky. Ptá se, má-li o tom vyrozumět Cyruse."

"A jak jinak!" vykřikl rozčileně Hard. "Samozřejmě!"

"A máme dovolit Cyrusovi, aby je dal do sejfů?"

"Bez nejmenších pochyb!! Ale napřed pošlete ty loutky mně. Okamžitě! Jednejte, Taraturo!..."

Příštího dne v deset hodin dopoledne zmizely obě loutky ze sejfů; zmizení sledoval Hard z křesla své pracovny, takřkajíc v přímém přenosu.

Za dalších třicet minut Taratura vzrušeně referoval: "Tak Charlese Banka bychom měli, pane komisaři! Odnesl loutky do genetického ústavu! Ano, vím to určitě! Ani v nejmenším o tom nepochybuji, protože jsem mu byl v patách až na práh laboratoře, víte, dělá mi po-tíže vyslovit správně celý její název. Pro jistotu jsem si ho pozname-nal: gamma-rentge-noskopie!... Komu to předal? To, šéfe, nevím. Báł jsem se jít dovnitř, bylo tam příliš málo lidí. Jaké budou vaše di-rektivy?"

Prvním Hardovým přáním bylo okamžitě se rozjet do genetického ústavu, ale ovládl se. Najít člověka, který převzal loutky, je konec-konců snadná věc: stačí docela obyčejná prohlídka a jsme doma. Ale co nám to dá? Člověk, který vlasy laboratorně zpracovává, je nejspíš pouhé kolečko, kterým otáčejí jiní. Třeba to dělá jen kvůli penězům a ani neví, pro koho pracuje. A jakmile se ho dotkneme, můžeme potr-hat všechny nitě...

"Poslyšte, Taraturo. Vaší hlavní starostí teď bude, aby nikdo z pracovníků laboratoře neměl nejmenší tušení, že se o ně zajímá poli-cie. Chápete? Nebudete podnikat vůbec nic! Jenom sledujte Banka. Jděte a jednejte, kamaráde! Lépe řečeno nejednejte! Proč? To se do-víte zítra!"

Ne, nikoliv zítra, Hard se poněkud zmýlil ve lhůtách. Ještě téhož dne stihl Choice dokončení analýzy. Jedno z dětí, holčička, ona prin-cezna, kterou onduloval před Míkem, měla příslušný druh chromo-zómů v konfiguraci ACCH!

Taratura byl okamžitě povolán na ředitelství. Když s ním Hard jednal, zamkl pro všechny případy dveře.

"V nejbližších dnech bude unesena jistá Ronnie Fischerová, stará čtyři roky. Poznamenejte si adresu: náměstí Smíru, 24. Vyhlašuji nejvyšší stupeň pohotovosti!"

## 8. HONIČKA

27. května přesně v deset dopoledne najel třicetitunový potravinářský kamión, jedoucí skoro stovkou, do autobusu, který zatáčel z ulice Bulldike na náměstí Smíru.

Autobus byl převrácen a rozpuřen.

Čtrnáct cestujících bylo těžce raněno, jedenáct utrpělo lehké po-hmožděnin, a jenom tři, mezi nimi i šofér, odnesli srážku lehkým nervovým otřesem, na který ovšem po celý život nezapomenou.

Ukázalo se, že řidič kamiónu byl namol opilý. Když k místu havá-rie dorazil zesílený oddíl dopravní policie, spal jako špalek, pohodlně rozvalen v pomačkané kabině svého "tanku" určeného pro dálkovou přepravu.

Hned se tu srotil velký dav zevlounů. Lidé okukovali místo, kde došlo ke srážce, mudrovali o příčinách, vyměňovali si názory o tom, kdo z raněných zůstane naživu a kdo odevzdá duši pánubohu, snažili se odhadnout ztráty firmy, prohlašovali, že trasa autobusu je vymyš-lena značně hloupě; a skutečně, když autobus zahýbal na náměstí, křížil tím bulvár, jenž je zároveň výpadovkou. Toto místo prokleli šoféři snad tisíckrát, protože tu došlo už k nesčetným haváriím. V davu také pobíhala spousta dětí a dospělí je odtud odháněli.

Mezi nespočetnými dobrovolníky, kteří pomáhali lékařům z první pomoci převazovat a nosit raněné, byla také poměrně mladá žena jménem Elizabeth Fischerová. Byla oblečena podomácku do jakéhosi lehkého růžového župánu se žlutou zástěrou, zamazanou od krve, a její světlé vlasy byly ve spěchu stáhnuty do uzlu hedvábnou stuhou. Jak se ukázalo později, Elizabeth Fischerová právě připravovala sní-dani, když tu náhle uslyšela skřípot brzd, řinčivý úder kovu o kov i nářek raněných, a v tom, co měla na sobě, okamžitě vyběhla ven z domu, v němž bydlela a který stál hned za rohem.

Tvář mladé ženy prozrazovala upřímnou účast.

"Mějte chvilku strpení, prosím vás, hned to bude," opakovala Eli-zabeth a horlivě převazovala raněné.

Jenom zřídka se odpoutávala od své práce, zvedala na vteřinu hla-vu, aby pohledem vyhledala v davu půvabné stvoření s očima rozší-řenými zvědavostí a strachem, a křičela:

"Ronnie, okamžitě jdi domů, co jsem ti říkala!"

Majitelka překrásných očiček vždycky na několik vteřin zmizela, ale hned zase byla zpátky na předchozím místě. No počkej, však Já ti ukážu! řekla si matka v duchu.

Když posléze opět upřela pohled na dav, dcerušku už neviděla, nezahlédla ji ani o chvíli později, ani za deset minut a pomyslela si, že třebaže je to divné, Ronnie zřejmě poslechla a šla domů.

Pak se však ukázalo, že dítě není ani doma, ani u sousedů, a do-konce ani v maličkém parčíku na Bulldike, kam měla



Ronnie katego-ricky zakázáno chodit sama, protože se tam muselo jít přes náměstí, ale kam ji zato neustále táhlo srdce. Dítě zmizelo.

V jednu hodinu odpoledne policejní komisař Hard stále ještě stál před plánem města, po němž se pomalu pohybovalo malé světýlko. Pohybovalo se už dvě a půl hodiny, ani na okamžik se nezastavilo, několikrát přejelo jedny a tytéž křižovatky, vracelo se na periferii a pak zase zpátky k centru, a dokonce se v jednu chvíli objevilo na Ka-rendike, ale rychle se zase z té nebezpečné ulice, kde bylo policejní ředitelství, vzdálilo.

Najednou se světýlko zastavilo, a v témž okamžiku to zapraskalo v selektoru.

"Zastavili, šéfe," hlásil Murdoch a po malé odmlce dodal: "Z auta vystoupil muž v šedém obleku. Jde ke kavárně Nymfa." Zase odmlka: "Zašel, komisaři, do kavárny. Slyšíte mě dobře?"

"Slyším," řekl Hard do mikrofonu. "A co se děje v autě?"

"Tři tam zůstali. Holčička je s nimi, ale špatně ji vidím." Malá odmlka: "Ten chlap vyšel z kavárny komisaři. V rukou drží noviny. Čte je. Došel k autu. Zase odmlka: "Teď jsou v autě všichni. Na něco asi čekají."

"Buďte, Murdochu, nanejvýš ostražití a nadmíru opatrní!"

"To se ví, šéfe."

Selektor zmlkl.

"Podle mého názoru je čas ty chlapy zatknout, řekl tichým, leč rozhodným hlasem Chester, který byl s Hardem v kabině.

"Děláš, Davide, chybu, jsem si tím téměř jist."

"Na zatýkání je brzy," odpověděl Hard stručně.

"Vždyť je to ale nebezpečné. Vystavuješ dítě riziku. Vždyť oni mohou náhle..."

Žádné náhle nepřipustíme. Murdoch může kdykoliv zasáhnout. To přece víš. Nešel bych do toho, kdybych neměl jistotu, Mikeův únos mi plně stačí."

"Ale přece jenom...", řekl Chester. "Je to poslední stopa! Jestli se ztratí, co potom?"

"Je poslední, Frede, právě že je poslední!" opakoval po něm velice vážně komisař.

Dvě a půl hodiny kroužili zločinci po městě, ale vůbec ne proto, že by snad byli postřehli za svými zády policii a snažili se zmást sto-py - Murdochova skupina pracovala vždycky bezvadně, únosci však na něco čekali.

Ale na co?

Všechno se z jejich hlediska vyvíjelo zcela přirozeně a bez komplikací. Zdárně vyšlo příslušné číslo listu Svět dnes dopoledne se senzační zprávou o havárii na náměstí Smíru i o zmizení Ronnie Fischerové. "Opět únosci?!" hlásal výrazný titulček. V témž čísle bylo uveřejněno interview s policejním komisařem Jimem Morginsem, do jehož služební kompetence podobné případy patřily a který se ujal i této záležitosti. Po telefonátu Elizabeth Fischerové vyjel na místo činu v okamžiku, kdy inspektor Murdoch už půl hodiny sledoval po městě světle béžový buick. Když vyslechl matku dítěte, sousedy a několik zevlounů, kteří ještě stále okouněli na místě havárie, vydal oficiální výzvu k pátrání po Ronni Fischerové a požádal tisk, aby uveřejnil její fotografii. Současně s tím sdělil inspektor reportérovi, že policie jako vždycky učiní všechna nutná opatření a že v nejbližších hodinách její speciální oddíly prohledají jisté tajné byty a úkryty únosců, které jsou prý inspektorovi známy; takové prohlášení je možné vydat jen v případě, jestliže policie žádné tajné byty a úkryty nezná. Tím vlastně praktická část Morginsovy činnosti končila, a Hard bez nejmenšího vměšování klidně přihlížel tomu, jak Třetí od-dělení komisaře Wooda dělá banální chyby a klade zločincům primární nástrahy, které se už dávno naučili úspěšně zdolávat. Hard se staral především o to, aby únosce ničím předčasně nevyleká a ne-vzbudil jejich ostražitost. Jemu samotnému však vznikly dost vážné komplikace. Vždyť Hardovi lidé se při své akci museli skrývat nejen před pachateli únosu, ale také před Woodovým týmem. Byla to "kru-hová obrana", jak se Hard vyjádřil, když formuloval Murdochovi je-ho úkol, a inspektor mu na to se smíchem odpověděl, že celá léta už touží po tom, aby mohl svého "služebního bratra" Morginse trochu povodit za nos.

Ale proč únosci vyčkávali? Proč donekonečna kroužili po městě s nebezpečným nákladem ve voze, proč byli tak lehkomyšní, že se jej už dávno nezbavili?

Selektor opět ožil.

"Šéfe, za buickem zastavil mercedes s třemi osobami, poznávací číslo 1467951," řekl Murdoch svým obvyklým klidným hlasem. "Z buicku vyšel chlap v šedém obleku." Murdoch se na chvíli odmlčel: "Jde k mercedesu, komisaři..."

"Vypadá to, že začne tanec," řekl Hard tiše a vzal do ruky mikro-fon. "Čtvrtá, šestá a sedmá skupino, potvrďte spojení." Téměř naráz odpověděly tři různé hlasy a komisař se přesvědčil o tom, že skupiny se slyší navzájem a že současně slyší Murdocha i jeho osobně.

"Muž v šedém obleku se vrací k buicku!" řekl Murdoch hlasem najednou o tón vyšším, jak to dělávají komentátoři fotbalových utkání, když se před brankou vytvoří nebezpečná situace a každým okamžikem může padnout gól. Vynášejí dítě! Nesou je k mercedesu! Předávají je dvěma chlapům na zadním sedadle!" Murdoch teď skoro křičel.

"Vracejí se zpátky! Oba motory jsou zapnuty! Za okamžik se rozjedou!"

"Jen klid!" řekl Hard k Chesterově zlosti. "Všichni zvýšit pozor-nost! Šestá skupino, pokračuje ve sledování buicku! Ostatní se pově-sí pod Murdochovým vedením na mercedes. Hlídkám hlásím stav nejvyšší pohotovosti. Slyšel jste mne dobře, Murdochu?"

"Slyšel, komisaři," řekl Murdoch už mnohem klidnějším tónem. A za vteřinu pokračoval: "Auta se rozjela. Buick vyhodil levou smě-rovku, mercedes pravou a jede směrem k Nádražnímu náměstí."

"Stodvanáctko! Stodvanáctko!" řekl Hard vzápětí nato. "Dejte po-zor, mercedes jede vaším směrem!"

"Rád ho uvidím," řekla hlídka na Nádražním náměstí.

"Murdochu, vyjíždím," hlásil Hard. "Pozor, další spojení přes se-dmnáctku. Je tam u volantu inspektor Taratura."

Hard otevřel zásuvku stolu, rychlým pohybem vyndal pistoli a str-čil si ji do zadní kapsy kalhot. Za několik posledních

dní viděl Fred Chester komisaře podruhé se zbraní. Když si Hard bral pistoli, znamenal to, že je v průběhu události připraven na jakékoliv zvraty. Cestou ke dveřím houkl komisař směrem k Chesterovi:

"Ty zůstaň raději tady."

"Co?" Chester téměř vykřikl a najednou ukázal komisaři pěst.

Ale na spory a hádky nebyl čas.

Motor Jaguaru-110 měkce a sotva slyšitelně vrčel, jakmile Taratura uviděl Harda s Chesterem vycházet ze vrat, okamžitě otevřel dveře. Ani nestačili za sebou přirazit a jaguár se už pomalu rozjížděl, aby za okamžik vtrhl do proudu dopravy.

"Na Nádražní náměstí, šéfe?" zeptal se poněkud opožděně Taratu-ra, ale zřejmě byl o cíli jízdy informován ze selektoru, který poslouchal po celou dobu, co čekal za volantem.

Hard chtěl něco říct, ale rozsvítilo se modré světýlko a komisař vzal do ruky mikrofon:

"Tady je Hard. Jste to vy, Murdochu?"

"Ne, komisaři, tady je stodvanáctka! Projeli Nádražním náměstím směrem k..."

"Stodvanáctka" najednou zaváhala.

"Kterým směrem?" zeptal se Hard netrpělivě.

"Promiňte, šéfe, já si vždycky pletu Jihozápad s jihovýchodem..."

"Jmenujte ulici!"

"Směrem k náměstí Smíru."

"Správně!" vmísil se do rozhovoru Murdoch. "My už k náměstí Smíru jedeme."

"Tak je to dobrý!" téměř vykřikl Taratura.

"Že by chtěli dítě vrátit?" vykřikl Chester.

"Stodvanáctko, okamžitě se spojte se stojedničkou a oznamte jí, že mercedes jede směrem k nim!" přikázal Hard.

"Murdochu, kam jste mi zmizel?"

"Jsem pořád tady, komisaři," zněla klidná odpověď. "Jsem jim v patách, ale ty potvory jedou jak d'asi. Bojím se, že je ztratím."

"Zkrate vzdálenost," poradil mu Hard.

"Uvidí mě."

"Vzal to čert! Uvidí, ale neprokouknou."

Taratura bravurně předjel několik aut a rozjel se rovněž k náměstí Smíru. Že by dítě chtěli vrátit? uvažoval Hard. Ne, ne, to je velmi nepravděpodobné. V takovém případě by prostě holčičku vysadili někde na předměstí, daleko od jejího bydliště... Ale kdo má tušit, co ti syčáci zamýšlejí? Mimochodem, kdepak je náš buick?

"Šestko, šestko!" řekl Hard do mikrofonu. "Hlaste, co je u vás no-vého!"

"Šestka" si odkašlala a řekla:

"Jedou normálně, komisaři. Nijak nespěchají, a já taky ne. Držím se třicet metrů za nimi. Projíždíme parkem Santa Cross."

Hard se na vteřinu zamyslel, pak se ostře zeptal:

"Mají anténu?"

"Nevidím, komisaři. Ale zřejmě nějakou mají."

"Ukončete sledování a vraťte se domů!" přikázal Hard rozhodným tónem.

"Nerozumím, šéfe," ozvalo se z reproduktoru.

"Ukončete sledování! Na další pokyny čekejte doma."

"Dobře, šéfe."

Taratura i Chester pohlédli na Harda s údivem. Hard se tvářil se-bejistě. Natočil si sklo větracího okénka tak, aby vítr - je-li ovšem možné nazvat onen slabý proud horkého vzduchu větrem - foukal přímo do jeho tváře a zapálil si cigaretu. Bylo vedro. Motor jaguára se viditelně přehříval, Hard a Taratura měli vpředu pocit, že mají no-hy namočené ve kbelíku s horkou vodou.

"Jménem gangu ti vyslovuji srdečné díky," řekl ponurým hlasem Chester.

"Velmi mě těší," řekl Hard až s nedbalým klidem. "Až to budeme mít za sebou, udělám ti malou populární přednášku o tom, že není možné honit dva zajíce najednou."

Chvilku jeli mlčky.

"A co když si v buicku najednou všimnou šestky a dají okamžitě signál mercedesu," navázal na svou předchozí úvahu.

"To tě nena-padlo? Držel jsem se jich jenom do té chvíle, než bylo jasné, že nám mercedes nemůže uklouznout. Ten je totiž nejdůležitější! Už chápeš, vážený parlamentáři gangu?"

Chester rozpačitě mlčel a Taratura se jako obvykle rozřehtal na celé kolo.

"Volá Murdoch," ozvalo se z reproduktoru, "mám, šéfe, dojem, že náměstí jenom minou. Zvýšili rychlost."

"Zabrzdit mohou vždycky," poznamenal Hard.

"To je, šéfe, pravda, ale logičtější je předpokládat, že uhánějí na výpadovku."

"To se uvidí."

Jaguár řízl zatáčku a vjel do ulice Bulldike, jejíž druhý konec ústl do náměstí Smíru.

"Zbytečně to nehoňte," řekl komisař Taraturovi, "máme rezervu aspoň pět minut."

Zastavili doslova dva kroky od domu, v němž bydleli Fischerovi. Z tohoto místa bylo vidět do obou směrů na půl kilometru daleko.

Po nedávné srážce tu nezbylo ani stopy, nepočítáme-li čtyři žulo-vé kostky dláždění, které už byly nahrazeny jinými, ale nebyly dosud odvezeny. Ležely na kraji chodníku srovnány na hromádku. Kolem chodili lidé zdeptaní popoledním

žhavým sluncem. Přímou na náměstí spirálovitě jezdil stříkací vůz a směřoval pořád blíž a blíž k centru náměstí, k památníku, sestávajícímu ze dvou atleticky stavěných mužů, kteří si vzájemně tiskli ruce. Historikové tvrdili, že přímo na tomto náměstí došlo před několika staletími k usmíření dvou nenávi-dějících se ras, které se stalo základním kamenem nynějšího státu. K tomuto historickému faktu Fred Chester jednou jedovatě poznamenal, že kdyby obě rasy dopředu věděly, jaký to bude stát, nenáviděly by se raději do dneška. A vida, mohutní atleti už dostali bohatou sprchu, zaleskli se na slunci a kolem nich poskakovaly a výskaly dě-ti, snažící se doběhnout zavčas tam, kam se snášel spásonosný umělý déšť.

A nikomu z kolemjdoucích nenapadlo, že vedle nich bouří neviditelná válka, že v kteroukoliv vteřinu mohou zahřmět výstřely a na dláždění se objeví lidská krev. Elizabeth Fischerova ležela v této chvíli v posteli napůl v mdlobách a neměla nejmenší potuchu o tom, že tak blízko od ní se v příštích několika minutách zkříží dráhy únosců jejího dítěte i jeho příštích zachránců. Ostatně dobro a zlo vždycky kráčí vedle sebe - a zároveň i vedle nás, hříšníků...

"Stojedničko, vidím vás," řekl Hard s pohledem upřeným na řidiče stříkacího vozu.

Stojednička mírně ubrala rychlost, stáhla proud vody a spěchala odpovědět:

"Já vás taky, komisaři. To je vedro... Nechcete trochu opláchnout?"

"To je nápad!" poznamenal Chester nikoli bez sarkasmu.

"Teď pozor!" řekl Hard. "Jedou sem k nám. Murdochu, jaká je rychlost?"

"Devadesát pět, komisaři," odpověděl Murdoch okamžitě.

"Předjedte mercedes. Já si ho vezmu na starost zezadu."

"Jasně, komisaři."

"Taraturu, startujte!" zavelel Hard.

Kolemproletělo Murdochovo auto, skvělý chevrolet starý sotva tři roky, za ním černý mercedes s vysoko trčící anténou, těsně po něm malolitrážní vůz, poslední model firmy Nord-West, a za ním ve vzdálenosti padesáti metrů jel autobus. Jaguar si přesně zvolil příhodný okamžik, vrhl se kupředu, vklínil se mezi nord-west a autobus, prudce akceleroval a už se nesl v rychlém proudu dopravy, míjející náměstí Smíru.

"Čtyřko a sedničko!" křikl Hard do mikrofonu. "Vyjedte na trasu a sledujte nás v intervalu dvou minut. Stojedničko, skončete práci a jeďte domů. Vyřídte službě, aby odvolala všechny hlídky, které jsou na hlavních náměstích. Teď už to, doufám, vyřídíme sami. Jasně?"

"Aby ne, komisaři!"

Honička!...

Ostatně jaká vlastně honička? Tak jako suma sestává nejméně ze dvou položek, tak honička musí sestávat přinejmenším ze dvou složek: z prchajících a pronásledovatelů. Obě dvě složky musí být nalaďeny na jednu vlnu, vzájemně si udávají rytmus i rychlost pohybu. Jejich nervy se napínají jako tenká struna, připravená prasknout v nejméně příhodný okamžik. Na obou pólech vzrůstá pocit hazardu a touha riskovat, dokonce i vlastní smrt se zdá být méně zlá než prohra v soutěži postřehu, vytrvalosti a umění řídit.

Ale jak to bylo v tomto případě? Mercedes před nikým neprchal, nýbrž klidně ujížděl k cíli, podřízen svému vlastnímu plánu. Ani v nejmenším nepředpokládal, že za ním i před ním jedou policejní auta. Osádka mercedesu neztrácela nic na klidu, netrula úzkostí a ne-modlila se o záchranu.

Byla to naprosto klasická varianta stopování, protože honička podle Hardova názoru znamenala vždycky chybu v profesionální do-konalosti, "fauxpas" a ctnost jenom z nouze, aby se zachránilo, co se předtím pokazilo. Hard neměl rád honičky; to ovšem neplatilo o Taraturovi. Však také najednou jako by nebyl ve své kůži, byl mnohem nervóznější než jindy, rozčiloval se kvůli hloupostem a vrčel. Hned se mu zdálo, že motor začal "jaksi" vynechávat - dokonce chtěl za-stavit a podívat se, co to tam není v pořádku, ale Hard ho okřikl, aby napanikařil. "Vždyť nikam nemohou utéct," bručel Taratura. "Celých sto kilometrů není kam odbočit." Hned zase zuřil vzteky nad malolitrážním automobilem nord-west, který řídil jakýsi obézní pán s plno-vousem, jak si všimli, když ho pouštěli před sebe. Řidič nord-westu se doslova přilepil k mercedesu, zřejmě s ním hodlal soupeřit v rychlosti, pravděpodobně proto, aby si ověřil, stojí-li jeho auto za peníze, které za ně zaplatil. Taraturu přiváděla do stavu zuřivosti i rychlost jejich vozu, podle něho "bylo až nemorální pronásledovat takovou rychlostí zločince", tvrdil, že "tenhle prevít je dobrý spíš na výlet ne-bo na pohřeb". Kdyby tak věděl, kam a do jakých zapeklitých situací ho přivede tato vcelku nevinná projížďka.

"Šéfe," ozval se z reproduktoru Murdoch, "nezdá se vám, že jejich cílem je letiště?"

"Díky, Murdochu. Taky jsem na to myslel."

Skutečně, na sto pětaticátém kilometru se rozprostíralo nejvzdá-lenější letiště ze sedmi letišť hlavního města. Na sedmadesátém kilometru bylo ostatně stanoviště helikoptér, napojené na systém okružních stanic, z nichž bylo možno odletět na kterékoliv z místních letišť. A na stodvanáctém kilometru byl říční přístav, spojený kanály se západním i východním pobřežím Newcombu. Nemluvě už o tom, že dálnice vedla do města Bidney, druhého největšího centra země, od něhož se vějířovitě rozbíhaly další desítky silnic nejrůznějšími směry... Ale Hard navzdory tomu, veden intuicí, zavolał službu na policejním ředitelství:

"Mluví sedmáctka. Podejte mi okamžitě informaci o odletu nej-blížších osobních letadel z letiště New-port 6."

"Okamžik, komisaři... Budete si zapisovat nebo jen poslouchat?"

"Jen poslouchat," usmál se komisař.

Asi za půldruhé minuty začala služba hlásit: "V patnáct nula osm - Paříž, přímé letadlo; patnáct čtyřicet - Addis Abeba, s tranzitem, šestnáct deset - Ostrov mládevců, vnitřní linka; šestnáct padesát me-zikontinentální letadlo - Tokio..."

"To zatím stačí," přerušil ho Hard. Potom pohlédl na hodinky. Ukazovaly tři hodiny. Letadlo do Paříže odlétalo za sedm minut. To znamená... "Zamluvte mi v každém z těch letadel, kromě pařížské-ho, dvě místa."

"Co?" trhl sebou Chester,

"Tři místa. A můžete spát dál."

"Děkuji, komisaři," odpověděla služba.

Na sto druhém kilometru předjela celá kavalkáda nord-west, který se vzdal veškerých závodnických ambicí. Taratura se nezdržel, aby neukázal tlustému vousáčovi pěst a vysloužil si od něj za odměnu tradiční šoféřské gesto, znamenající "vůl jsi ty, ne já": vousáč se ně-kolikrát klepl ukazovákem do čela. Taratura zezelenal.

Minuli říční přístav, i stanoviště helikoptér zůstalo daleko vzadu. Jedou na letiště, nebo do Bidney? přemítal Hard, Pět kilometrů před letištěm si zavolal "čtyřku".

"Všechny předjedte a ujíždějte kupředu. Jedte na Bidney. V pří-padě, že se něco semele, jste první."

K letištní budově dojela auta jedno za druhým v intervalu pěti vte-rin; takovýmto způsobem přijíždějí diplomati k prezidentskému palá-ci. Jako první zastavil vůz Murdochův, pak černý mercedes a v závě-su za ním Taraturův jaguár, který se teď už na mercedes téměř přilepil. Dveře všech tří automobilů se otevřely téměř současně.

Ne, komisař Hard si na výslech nikdy nepotrpěl, uměl přemýšlet, bu-dovat logická schémata, dělat závěry tam, kde druzí nenacházeli je-dinou stopu, předvídat jednání lidí a bezchybně odhadovat charakter člověka. Dokázal zorganizovat perfektní past, když přesně rozestavil hlídky a rozehrál jako z partesu varianty, z nichž jedna musela nutně vyjít. Uměl vystopovat zločince, zatknout ho a získat proti němu konkrétní důkazy - v tom všem byl Hard jedinečný. Ale výslech...

V rozhovoru s ženami ztrácel duchapřítomnost, protože neuměl mluvit s bytostmi neuznávajícími logiku. S muži se cítil mnohem jis-tější, ale jestliže i oni tupě mlčeli, projevující neschopnost či neocho-tu logicky myslet, zdvihal ruce ke stropu a říkával, že v takovémto případě může pomoci jenom komisař Wood se svými "specialisty".

Podstata věci byla v tom, že jediná metoda, již byl komisař Hard při výslechu schopen použít, byla přesvědčovací metoda. Specializují se na dialog, žertoval v kruhu přátel. Ždímat z lidí pravdu, nebo ji dokonce z lidí vymlátit, Hard odmítal, neuměl to, nikdy se o to nepo-koušel a ani v nejbezzvůhodnějších situacích na nic podobného ne-pomýšlel. Alfred Duff-Cooper také uznával jenom ta doznání, kte-rých bylo dosaženo "cestou vzájemnosti", jak říkal. Starý pán srovnával doznání vynucená pěstmi s láskou, získanou násilím: je to scestné, říkával, a nepřináší to žádné uspokojení. To byl tedy důvod, proč byl výslech odjakživa doménou komisaře Wooda a proč komisař Wood za nějakých pět let udělal přímo po-hádkovou kariéru z vyhazovače v hodinovém podniku na policejního komisaře s perspektivou, o jaké se Hardovi ani nesnilo.

Teď, když seděl před třemi zločinci, kteří zarytě mlčeli, Hard ho-rečně přemýšlel, co má dělat. Jedno bylo jasné: operace musí být za-končena s hodinářskou přesností, aby nezůstala jediná nápadná stopa. Nesmějí být posunuty žádné časové parametry. Letadlo, kvůli které-mu buick jezdil několik hodin po městě a ztrácel drahocenný čas, musí odstartovat přesně podle letového řádu, i když nebylo známo, o které letadlo vlastně jde...

Zatkli je ve výtahu - bleskově a beze svědků. Spící Ronii Fische-rovou, které únosci zřejmě dali dávku uspávacích prášků, přenesl in-spektor Murdoch nepozorovaně do auta k "sedmičce" a nechali ji tam pod dohledem mladého asistenta. Vyjeli výtahem do nejvyššího jedenáctého poschodí letištní budovy, kde byly výhradně kanceláře, a Hard bez podrobného vysvětlování obsadil prázdnou místnost, když řekl službě pouze tři lakonická slova: "Je to nezbytné!" - a ukázal odznak pod klopou saka.

Chester zůstal dole a procházel se poblíž černého mercedesu do té doby, než k němu sešel Taratura. Spolu pak pozorně vůz prohlédli, ale nenašli nic podstatného, pouze tři ampulky od morfia, injekční stříkačku, obal od čokoládových bonbónů a nevelký podivný balíček, v němž byly dva ručníky...

Potom se Taratura vrátil k Hardovi.

V prvních pěti minutách se podařilo zjistit, že mlčenlivá trojice vlastní doklady na jména Robert Sboll, Hugh O'Harra a Lee Knecht; doklady mohly být samozřejmě falešné. V seznamu pasažérů, letí-cích do Addis Abeby, na Ostrov mládenců a do Tokia jejich jména uvedena nebyla, což nebylo rozhodující, neboť prodej letenek nebyl vázán na předložení osobní dokladů.

Bylo půl čtvrté. Cestující se tiše loudali ke žlutomodrému autobu-su, který je měl dopravit k nízkému čtyřmotorovému Concordu, jenž odlétal za deset minut do Addis Abeby. Taratura je pozoroval z výše jedenáctého poschodí a myslel na to, jak v něm opět narůstá jeho chlapecká touha - létat,

Hard začínal druhé kolo výslechu.

"Tak tedy, kdo je váš šéf?"

Mlčení.

"Jaký je cíl vaší cesty?"

Mlčení.

"Důvod únosu?"

Hrobové mlčení.

"Dobrá," řekl Hard. "Zkusím s vámi hrát otevřenou hru, pánové."

Pánové se přátelsky usmáli.

Ten, který měl doklady na jméno Hugh O'Harra - čtyřicetiletý muž s bílým obočím a obarvenými vlasy, si přehodil nohu přes nohu: "Tak začněte, komisaři!"

Hard si ho už před tím velmi důkladně prohlížel, a nyní na něho znovu vrhl pronikavý pohled. Zřejmě si na něco vzpomněl a řekl:

"Je mi známo, že holčička se jmenuje Ronnie Fischerova a byla unesena dnes Táno na náměstí Smíru..."

"My taky čteme noviny, komisaři," přerušil ho neomaleně O'Harra.

"Právě tak dobře vím, že vy na tom únosu nemáte žádný podíl," řekl komisař, aniž věnoval pozornost O'Harrově drzé



poznámce. "Dítě vám bylo předáno v jednu hodinu patnáct minut v kavárně Nymfa. Zato ale jste byl..." Hard znovu zabodl pohled do černých O'Harrových očí, "šéfem skupiny, která unesla čtyřiačtyřicetiletého května ve dvanáct hodin v poledne v parku Santa Cross poblíž Kula-tých rybníků pětiletého Mikea Chestera!"

"Fi-íí!" hvízdal O'Harra, což mělo být buď výrazem údivu, nebo oceněním komisařovy informovanosti.

"Skutková podstata vašeho zločinu je nabíledni," řekl mu Hard. "Úplně nám postačí k tomu, abychom vás posadili za mříže. Jestliže ale..."

"Za únos?" přerušil ho O'Harra.

"Přesně tak."

"Tak jen do toho, komisaři!"

Hard pochopil mnohem víc, než jen to, co mu chtěl naznačit O'Harra. Samozřejmě, že dvou zel dává přednost tomu menšímu..., uvažoval komisař, a jeho pohled sklouzl po stěně k hodinám. Ukazovaly za dvacet minut čtyři.

Rozeřvaly se turbíny Concordu. Ještě okamžik, a možná že s leta-dlem odletí i poslední možnost, jak proniknout do tajemství záhad-ných únosů.

Anebo je "kritickým" letadlem až to příští?

O'Harra rovněž pohlédl na hodinky. Ani jediný sval na jeho ble-dém obličejí neprozrazoval sebemenší rozrušení. Zdálo se, že je v této partě považován za "šéfa."

Concorde se na konci rozjezdové dráhy odlepil od země.

No dobrá, pomyslel si Hard, začneme nové kolo s tím, že druhý finiš vyhrajem. V kolik letí to druhé letadlo? V šestnáct deset. Máme tedy třicet minut.

"Vím," začal Hard tónem, jakým herci pronášejí přes rampu nej-silnější a nejpůsobivější repliky, "že obě děti mají genetický kód konfigurace ACCH!"

"Cože?" vydralo se ze Sbolla.

Trojice se na sebe podívala.

Zdálo se, že Hard ví mnohem víc, než vědí oni sami, ale že neví to, co by teď nejvíc vědět potřeboval.

Upřel pohled na Sbolla, jenž svíral ruce mezi kolena, na Knechta, který se chmurně díval do okna, i na O'Harru rozvalujícího se v křes-le... To jsou jen pěšáci! Obyčejné figurky ve složité šachové partii, kterou hraje čísi zkušená ruka! Vždyť ti dva staří Muzychuckové stříhali děti a vyráběli nevinné loutky, aniž měli nejmenší podezření, že je někdo zneužívá, uvažoval Hard. A Stuart Cyrus schovával lout-ky do sejfů, aniž měl ponětí o tom, že mizí a zase se vracejí. Staroch Bank nosil loutky do genetické laboratoře v přesvědčení, že se nedo-pouští ničeho protizákonného. Hard by dal krk za to, že ani laborant nezná pravé cíle svých zákazníků, že prostě pracoval na principu tu máte vaše analýzy, a dejte mi moje prachy. Ničemové, kteří děti kradli, rovněž sotva tušili, za jakým účelem je kradou; stačilo jim, že dostanou ihned svůj honorář. A pak předali "zboží" jiným ničemům, jejichž jedinou povinností bylo dopravit je k určitému letadlu na le-tišť. Logika věcí vedla k závěru, že tu je ještě někdo, kdo poletí le-tadlem. Ale kdo to je?

Tady ti tři jsou jen články v řetězu... Bylo by směšné na ně spustit palbu otázek, kdo je řídí a jaké jsou cíle únosů. To všechno je zby-tečné a marné! Znájí pouze předcházející a následující článek. Ale co udělat, aby se řetěz nepřetrhl? Jak vůči nim postupovat? Co jim říct?

Hrom aby do toho!

Nabídnout jim peníze? Přepychové vily na pobřeží Atlantiku? Jachty? Politický azyl v Mezopotámii? Svobodu? Za jedno jediné slovo: kdo je dalším článkem v temném řetězu zločinu? Ale i kdyby Hard opravdu disponoval takovými pohádkovými možnostmi, byl by stejně bezmocný. Tahle trojice by v každém případě ztratila mnohem víc než to, co mohla od Harda získat: ztratila by život! To bylo jasné od samého začátku. Jenom zvířecí strach před šéfem, kterého prav-děpodobně v životě okem nezahledli, ale jemuž upsali duši, je doká-zal donutit, aby drželi jazyk za zuby. Ti chlapi zřejmě moc dobře vě-děli, že se před šéfem nikde neskryjí, neutečou, neuletí, ani neuplavou a že elektrické křeslo je ve srovnání s mukami, k nimž šéf odsuzuje zrádce, vyslovené blaho.

A přece podnikl Hard ještě jeden pokus, aby je přiměl k řeči.

"Máte děti?" řekl s pohledem upřeným na Sbolla. Sboll pokrčil ra-mený.

"Nevím, komisaři!"

O'Harra se hlasitě rozchechtal.

"Za posledního půldruhého roku zmizelo beze stopy sto devěta-čtyřicet dětí," řekl Hard tvrdě. "Jen se, O'Harro, smějte, když je vám to k smíchu! Sto padesátý byl Mike Chester. Sto jedenapadesátým se měla stát Ronnie Fischerová..."

"Nač ta aritmetika, komisaři?" řekl zlým a opovržlivým hlasem zakaboněný O'Harra. "Odvezte nás na direkci, v lapáku bude aspoň chladnějc!"

Taratura stiskl pěsti tak silně, že doslova zbělaly,

"Šéfe, dovolte mi," řekl tiše a zdvihl své mohutné tělo.

Hard zavrtěl odmítavě hlavou. Tahle trojice měla mnohem větší strach z jiných věcí než z inspektora.

Hodiny na stěně ukazovaly tři čtvrtě na čtyři.

A najednou se otevřely dveře. Vešel Chester. Za jeho zády stál vousatý řidič nord-westu.

Fred si ho nevšiml hned, ale když ho zahledl, měl z něho radost jako ze starého známého.

Nejprve se Chester zajímal o placené parkoviště aut, na které ces-tující odlétající do dalekých krajů odstavovali své "vehikly" do ná-vratu. Bylo to vlastně nikoliv parkoviště, ale opravdový autosalón, který jako by tu byl speciálně nainstalován četnými firmami z re-klamních důvodů. A pouze nord-west se tu vyskytoval v jediném exempláři.

Fred hleděl na to auto s neskryvanou závistí: byl to v pravém slo-va smyslu výstavní kousek. Pak uviděl vousáče, který se z nějakého důvodu vrátil k vozu. Od tohoto okamžiku Chester pro nedostatek jiného rozptýlení nepouštěl

onoho muže z očí.

Vousáč se díval na hodinky, které měl na ruce, i na hodiny v průčelí letištní budovy, jako by se chtěl přesvědčit, že jedny z nich uka-zují nesprávně. Vrhla se s nadějí ve tváři v ústretu každému, kdo šel poněkud energičtějším krokem směrem k němu, ale čím víc se ten člověk blížil, tím zřetelněji se stával lhostejný, až zlhostejně docela. V jednu chvíli se přiblížil k jistému pánovi s ostrou bradkou, na což se ho zeptal, ale dostalo se mu místo odpovědi jenom nechápavého výrazu v obličeji, který se proměnil v nezasťiranou zvědavost. Vousáč se bez otálení vrátil zpět, aniž se ohlédl, třebaže ten druhý se za ním naopak třikrát otočil.

Chester, procházející se po chodníku, u kterého stál černý merce-des, postupně zvyšoval počet kroků v obou směrech a najednou se octl v těsné vousáčově blízkosti.

"Helou!" řekl Fred a přátelsky se usmál. "Ten váš vůz je báječný. Táhne vám to jedna radost. Náš jaguár měl s vámi co dělat."

Vousáč se poněkud nuceně usmál a skoro se na Freda ani nepodí-val. Se vši pravděpodobností nemohl být Chester člověkem, na kte-rého tak netrpělivě čekal.

"Promiňte," pokračoval Chester, "jakou má nord-west maximální rychlost?"

"Sto čtyřicet," odpověděl vousáč krátce. "Promiňte, ale pospi-chám."

"Tady všichni pospíchají," poznamenal Fred filozoficky, máje na zřeteli především sebe a své společníky.

Vousáč pohlédl na muže, který projevil tak zvláštní dotěrnost, s určitým zájmem, a opatrně se zeptal:

"Vy také letíte?"

"Bojím se, že ne," povzdechl si docela otevřeně Fred. "A vy?"

"Zajímavá shoda," odpověděl vousáč. "Já také ještě nevím... Če-káte někoho?"

"Čekám! A jak čekám!"

"Já jsem stejný případ," řekl majitel nord-westu skoro radostným tónem.

Udělal několik společných kroků. Ve vousáčově duši se zřejmě střetala protichůdná přání, až vousáč, pohlédnuv na hodinky, dal jed-nomu z nich zvítězit nad druhým. Ještě jednou si změřil Chestera od hlavy až k patě a potom najednou tiše řekl: "Nepůjčil byste mi dva ručníky?" Na Fredově tváři se patrně objevil podobný výraz, jako před chvílí na tváři pána s ostrou bradkou. Ale v příštím okamžiku jako by Chesterem projel elektrický proud: v podivném balíčku, kte-rý objevili v mercedesu, byly zrovna dva ručníky! To snad není možné!

Ani v jediném z několika set automobilů, zaparkovaných v areálu letiště, nemohly být v této chvíli dva ručníky, zabalené v balíčku! A nikomu z půldruhé tisíce lidí, bloumajících po letišti, by přece ne-napadlo ptát se cizího člověka, zda by mu nemohl půjčit dva ručníky!

Je to úplně jasné: heslo!

Horečně přemýšlel, jak odpovědět, aby to bylo co nejméně nejap-né, ale nebyl s to na nic přijít, a tak tedy uchopil vousáče pevně za rukáv.

"Co to má znamenat?"

"Mám tu dva ručníky," řekl Chester, celý zadýchaný .rozčilením. "Jsou na utírání, jsou na utírání...", Chester váhal, co říct dál.

"Utírání koho?" zeptal se vousáč tvrdě.

Chester na něho hloupě zamrkal:

"Pojďte se mnou!"

Vousáč ho zamračeně a dost neochotně následoval.

Když Chester otvíral dveře černého mercedesu, stačil si vzdor svému nervóznímu spěchu všimnout, že na něj zvědavě poulí oči "čtyřka", stojící naproti. Jenom aby teď nechtěli zasahovat, idioti! spílal už dopředu policistům. Rychle rozbil balíček, který nechal Taratura ležet na sedadle, a ukázal jeho obsah vousáčovi.

"A kde je značka?" zeptal se vousáč tiše.

"Značka tam musí taky být!" přímo vykřikl Chester. "Ta nemůže chybět!"

Skutečně, když obrátili ručníky naruby, spatřili oba dva červenou značku s hlavou slona. Fred pohlédl na vousáče poněkud zpitomělým výrazem.

"Jak to, že neodpověděl podle hesla? řekl majitel nord-westu přecházející bez rozpaků na tykání. "Nebo snad změnili odpověď? Nebo jsi ji zapomněl? To nejspíš, co?"

Chester sklopil oči, jednak proto, aby se zdálo, že je v rozpacích, jednak aby zakryl bouřlivou radost. "Dělám to poprvé," řekl. "Tam-ten vomarodil."

"Volové!" zaláťeril vousáč. Vypadalo to na to, že v gangu zaujímá poněkud vyšší postavení než zatčený trojlístek.

"Měli byste dostat všichni za uši! Kde je náklad?"

"Tam," řekl Chester, zvedaje oči k jedenáctému patru.

"Hoďme sebou! Už je načase!" Vousáč chvatně svinul ručníky a strčil si je pod sako. "Ten čekat nebude."

"Kdo?" nepochopil Chester.

"Kdo! Kdo!" zavrčel vousáč podrážděně. "Pilot! V šestnáct nula pět odstaví schody, a můžeme se jít klouzat! Hoď sebou!"

"A co ty ručníky?" optal se Chester naivně.

"Kape ti na karbit, nebo co?" upřímně se podívil vousáč. "Ruční-ky připisují na své konto! Rozumíš tomu? Ne na tvý, na své!"

"Na co ti budou?"

"Človče, kde tebe nabalili!" Vousáč zrudl zlostí. "Na hubu, vole, mám své vlastní! Rozumíš tomu? Čistý! Ale tady ty jsou se značkou! Speciálně pro šéfstvo, víš? Já zalehnu na pláž s ručníkem přes kříž a budu čekat. Panebože, co tohle

nabalili do party za chlapa!"

Ve výtahu se vousáč zeptal velmi tiše a dokonce jaksi zjihlým hla-sem:

"Náklad nám hajinká? No, to je skvělý. Uspávátko zabírá..."

Pak stanuli před dveřmi, za nimiž byl Hard. Chester učinil posled-ní "přirozený" pokus.

"Jaks to myslíš s těma ručníkama?"

"Vo co ti jde?"

"No jako žes říkal přes kříž," Fred znovu sklopil oči.

"Věříš v Boha?" řekl vousáč. "Tak se modli. Takoví zvědavci ja-ko ty dlouho nežijou."

A vstoupil dovnitř.

Čtyři muži běželi k letadlu přímo po trávě.

Čtvrtý z nich byl Murdoch. Komisař v běhu dával poslední poky-ny:

"Dítě vraťte Morginsovým prostřednictvím matce..." ještě dnes se s ním domluvte, ať poskytne další interview, jde samozřejmě o oby-čejné únosce, nic víc. Prostě se je podařilo zatknout. A ať uvede dvě tři jména těch, kteří už sedí...

Kdyby vyzvídal, mlčte. Řekněte: ze-ptejte se Harda, až se vrátí. Kam odjel, nevím... Ty čtyři chlapy držte pod zámek. Ať o nich nevyjde najevo ani tohle! Ta auta strčte v noci do mé garáže... Stevardka už zavírala dveře. Taratura, který bě-žel o kus vpředu, zařval:

"Počkat! Jsme tu ještě my!"

"Pokračovat v pozorování kadeřnického salónku a dětské herny!" vykřikoval Hard. "Přiberte inspektora Husea... A poslední věc: kont-rolní termín je druhého června ve dvanáct v poledne. Jestliže tu ne-budeme, nebo nebude-li tu o nás zpráva, spust'te poplach. Referujte o věci přímo prezidentovi. Nám to asi málo pomůže, ale zajít tam mu-síte. A poskytněte materiál tisku... Skládám do vás všechny naděje, Murdochu!"

Schody ještě neodsunuli. Při výstupu do letadla šeptl Chester Har-dovi:

"Davide, já nemám v kapse ani lemm."

"Mluvíš tak, jako by to bylo poprvé."

"Ano, ale..."

"Nevzrušuj se. Na večeri sis poctivě vydělal. A pak se uvidí."

Letadlo nekroužilo nad letištěm, nýbrž okamžitě zamířilo k ostrovu. Hard se díval kulatým okýnkem, ale Murdocha, který stál na zelené ploše, proložené v mnoha směrech betonovými pásy, zcela osamoce-ný, stejně nezahlédl.

Ani jeden z nich netušil, že už se neuvidí.

## 9. TŘI MLÁDENCI

Dnes se už patrně málo lidí pamatuje na to, že Ostrov mládců se kdysi jmenoval Ostrov žraloků. Ke změně názvu došlo před dvaceti roky za dost zajímavých okolností, které vtiskly životnímu stylu to-hoto ostrova nesmazatelnou pečeť a rozhodly o tom, že tu vzniklo proslulé letovisko pro horních deset tisíc.

Na jednom z plenárních zasedání Asociace milionářů - starých mládců přečetl tehdejší viceprezident, nyní sesnulý Paul Blankmeister, veřejný list jistého Edmonda Baileye...

Ostatně vyprávět tu příhodu musíme z jiného konce.

Ostrov žraloků se sám podobal žraloku. Měl čtyřiaosmdesát mil délky, šest mil šířky a sahal do výše čtyřiceti metrů, lze-li ovšem charakterizovat ostrov trojrozměrně. Severní část, zašpičatělá a pro-hnutá jako žraločí ocas, vyčnívala do otevřeného moře. Byla holá a ponurá, sestávala výhradně z menších a větších pahorků, pokrytých drobnými valouny, které byly dědictvím ledové doby. Mnohokrát opakované a únavné pokusy najít tam jakékoliv cenné vykopávky k ničemu nevedly, a tato část ostrova, proťatá ostatně výbornou silnicí, byla ponechána ve své prvobytné divokosti a prohlášena za státní re-zervaci.

Zato jižní část mohla budit závist nejkrásnějších mořských lázní na světě. Oddělena od Newcombu průlivem, připomínajícím La Manche, sestupovala povlovně k moři, vytvářejíc rovné mnohostup-ňové terasy, které jako by byly záměrně vybudovány pro stavby ho-telů. Žlutý písek, léčivý vzduch, nádherné prameny sladké vody, vel-kolepé moře, spousta slunce, stinné palmové háje, neustálý zpěv ptáků, a ke všemu prehistorické sosny, udivující svou vznešenou krá-sou, které se prý zachovaly už jenom na třech místech zeměkoule - což to nebyl přímo rajský koutek pro ty, kteří jsou podnikaví a mají plnou kapsu klarků?

Ale běda, finančním žralokům kazili tím nejnestydatějším způso-bem obchod jejich mořští kolegové. Bylo jich tolik, že bylo krajně nebezpečné nejen se koupat, ale i nechávat na břehu věci či potra-vi-ny, protože žraloci se vymršřovali z vody a stačili zpravidla sežrat svou kořist dřív, než lekli.

Ostrov byl odsouzen k zániku. V jeho jižní části existovala pouze jediná hospoda U kohouta, kde řídkým hostům podávali bídné pivo, salát z mořského zeli a kotlety ze žraločího masa.

A právě tehdy se na scéně objevuje "mrzout" Edmond Bailey, mi-lionář středního rangu, zato však aktivní člen Asociace milionářů - starých mládců. Přesněji řečeno objevuje se nikoliv na scéně, ný-brž v hospodě U kohouta, kde pojídá žraločí kotlety, a mezitím ponu-ře a dlouze přemýšlí á řeší v duchu složitý úkol.

Nato pak následuje plenární zasedání, na němž nyní zesnulý Paul Blankmeister předcítá otevřený dopis Edmonda Baileye.

Dopis byl následujícího znění:

"Vážení staří mládenci! Druhové v bankovním kontu! Jsem nucen vám sdělit své tajemství: jsou to už tři roky, co jsem se oženil. (Oži-vení v sále.) Navíc mám roční dítě ženského pohlaví. (Výkřiky: „Hanba mu!“ „Pryč s ním!“) Bohužel jsem svůj omyl pochopil příliš pozdě, ale upřímně se kaju. Osud mne krutě trestá už jenom tím, že jsem nucen opustit naši

slavnou Asociaci. Ale dříve, než vám dám sbohem, chci si své trápení aspoň poněkud ulehčit. („Jenom ne na náš účet!“) Vážení staří mládenci! Už dlouhá léta se zabýváme myšlenkou, jak získat možnost rozumně utratit naše přebytky klarky. Tak tedy, drazí druhové v kontu, chci vás varovat před takovými... („A jaký jsi ty?“), kteří se vám chystají navrhnout, abyste na Ostrově žraloků vybudovali letoviště pro staré mládence! („A proč by ne?“ „Budeme-li chtít, vybudujeme to tam!“) Vím, co vám budou povídat našeptávači, kteří vám chtějí pomoci od vašich miliónů! („Vida ho, proroka!“) Budou vám říkat, abyste spojili své kapitály a postavili u jižní části ostrova ochrannou síť! („To není špatný nápad!“) Bude to stát všeho všudy pouhých šedesát miliónů klarků. („Kolik?“ „Kolik že řekl?“) Ale dovolte mi, abych vám dal upřímnou radu: v žádném případě... („Pryč s ním!“ „Ať si své rady...“) ten návrh nepřijímejte! Upustěte od investic na Ostrově žraloků! Je to předem ztracené...”

Další čtení zaniklo ve všeobecném protestním křiku a dopis Edmonda Baileye nebyl tudíž dočten do konce. A okamžitě byl, vzdor jeho radám, utvořen přípravný výbor, sestavený z šestnácti zvlášť zapříslahlých mládců. V příštích třech dnech byly od vlády vykoupěny (samozřejmě za notně vyšroubovanou cenu) prostory na jižním břehu ostrova. Na plné obrátky se začalo s výstavbou mořského přístavu, letiště, třiačtyřiceti hotelů, množství restaurantů, pláží, barů, autoservisů, krytých bazénů, podzemních garáží, lanových drah a holičských salónů. Na jižní část ostrova byla jako náhubek navlečena ocelová síť, která přišla skutečně všeho všudy na pouhých šedesát miliónů, nepočítáme-li odškodné, vyplacené rodinám šestatřiceti potápěčů, kteří přišli při instalaci o život. Když žraloci narazili tlamami do sítě, další boj vzdali, zvedli ostré ocasní ploutve vzhůru a přiznali milionářům, kteří tak příkladně napřeli své spojené síly jedním směrem, nepopíratelné vítězství.

Naskýtá se otázka, co tohle všechno přineslo Edmondovi Baileyovi, který se s tak zarputilou neohrabaností snažil své bratry varovat před osudovým krokem? Zanedbatelnou maličkost: hotel Rozum je dobrý, klark lepší, postavený na nejlepším ze všech teras, v těsné blízkosti žluté pláže - na pozemku s prehistorickými sosnami, který Bailey koupil za pár švestek od majitele bývalého podniku U kohouta dlouho před tím, než Asociace obdržela jeho otevřený dopis.

Od té doby se Ostrov žraloků začal nazývat Ostrov mládců. Módní přímořské středisko mohlo svou slávou soupeřit s Dubrovnickem, Nizzou, Solerem, Rhodem, Libanonem nebo Kalifornií. Každým rokem tu trávilo dovolenou přibližně čtyřicet milionářů - stařích mládců a na dvě stě milionářů ženáčů. Prezident, nesčetní ministři, následníci trůnu z cizích zemí, všechny možné korunované, či zatím ještě nekorunované hlavy, a také nejmnocnější králové gangsterského podzemí. Kromě toho sem mohli jezdit všichni, kteří měli v kapse klarky, aby je mohli přesypat do kapes starých mládců, a především starého mrzouta a nyní supermilionáře Edmonda Baileye.

Staří mládenci, což je velmi důležité pro pochopení zdejšího lázeňského životního stylu, hned na začátku vyhlásili princip "Vše, co hrdlo ráčí, ale jenom pro osamělé!" Manželům s manželkami a manželkám s manžely byl vstup na ostrov kategoricky zakázán. Králové a královny, prezidenti a prezidentky, úředníci a úřednice - jedním slovem rodinné páry všech společenských stupňů - zanechávali doma snubní prsteny, ubytovali se v samostatných hotelových pokojích a okázale se seznamovali na pláži, jako by se viděli poprvé v životě.

To byla samozřejmě milá a pikantní konvence, ale lidé se do ní vžívali tak silně, že zapomínali na skutečnost. Muži chodili za svými (nebo také cizími) ženami s ohnivostí a současně i opatrností zavilých starých mládců, a ženy koketovaly se svými (nebo raději cizími) muži s takovou bezprostředností, jako by se nikdy nebyly vda-ly. Osudové následky této vnější a vnitřní svobody se urovnávaly, díky oboustrannému přimhouření očí, což se ostatně v naší době stalo módou. Žárlit, ale i vrhat žárlivé pohledy se považovalo za vrchol nespolečenskosti, a sebemenší narážka na rodinné svazky měla za následek okamžité (velmi zdvořilé, leč zcela nekompromisní) vykázaní z ostrova. Věci došly tak daleko, že vlastní bratři se k sobě raději nehlásili, a sestry, když se náhodou potkaly, přezíravě se od sebe odvracely. Místním lázeňským novinám dali název Sladká samota.

Takovýmto způsobem byli skoro všichni lidé na Ostrově mládců zároveň spřízněni ve "sladké samotě", a zároveň si všichni byli vzájemně cizí, třebaže je v běžném světě pojily příbuzenské a rodinné svazky.

A jen jediný oficiální skandál oťrásl před dvěma roky mravním desaterem milionářů, starých mládců. Po smrti ctihodného vice-prezidenta Asociace Paula Blankmeistera se neočekávaně prozradilo, že ve skutečnosti má šest dcer a dva syny (nemluvě ani o manželce), kteří se okamžitě začali haštetit o dědictví. Po celé dva týdny se ústřední tisk zabýval výhradně podrobným líčením dědičného soudního procesu a nešetřil při tom jedovatými poznámkami na adresu Asociace. Je třeba říci, že dědictví bylo nemalé a sestávalo, kromě ostatního, z kouzelné jednokolejové dráhy, vedoucí z letiště k pobřeží, a přepychového hotelu Nežně se. Ti, tři, kteří přiletěli navečer sedmadvacátého května z hlavního města New, se ubytovali právě v tomto hotelu.

Po celou dobu letu Hard pečlivě promýšlel plán dalšího postupu. Na čem mohl vlastně stavět? Zjištěná fakta byla neobyčejně skoupá a chaotická. Především věděl, že dítě měl doprovázet muž, jehož dokumenty zněly na jméno Bob Langer, a že tento člověk nebyl posledním článkem v řetězu únosců. Za druhé, že musí jít (nebo prostě v tom vedru chce jít) na pláž, máje na zřeteli Langerovu větu: "Za-lehnu na pláž s ručníkama přes kříž," kterou mu tlumočil Chester. Bylo logické předpokládat, že nebezpečný a složitý úkol, kterým byl Langer pověřen, nepřipustí, aby vedl na ostrově bezstarostný život lázeňského hosta. Jeho výlet na pláž musel být tedy diktován nutností. Ale jakou? Nemá právě na pláži dojít ke schůzce s další spojkou? Jestliže ano, naskýtá se otázka, kde má v té době být Ronnie Fische-rová? Třebaže dítě bylo na Ostrově mládců v pravém slova smyslu jako smetí, přece jenom muž s dítětem mohl zavdat příčinu k senzačním klípkům ve Sladké samotě takřkajíc se všemi následky. Zločinci tuto skutečnost nemohli ignorovat. To znamená, že Bob Langer by musel navázat spojení sám a spící Ronnii někde nechat.

Ale kde? Je nabitelní, že v hotelu. Kde jinde? A že by Ronnie musela spát, což nepřímou potvrzuje fakt, že v Langerově zavazadle našli infekční stříkačku a ampulku s morfiem.

Hard musel také koneckonců rozhodnout, která ze třiačtyřiceti pláží se hodí zločincům k tomu, aby navázali mezi sebou



kontakt a v kterém ze třiačtyřiceti hotelů se mohl Langer s dítětem ubytovat. Pravděpodobně v tom, který je z jedné strany nejbliž letišti a z druhé k pláži. Čím jsou tyto vzdálenosti kratší, tím jednodušší je úkol těch darebáků. Je-li tomu tak, pak si nelze přát nic lepšího než hotel Ne-žeňme se. Přímou na letišti se lze posadit do uzavřené kabiny raulky, jak nazývali lázeňští hosté jednokolejovou dráhu zesnulého Raula Blankmeistra, náležející nyní jeho vdově, a záhy dorazí do hotelu, odkud je k pláži pouhých deset metrů. Samozřejmě hotel Rozum je dobrý, klark lepší je komfortnější a cesta vedoucí od něj k pláži je sice delší, zato vede hájem velkolepých prehistorických sosen. Leč Hard dospěl k oprávněnému závěru, že únosci mají zcela jiné starosti než starost o své pohodlí a estetické rozkoše.

Za třetí, a to byl patrně ze všech problémů ten nejzapeklitější, Hard musel uhodnout, co znamenala slova Boba Langer "s ruční-kama přes kříž". Byl snad na pláži nějaký kříž, na který měl Langer ručníky vyvěsit jako vlajky, nebo si je měl prostě hodit přes bedra, nebo měli členové bandy jako tajné znamení kříž, vyrytý do písku místo hesla... Variant se rýsovalo dost a Hard si přestal nad nimi lá-mat hlavu, tím spíše, že všechna hesla a smluvená znamení se tradičně vymýšlejí na principu maximální alogičnosti.

Hard samozřejmě chápal, že všechny jeho předpoklady nestojí ani za zlámaný lemm. Bob Langer mohl s bohorovným klidem předat dítě do dalších rukou už na letišti a jako odměnu dostat příkaz, aby se dva tři dny opaloval na pláži. V této nejprostší variantě nebylo ovšem místo pro kříž a ručníky, ale kdo řekl, že ony tajemné předměty mají vůbec nějaký vztah k předání dítěte, a ne, dejme tomu, k honoráři, který Langer dostane za svou práci?

Zároveň s tím Hard chápal i to, že vyšetřovatel v jeho postavení musí brát v úvahu pouze ty varianty, k nimž vedou neopatrné věty, řečené majitelem nord-westu Fredu Chesterovi. Po setkání s Hardem otřesený Bob Langer zmlkl, a nebyl ani čas ho vyslechnout...

O tomhle všem přemýšlel komisař už v letadle, aniž měl možnost se radit s Taraturou a Chesterem. Od okamžiku, kdy se octl v salónu tichého, prostorného Pterodaktylu, létajícího na pravidelné lince New - Ostrov mláďenců, nesměli se jeden ke druhému hlásit. Jejich vnější vzájemná nezávislost byla diktována taktickými i konspirativními úvahami a navíc usnadňovala systém vzájemného zajišťování. Všichni tři věděli jenom to, že v hotelu Nežeňme se musejí pokud možno bydlet v sousedních pokojích, a jakou kdo má hrát roli. To se podařilo Hardovi nepozorovaně zašeptat Taraturovi do ucha, když vystupovali z letadla těsně za sebou, a Taratura všechno hned sdělil Chesterovi, protože se k němu posadil do jednoho kupé raulky.

Taratura si nasadil masku naduté upjatosti: Hard mu přikázal, že musí působit dojmem milionáře.

Chester nemohl dlouho usnout. Dveře na balkón byly otevřeny dokořán, do pokoje pronikal hukot příboje a znepokojoval svými těžkými vzdechy beztak pochmurné myšlenky. Kdopak ví, uvažoval Chester, není-li Mike někde tady docela nablízku? A třeba taky asi nespí a láme si hlavu, co se to vlastně děje, že za ním máma s tátou nejde...

Připustit si, že syn nežije, Chester nedokázal.

V noci se mu zdál sen. Stál na kapitánském můstku bělosněžné jachty a po provazovém žebříku k němu rychle šplhal Mike. Fredovo srdce se sevřelo steskem: synáček se může zřítit do moře a kolem dokola jsou žraloci, teď je sice není vidět, ale Chester celou svou by-tostí cítí, že čekají na kořist. Mike se sotva drží lana, očividně mu ubývá sil, jednou rukou se už pustil... "Mike!" křičí Chester.

A probudil se.

Takový hrozný sen! Kdyby byla vedle něho Linda, řekla by: "To není, Frede, jen tak, Mikeovi se něco stane." Už se stalo... A náhle, ne ve spánku, ale při plném vědomí si Chester představil, co se děje s ukradenými dětmi. Tady v přímořských lázních je tajný noční klub, ve kterém za veliké peníze předvádějí milionářům, jak ve velikém bazénu, naplněném průzračnou vodou, požírají žraloci dítě!

Bylo už světlo. Chester, zalitý studeným potem, rychle se oblékl a vyšel z pokoje.

V kavárně okamžitě postřehl za jedním stolkem Taraturu. Inspek-tor už dojedl snídani a studoval Burzovní zprávy, odklepávaje popel z drahého havanského doutníku přímo na podlahu. Chester neměl už sílu být sám, došel ke stolku který stál k Taraturovi nejbliž, a sedl si tak, aby jejich záda nebyla od sebe dál než metr.

"Kávu a džem," řekl Fred číšníkovi, mladému, sotva šestnáctile-tému chlapci, který se odněkud okamžitě vynořil, "a balíček cigaret."

"Nebudete si přát doutník?" navrhl číšník.

Fred mávl odmítavě rukou. Mohl samozřejmě následovat inspek-torův příklad, tím spíše, že na ostrově bylo zvykem žít výhradně na úvěr, účet se platil teprve den před odjezdem, a Hard s sebou určitě měl šekovou knížku. Ale Chester nebyl na doutníky zvyklý a nehod-lal měnit své zvyky dokonce ani na cizí účet.

Sotva se Fred dočkal číšníkova odchodu, řekl, aniž otočil hlavu:

"Zdál se mi strašlivý sen!"

"Na tvé příjemné probuzení!" odpověděl tiše Taratura a obrátil stránku Burzovních zpráv.

"Tuším, že vím, kam se ztrácejí děti."

"Nepovídej! Kam?"

Najednou se před Chesterem opět vynořil číšník a postavil před něj stříbrnou kávovou konvici a mističku s džemem. Okamžik vy-čkal, nebude-li následovat nějaké další přání, podal Fredovi ještě je-den talířek s balíčkem cigaret a svižným krokem se vzdálil.

"Dětní krmí žraloky v tajném klubu starých mláďenců milionářů," hlesl Chester.

Taratura se zalkl doutníkovým kouřem, ale rázem se ovládl a tiše poručil: pst. Pak klidně obrátil další stránku Burzovních zpráv.

"S hořčicí nebo křenem?" optal se po chvíli, aniž se na Freda oto-čil.

"Ty osle!" vykřikl vzrušeným šepotem Fred. "To jsou hodně blbě vtipy."

Taratura zvedl hlavu a dlouhým pomalým pohledem si prohlédl celou kavárnu. Totéž udělal i Chester, který si rovněž

uvědomil ne-místnost svého hlasitého výkřiku. Zdálo se však, že nevzbudil ničí zájem. Nejbližším Fredovým sousedem byl šedovlasý, asi padesátiletý pán, jenž seděl u stolku sám a ničeho si nevšímal; přímo demon-strativně ignoroval dámu, jež seděla u sousedního stolku. Měli ve tvářích tolik příbuzného, kolik mohou mít jen sourozenci, nebo man-želé, kteří spolu prožili nejednu desítku let. Na opačném konci sálu spolu živě debatovali dva muži, dávající okolí na obdiv naprostou novost své známosti a naprostou vyloučenost sebevzdálenějších pří-buzenských svazků. Jinak nebyl v kavárně nikdo, nepočítáme-li sedmiletého hošíčka, který si osušil ubrouskem rty, naznačil dámě téměř nepostřehnutelným gestem - tak já jdu ven, zatím ahoj! - a už se zvedal od stolku.

"Prosím tě, Frede, nepropadej panice!" řekl Chesterovi tichým, leč energickým hlasem Taratura. "Máš pro to nějaké důkazy?"

"Já nepropadám panice. Důkazy nemám žádné, ale vím to úplně bezpečně."

Taratura sotva znatelně pokrčil rameny.

"Tak na co potřebuji genetické údaje? Copak žraloci žerou jenom děti, které mají genetický kód ACCH?"

"To si taky říkám, to je má jediná útěcha. Ale poměrně slabá. Mo-hou být i jiné věci, skoro stejně strašné jako žraločí tlama."

"Jenomže je prakticky jisté, že ti darebáci potřebují děti k něja-kým dlouhodobým účelům, takže sotva může hrozit nebezpečí z pro-dlení."

"Jsi na mě hodný, Taraturo," usmál se Fred. "Kde je Hard?"

"Nevím," zašeptal Taratura a ulpěl pohledem na popelu dohasína-jícího doutníku. "Ráno se byl koupat, ale kříž nenašel. Setkali jsme se ve výtahu. Máme všichni sraz v deset hodin na pláži. Lehneš si kousek ode mne. Samozřejmě že musíš být v plavkách. Dostaneš je koupit hned vedle hotelu."

"Ty už je máš?"

"A jaké nóbl! A k nim mám stejně nóbl buick. Zbledneš zívající, Frede."

"Z půjčovny?"

"No a co? My milionáři si snad můžeme dovolit..." Taratura na-jednou zmlkl a po malém odmlčení sotva slyšitelně zašeptal: "Frede, balíme to. Podívej se, kdo je tady."

Do kavárny právě vstoupila táž dívka, která s nimi včera letěla le-tadlem. Během letu projevovala jistý, i když velmi distinguovaný zájem o Taraturu, jenž seděl v křesle přes uličku. Inspektor se k ní nejednou pootočil a lovil její pozorné pohledy, v nichž nebylo ani známky koketérie, což ho mrzelo. Promluvit si o té dívce, podrobněji se "třem mládencům" nepodařilo, a proto si o ní každý z nich vykon-struoval svou osobitou verzi. Taratura dospěl k závěru, že slečna pat-ří přímo k bandě, že pojala určité podezření a vybrala si za objekt svého pozorování právě jeho, muže napohled velmi solidního, a pro-to patrně šéfa; ta dívka se nikoliv nadarmo ubytovala v témž hotelu a dokonce si vzala pokoj, sousedící s pokojem inspektorovým. Chester ocenil vnější přednosti spolucestující - byla to typická hollywoodská kráska, na hvězdu však trochu moc při těle, spíš se hodila pro roli blondýnky ze sboru, a pomyslel si, že hloupí mají štěstí, čímž mínil Taraturu, předpokládaje, že kráska prostě hledá vhodný objekt pro lázeňský flirt a pro jistotu začala hned v letadle. Pokud jde o Harda, ten vždycky nabádal k opatrnosti před ženami, což také Chesterovi ve výtahu lakonicky sdělil.

Mladé dámě mohlo být dvacet. Bílé, těsně přiléhající kalhoty se zlatými zipy se dole rozšiřovaly do zvonu, třpytivě bílá halenka měla hluboké dekolté, které dovolovalo nahlédnout do žlábků mezi ňadry, dlouhé rovné světlé vlasy a tenisová raketa v pouzdře ze safí-ánové kůže - to všechno přirozeně nemohlo nepřitahovat pozornost všeho mužského osazenstva kavárny. Dva muži na druhém konci sá-lu, kteří tak temperamentně debatovali, okamžitě ztichli, fascinováni dívčinou dokonalou postavou a jejím líbezným obličejem. Šedovlasý pán přerušil snídani. Blondýnka se na okamžik zastavila ve dveřích, ale její pohled velmi rychle vyhledal Taraturu. Její řasy, nabarvené azurovou modří, se zachvěly. Rozhodným krokem prošla ke stolku, který stál velmi blízko inspektora, a dotkla se při tom raketou, jakoby náhodou, jeho Burzovních zpráv.

"Ach, promiňte," řekla kráska.

"Ale to nic," zamumlal Taratura a okamžitě se měl k odchodu, aniž dívka věnoval jediný pohled.

V jejích očích vzplanula na okamžik zlost, ale Fred nebyl s to roz-poznat, byla-li vyvolána uraženou ženskou ješitností, či byla-li reakcí nezkušené agentky, kterou potkal neúspěch.

Hard poloseděl, pololežel s volně rozhozenými pažemi v lehátku a oddával se sluneční lázni. Bosou nohou něžně hladil písek, a to byl také jediný pohyb, který si komisař dopřával. Působil spíš dojmem sádrové sochy, jež byla odnesena na slunce, aby vyschla. Už dvacet minut sebou Hard ani nepohnul a příkře kontrastoval se všemi lidmi, kteří byli v jeho okolí. Komisařovy oči byly zakryty kouřovými zr-cadlovými brýlemi, a Chesterovi se zdálo, že je má zavřené.

Přímo u Hardových nohou ležely s vyzývavou otevřeností dva ručníky se značkou v horním rohu, přeložené křížem. Jestliže David zkouší tuhle primitivní variantu, pomyslel si Chester, znamená to, že není tak nesmyslná, jak by se na první pohled mohlo zdát. Dáblův cesty jsou nevyzpytatelné!

Dvacet kroků od Freda - a zhruba třicet kroků od komisaře - se rozložil Taratura. Pronajal si v hotelu přístroj na opalování, který přinesli na pláž dva statní mládenci: bylo to dlouhé lože, udělané z tenkých aluminiových trubek a opatřené systémem páček, vzpěrek a podpěrek. Inspektor se na tomto loži vznášel mezi nebem a zemí s nohama a rukama zastrčenýma do měkkých pout a v určitých časo-vých intervalech, které závisely od stisknutí maličké páčky, ho aparát sám převracel z boku na záda, na druhý bok, pak na břicho a potom zase zpátky v opačném pořadí. Ze strany to vypadalo, jako by se in-spektorovo mohutné tělo, podobno beranu na rožni, pomalu točilo kolem dokola a opékalo se na rozpáleném slunci. Fred pochopil, že tímto způsobem si inspektor zajistil výtečný rozhled kolem sebe, aniž vzbudil nejmenší podezření.

Kolem něho seděli, leželi, stáli a chodili polonazi lidé, předvádějí-cí si navzájem různotvarost postav a plážových úborů

nejpestřejších vzorů a barev. Někteří, oděni do lehké potápěčské výstroje a vyzbrojeni loveckým náradím, odplovali dále do moře, i když všichni věděli, že ocelová síť moře prakticky zbavila všech živočichů. Ostatně nějaká ta rybička se vždycky našla, protože v noci vyjížděli rybáři lovit na širé moře, dávali úlovek do cisteren a vypouštěli do pobřežních vod.

Chester si lehl přímo do písku, odstrčil nafukovací matraci stranou a zavřel oči. Avšak ani slunce, ani moře, ani vzduch, ani veselé štěbetání lidí na pláži mu nepřinášely nejmenší radost, naopak ho spíš rozčilovaly. Připadal si jako voják, který se podivnou shodou okolností ocitl nikoliv na bojišti, nýbrž v údolí odpočinku, a zdálo se mu, že si toho všichni všimli, jako by neměl na sobě tenké vlněné plavky, ale plnou polní: na zádech tornu, na nohou půlitr, prsa mu svírá řemen a v ruce drží samopal.

Na Chesterovu tvář dopadl jakýsi stín a Fred otevřel oči. Stál nad ním člověk v širokém sombrero a šortkách, s rudým hedvábným šátkem, nedbale uvázaným kolem krku. Přes rameno mu na dlouhém řemeni visel malířský stojan, v ruce držel kazetu (pravděpodobně se štětci a barvami), a na tváři se mu zračila nerozhodnost, jako by si vybíral místo, kde by se usadil, a nemohl si vybrat. Když si prohlédl místo mezi Fredem a Taraturou, pohlédl přimhouřenými očima na moře, pak na hotel, jako by zkoumal, zda bude mít pěknou vyhlídku, mlaskl jazykem a kráčel dál. Přesně tak se zastavil tři kroky od Harda - komisař se ani nepohnul - a opět přimhouřil oči a uvažoval. Ne, to také nebylo ono! Široké sombrero se pomalu vzdalovalo, a Fred je brzy ztratil z očí. Taratura se dotkl páčky a dal se převrátit na opačnou stranu, než kudy odešel malíř.

V Hardově bezprostřední blízkosti prošel jakýsi pár, který předtím vylezl z moře, a mladík jako by neúmyslně šlápl na ručník se značkou. V tentýž okamžik zvedl Fred hlavu a Taratura zkameněl na levém boku takřka bez dechu. Ale mladý člověk se sehnul, upravil ručník a cosi Hardovi řekl. Komisař kývl hlavou. Patrně se omluvil, pomyslel si Chester. Ach bože, podezíravost má velké oči!

Čas plynul. Objevíli se ještě nějací lidé, procházeli kolem Harda a dokonce se na něho obraceli s jakýmsi otázkami; Chesterovy a Tara-turovy nervy i jejich mozky byly vystavovány stále novým zkouškám - a komisař patrně taktéž, ale pak ti lidé vždycky zmizeli a definitivně tím potvrdili náhodnost svého výskytu.

Hard se třikrát vykoupal a třikrát zase uschnul, než se na pláži znovu objevil člověk s malířským stojanem. Jenomže tentokrát nebyl sám, nýbrž ve společnosti vysokého hubeného muže, který čímsi připomínal hlavního hrdinu z posledního bestselleru Weis-Weise Příchozí do nicoty.

Ano, to byli "oni", ale jak už se často v podobných případech stává, to, co člověk s takovou netrpělivostí a napětím čeká, připadá mu nakonec bezvýznamné a všední.

Hard se už oblékal, když se Taratura natočil v jeho směru a Chester si všiml opětovného příchodu muže s malířským stojanem. To, co se stalo ve zlomku času, než se otočili ke komisaři, ani Fred, ani inspektor nepostrehli. Hard pečlivě složil ručníky, uložil je do plážové kabely a pomalými kroky vykročil za mužem s malířským stojanem, aniž vrhl na své pomocníky jediný krátký pohled. Za Hardem kráčel "příchozí do nicoty".

Zatímco Chester si natahoval kalhoty, skákaje na jedné noze, Taratura slezl z "rozně" a ztratil se, jako by tu nikdy nebyl. Tričko si Fred oblékl až cestou.

Pobřeží se vyprázdnilo. Zřídka tudy projel automobil a lehce přibrzdil u zatáčky vedoucí na hlavní silnici, která mířila do hloubky ostrova. Z parkoviště, jež bylo vzdáleno asi padesát metrů od pláže, se pomalu rozjel směrem k Fredovi bílý panter. Když v plné rychlosti projel mimo něj, zpozoroval Chester, že na předním sedadle vedle šoféra sedí Hard. Za volantem byl "malíř" a za komisařovými zády muž, který vystoupil ze stránek Weis-Weisova románu.

Co teď? uvažoval Chester horečně a rozhlížel se při tom na všechny strany. Co dělat? Proč jsme se tak pitomě domluvili? Jsem to ale idiot, že jsem si nechal uniknout to nejdůležitější! Kde je Tara-tura? Kam se ten chlap ztratil? V témže okamžiku se z podzemního parkoviště na silnici doslova vyřítíl automobil. Byl to americký buick a za volantem seděl nahý inspektor. Fred se sotva stačil přitisknout ke zdi domu. Buick s rámu-sem proletěl kolem něho a zmizel v zatáčce.

## 10. CESTA DO DOUPĚTE

Když Hard zpozoroval, že se člověk s malířským stojanem vrátil na pláž, všechno se v něm sevřelo a strnulo, a on si zároveň přál i nepřál rozuzlení situace, o níž předem tušil, že bude bezmezně obtížná a nebezpečná. Ano, soudě podle toho, jak se člověk se stojanem spirálovitě přibližoval k Hardovi, musel to být on, ale bohužel ne sám, nýbrž v doprovodu kostnatého a šlachovitého dlouhána. Na analogii s románovým Příchozím do nicoty Hard na rozdíl od Chestera nepři-padl a pokřtil dlouhána prostou přezdívkou Čahoun, zatímco druhého chlapa pokřtil jménem Sombrero. Sombrero pravděpodobně napřed provedl průzkum, a teď ti chlapi budou zřejmě jednat. Nebo se mu něco zdálo být podezřelé; a proto raději přizval svého nadřízeného? Nač hádat? Teď už nebude čekat dlouho. Hlavně že jsou tady, uža-vřel své úvahy Hard. Spoléhat na Taraturu s Chesterem nemělo teď smysl; za žádnou cenu nesměl vyrazit účel jejich zdejšího pobytu a jejich vztah k sobě.

Oba "vyslanci gangu" se zastavili několik kroků od Harda a o něčem se mezi sebou tiše domlouvali. Teď řeknou pravděpodobně hes-lo, on samozřejmě odpoví špatně, vznikne zmatené dohadování, které může skončit všelijak. Takhle si už dopředu představoval situaci Hard, jenž vůbec nebyl připraven k rozhovoru, k němuž vzápětí došlo. "Jsou vaše?" zeptal se docela prostě Čahoun, došel až těsně k Hardovi a ukázal rukou na ručníky.

"Moje," odpověděl Hard krátce a dál seděl nehybně v proutěném lehátku.

"Jste tu sám?"

"Sám."

"Oblečte se."

A to je všechno? Hard takovou lakoničnost nečekal.

Čahounův hlas protivně skřípal, jako by se z hrdla dral úzkou štěrbinou mezi chrupavkami. Komisař se beze spěchu

oblékl, svinul ručníky a položil je do kabely. Sombrero i Čahoun klidně čekali, Hardova liknavost nevyvolávala na jejich tvářích sebemenší náznak netrpělivosti.

"Jste hotov?" zeptal se Čahoun.

Hard přikývl.

"Tak jděte za ním."

A komisař vykročil za Sombrerem. V Čahounově řeči nebylo ani zmínky po autoritativnosti či příkazu. Mluvil tiše a prostě, rozvážně a zdvořile, ale povojensku stručně. Hlas měl však doopravdy nepřijemný.

Když vyšli na pobřežní dálnici a došli k parkovišti, dotkl se Čahoun Hardova ramene. "Náklad s sebou pochopitelně nemáte?"

"Ne," odpověděl krátce Hard.

"No dobrá. Posad'te se.

Pak se před Hardovým očima mihla rozpačitá tvář Freda Chester - zaplať pánbůh, že nevyvedl žádnou pitomost! - a automobil za-hnul na silnici, směřující do srdce ostrova.

Hra začala, ale kdo v té hře byl kočkou, a kdo měl hrát roli ubohé myšičky, nebylo zatím jasné. Alespoň Hardovi. Jisté bylo, že ti chla-pi si počínali až příliš volně, s přílišnou otevřeností a jistotou! A tře-baže Hard dosáhl svého cíle a dostal se na stopu dalšího článku řetě-zu, byl pořádně nervózní, a i když se nebál (byl zvyklý na horší situace), jen s vypětím všech sil zachovával zdání klidu.

Silnice nebyla opuštěná, ale zase nijak nepřekypovala dopravním ruchem. Tu a tam potkali protijedoucí auto, a jeden kurážný nord-west - mimochodem na ostrově jich bylo spousty - dokonce jejich pantera, který jel rovnoměrně a klidně, předjel. Lázeňští hosté podle všeho rádi zajížděli do severní části ostrova, aby si trochu polechtali nervy exotikou ponurých žraločích břehů, a potom s ještě větší roz-koší mohli vychutnávat přepych civilizovaného jihu.

Oba muži v autě mlčeli, mlčel i Hard. V jeho situaci by bylo hloupé klást otázky, a odpovědi od něho nežádali. Ale z celkové at-mosféry bylo zřejmé, že iniciativu mají stále ve svých rukou.

V jedné ze zatáček vrhl Hard pohled na boční zrcátko a spatřil, jak se vzadu mihl buick. To bylo ovšem báječné!

Taratura dodal komisa-ři určitou duševní rovnováhu.

Asi po čtvrt hodině, když silnice začala častěji kličkovat mezi pa-horky, stiskl Sombrero, sedící za volantem, knoflík na přístrojové desce. Vzápětí se otevřela nenápadná záklopka a odhalila vysílačku. Sombrero stiskl jednu z klapek.

"Tady Fata morgána, slyším," ozval se téměř okamžitě hlas.

Čahoun se nadvzděl na zadním sedadle, naklonil se k mikrofonu, zamontovanému vedle popelníku, a ohlásil:

"Tady Panter. Jsme na cestě."

"Náklad nemáte?" zajímala se "Fata morgána".

"Nemáme," odpověděl Čahoun.

"Čekejte."

Uplynula minuta, během níž se Hard znovu zamyslel nad tím, že si tu počínají jako vládci ostrova, když se nebojí vysílat nezašifrované hlášení. A to bylo velmi zvláštní.

Mezitím vysílačka znovu ožila:

"Jed'te dál do zóny."

Poklidný rozhovor, žádné zvýšené hlasy, ani nejmenší náznak ně-jakého shonu.

Sombrero mlčky přidal rychlost. Nyní se cesta vinula v serpenti-nách nad pobřežím, pak náhle prudce uhnula stranou a zdolávala ne-vysoký pahorek, brzy však jako by zabloudila a rychle se zase vzpa-matovala, opět se vrátila do původního směru a ubíhala podél pobřežních dun. Taraturův buick zůstal kdesi vzadu a Hard začal mít obavy, aby inspektor neztratil jejich bílého pantera z očí.

Vpředu se ukázaly jakési stavby, obklopené vysokým tmavozele-ným plotem. Vůz sjel ze silnice, projel podél plotu, pak minul podiv-ný úsek, vyložený čtvercovými betonovými deskami, a prudce za-brzdil na ploše o velikosti asi sto čtverečních metrů, jež byla obklopena skalami a z které, jak se zdálo, nevedla žádná cesta dál - prostě slepá ulička. Leč v pravém rohu plácku se neočekávaně obje-vil úzký pás vozovky, jejíž šířka stačila právě k tomu, aby po ní mohl projet jedním či druhým směrem jediný automobil, a po dalších pa-desáti metrech vjel panter do tunelu. Nebyl osvětlený, a vůz jel bez reflektorů jenom jakoby po hmatu. Znenadání auto vjelo do světla stejně nečekaně, jako předtím do tmy: v jediném okamžiku se před nimi objevil východ - ovál, vyplněný čistým azurovým nebem. Ujeli ještě sto metrů po betonových deskách, a panter zastavil před masiv-ními vraty, pobitými ocelovými pláty.

Nikdo jim nevyšel naproti, nikdo se na nic nezeptal, ani nepožádal o propustku. Křídla vrat se potichu rozevřela a automobil vjel na teri-torium toho, čemu oni pravděpodobně říkají "zóna". Pak se vrata stejně tiše zavřela a definitivně odřízla Harda od normálního světa.

Policejního komisaře neopouštěl pocit neskutečna. Vznikl v něm ostatně už ráno na pláži, kdy Hard vyložil ony nesmyslné ručníky do neméně nesmyslného kříže a začal čekat neznámo na koho. Připomínalo mu to frašku, hloupě vymyšlenou hru, i ona laciná dobrodruž-ství, která Hard dost dobře nesnášel, protože ve skutečné policejní praxi bylo všechno úplně jinak. Jestliže vezmeme v úvahu, že ruční-ky, kříž, člověk s malířským stojanem, Čahoun, onen temný tunel, ocelová vrata i sama "zóna" souvisí s naprosto nepochopitelným mi-zením dětí, jež mají genetický kód ACCH, musíme pochopit i Harda, jenž byl psychicky připraven na to, že záhady budou nadále pokračo-vat, a nikoli na to, že se znenadání ozve neznámý hlas a bodře pro-hlásí: "Stop! Točíme až zítra. Pro dnešek na shledanou, pánové!"

Ve skutečnosti tu nebyly ani kamery, ani dekorace. Stála tu ta-jemná vila, postavená v historickém stylu s gotickými okny a množ-stvím různých věžiček, a z ní vyšel starší muž v jakési uniformě, při-pomínající livrej portýra z Národní banky či dozorce z opery Život je trest smrti, inscenované přednedávnem ansámblem Marcela Pironel-liho.

"Dobrý den," řekl portýr či dozorce klidně. "Račte, prosím."



Sombrero zůstal sedět v autě a Hard v doprovodu Čahouna a po-divně uniformovaného staršího muže vystoupil po třech schodech ke dveřím vily. Prošli asi deset metrů dlouhou temnou předsíní a octli se v temném pokoji bez oken, jasně osvětleném bílými zářivkami. Ča-houn mlčel, s rukama v kapsách kalhot, a portýr-dozorce přistoupil k Hardovi. "Promiňte," řekl téměř lhostejně, "vaši zbraň."

A natáhl ruku.

Komisař měl pistoli ukrytou ve vnitřní tajné kapse saka těsně pod paží. Uvažovat o tom, zda zbraň vydat či nevydat, bylo pochybné. Hard z vlastní praxe věděl, že sebemenší zaváhání vždycky vyvolá nedobrý dojem. Bud'anebo, ale nesmí váhat! S pistolí by se samo-zřejmě cítil bezpečněji, avšak takovým způsobem může uvažovat kriminalista, a nikoliv pracovník výzvědné služby v jehož roli se nyní Hard octl. Odevzdat ji tedy? Ovšem, jaképak pochyby! Vždyť ti chlapi jsou všichni ozbrojeni, proč by jinak Čahoun schovával tak úporně ruce v kapsách. Hardovu pistoli budou tudíž považovat za samozřejmou věc, tím spíše, že předtím patřila Bobu Langerovi.

Všechny tyto úvahy probleskovaly Hardovi hlavou, zatímco už jednal. Jistým hmatem vytáhl lesklou hračku, nadhodil si ji v dlani a rukovětí kupředu ji přistrčil uniformovanému muži. Ten, aniž se na ni podíval, strčil si ji do kapsy. V témž okamžiku vytáhl Čahoun ruce z kapes.

Dveře, potažené černou kůží, se otevřely.

V neveliké místnosti, připomínající kancelář běžného obchodního podniku, seděl za psacím stolem, jenž byl oddělen od přichozích pul-tem, úředník. Vzhledem k jeho všednímu obleku špinavé myši barvy, bohatě posypanému lupy, a koženým náloketníkům na rukávech by ho byl stěží někdo mohl pojmenovat jinak. Nebylo mu víc než pade-sát, výraz tváře měl zasmušilý, prsty: umazané od inkoustu. Pročísl si rukou řídké šedivé vlasy na šišaté lebce a lhostejně pohlédl na Harda.

"Posadte se," řekl po chvíli ticha.

Komisařova nálada se prudce změnila, neboť to, co spatřil, bylo tak tuctově obyčejné a všední, že se mu na malý okamžik dokonce zdálo, jako by žádní gangsteři a únosci neexistovali, že má co dělat s naprosto mírumilovnými lidmi, na které stačí jen trochu křiknout, a oni hned s omluvami přivedou živého Mikea a vysvětlí jeho přítomnost na ostrově tím, že chlapecek zabloudil a že právě jejich poklidný podnik (vydržovaný charitativními institucemi) má na starosti péči o zabloudilé děti.

Hard se zlostně zamračil a mlčky si vyspílal: hochu, nehloupni.

Za jeho zády astmaticky dýchal portýr-dozorce. Opodál stál Ča-houn. Zleva i zprava podpírala stěnu podivná individua v unifor-mách, nikoli už v livřejích portýrů, nýbrž ve vojenských stejnokro-jích. Jejich vyduté kapsy vzaly komisaři poslední iluzi banální úřední idyly.

Úředník mezitím vyndal ze stolu tlustý spis a nasliněným prstem začal beze spěchu obracet listy. Když našel cosi důležitého, zvedl k Hardovi oči a opakoval:

"Posadte se, posadte se. Jenom se nestyďte."

Hard usedl do hlubokého křesla.

"Tak tedy, kdo jste?" zeptal se úředník. "Vaše jméno?"

Hard stiskl rty, zamyslel se, a pouhýma očima, aniž pohnul hla-vou, přehlédl přítomné, jako by odhadoval, zda vůbec stojí za to, aby se jim představil. Otázka byla přímá, odpověď musela být rovněž přímá, ale jaká? A co když neodpoví? A jak to zdůvodní? Nemá se představit jako Bob Langer? Jenže, co když Langera znají, nebo mají jeho fotografii. To je pitomost.

"Pamatuji si přesně směrnici. Podobnou otázku mí má právo dát jenom šéf."

Na úřednickově tváři se objevila pochybnost: prosím, je možné, že taková směrnice opravdu existuje. V každém případě se však zatvá-řil, že ho Hardova odpověď uspokojila.

"Dejme tomu," řekl úředník. "Ale kde je náklad?"

"Naopak," odpověděl Hard, "to já jsem přijel pro náklad."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Stala se chyba..."

"U nás se chyby nestávají," přerušil ho úředník, a všichni kolem dokola se usmáli. "Můžete si to přečíst."

Úředník pečlivě přežehlil dlaní papír, který předtím vyndal z de-sek, a podal jej Hardovi. "Vylétám jako slůněnka," hlásil text tele-gramu. "Odlet v 16.20, sedmadvacátého. Steve." A zase se musel Hard divit, že sdělení bylo zašifrováno tak primitivně a zasláno na soukromou adresu: Dina Dinstová, hotel Nežeňme se, Ostrov mlá-denců.

"No prosím," usmál se úředník. "A kde je slůněnka?"

"Nevím," řekl Hard s tupostí, která by důstojně reprezentovala obyčejného policistu, naprosto se však nehodila k policejnímu komi-saři. "Mě se ta věc netýká. Já plním rozkaz!" "Jaký?"

Úředník se nezeptal či, pravděpodobně si uvědomil, že Hard tak jako tak jméno neprozradí.

"Tento týden sem byl dopraven sloník," řekl komisař, rozhodnuv se, že bude používat jejich terminologie. "Musí být okamžitě dopra-ven zpátky."

"Chlapec?" podivil se úředník.

"Ano," řekl Hard.

"Mike Chester?"

Ta banda se s ničím netajila! Tak otevřeně však mohli jednat je-nom lidé, kteří si nejsou vědomi ničeho protizákonného nebo si jsou absolutně jisti dokonalým utajením. Taková jistota byla myslitelná ve dvou případech: buď Hardovi důvěřují, nebo se rozhodli ho nikdy nepustit ze zóny ven. Je-li tomu tak, znamená to, že o něm vědí víc, než si vůbec může představit. V tom případě jsou oni "kočka", a on "myš". Ted' mají za úkol už jenom zjistit, jak cizí člověk pronikl do "zóny". A poznat pravý Hardův cíl, aby se zabezpečili do budoucna. Kde asi došlo k té osudné chybě, která jim

odkryla karty policejního komisaře? Ostatně hádat nemá smysl: Hard jednal naslepo, chyb mohla být spousta. Ale co když k němu přece jen pojali důvěru? S tím se dá těžko počítat, šance jsou v dané chvíli minimální, ale vzdát se nesmí.

"Jméno dítěte neznám," řekl Hard.

Úředník si pročísl lebku všemi pěti prsty. Potom zív a pleskl se dlaní do otevřených úst.

"Ta-á-ak," řekl "Proč nás o tom nikdo neinformoval?"

"Jak to mám vědět? To musí vědět šéf."

"To máte pravdu," souhlasil úředník.

Nastala delší odmlka. Rozhovor vázl, komisař znervózněl. Lepší by bylo, kdyby ho horlivě vyslyšeli, alespoň by leccos pochopil, či domyslel, odhadl jejich skutečný názor na věc a vypracoval si vhodnou taktiku.

"Poslyšte," řekl Hard rozhodným tónem, "nemáte-li odvalu tu záležitost řešit..."

"Proč se rozčilujete?" přerušil ho úředník. "Tady nejde o odvalu. Napřed nám dokažte, že vás v té věci zplnomocnili, a pak nám teprve můžete vytýkat nedostatek odvahy."

Takový požadavek byl bohužel zcela logický.

"Copak vám nestačí, že jsem tady?" řekl Hard, aniž tušil, že jeho námitka vyvolá všeobecný smích.

Všichni kolem dokola se rozesmáli. Úředník také. Potom řekl:

"Vy jste nás, vážený příteli, nenašel. To my jsme našli vás. No dobrá, popojedeme o kousek dál. Tak tedy, kdo jste? Vaše jméno?"

Hard vstal a v téže vteřině vyjelo prudce několik rukou z kapes; Hard si pistolí ani nevšiml, ledabyly mávl rukou a řekl klidně úředníkově:

"Poslyšte, už mě to unavuje, pane, pane... jak se račte..."

"Bank," řekl úředník ochotně, "Emanuel Bank."

"Dovedte mě k šéfovi, povím mu všechno sám."

"K šéfovi?" podivil se Emanuel Bank a ulpěl na Hardovi podivným pohledem.

V tom okamžiku si Hard uvědomil, že úředník Bank se podobá staříkovi Charlesi Bankovi z herny Vrt' se prtě. Nejsou to nakonec bratři? Nebo otec a syn? To je zajímavé!

"Pracuji v tomto ctihodném zařízení tři roky," řekl mezitím úředník, "ale ani jednou jsem šéfa neviděl. A vy s ním chcete mluvit. To se radši rozlučte se životem."

A všichni muži se opět rozchechtali.

"Je-li tomu tak," řekl Hard, sedaje si opět do křesla, "neuslyšíte už ode mne ani slovo."

"To nevadí," neodporoval úředník. "Stejně jste nemluvil se mnou."

Prstem zamazaným od inkoustu ťukl do mikrofonu, který trčel z podstavce na plnicí pera... Hard vyndal z kapsy balíček cigaret a za-pálil si. Vida, vůbec ho neprohledali! Hard ostatně také neprohledá-val ty, o nichž byl přesvědčen, že u nich stejně nic nenajde. Je to pouhé gesto dokonalých profesionálů.

Co se ale bude dít dál?

S tím ať si konečně lámou hlavu oni! On sám je pro tuto chvíli každopádně v relativním bezpečí: pokud se jim nepodaří odhalit jeho pravé cíle a způsob, jak pronikl do "zóny", nikdo mu na hlavě ne-zkříví ani vlásek. V dané chvíli je to patrně jeho jediný trumf. Má jej využít? Nebo si jej alespoň ověřit? Řekněme, že by teď vstal a rozhodným krokem vykročil ke dveřím! Střílet nebudou, to je jisté. Ne-začnou ho mlátit? Ne, ani to není pravděpodobné. Ti dva, co se opí-rají o stěnu, jsou taková hromotluci, že by jediným úderem povalili býka. Ti chlapi nebijí, ti zabíjejí. Úředník bude ovšem nucen je zara-zit. Portýr-dozorce toho moc nesvede, a Čahoun je příliš hubený. Zkusíme to!

Hard vstal, otočil se tváří ke dveřím a zády k úředníkovi, rozhod-ným gestem odstrčil portýra-dozorce, odhodil Čahouna, ale v tomtéž okamžiku ucítil na zádech těžkou ruku obra v uniformě.

"Nedotýkejte se mne," řekl Hard klidně, a dokonce při tom ani neotočil hlavu. "Je to nebezpečné. Plním svůj úkol a nemám čas tu s vámi mlátit prázdnou slámu. Buďto mne okamžitě zavedete k šéfovi, nebo tam půjdu sám! Nu?"

"Pozor!" rozlehl se najednou čísi hluboký a příjemný hlas, který mohl patřit buď muži s tenorem, nebo ženě s kontraaltem. "Prosím, aby si všichni sedli!" Hlas vycházel z reproduktoru, nainstalovaného pod stropem v rohu pokoje, a všichni, Harda nevyjímaje, se mu podřídili. "Banku, budete tak laskav, připravíte pána a dopravíte ho ke mně podle předpisu čtyři-A."

"Rozuměl," řekl Emanuel Bank.

Stiskl na miniaturním pultíku jakýsi knoflík. Během minuty se v betonové stěně pomalu otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž v bílém plášti. V ruce držel injekční stříkačku, naplněnou jakousi tekutinou. Aniž se na cokoli veptal, pátravě si Harda změřil a došel až těsně k němu.

"Ruku," řekl krátce. Hard bez váhání vyhrnul rukáv.

Poslední vjem, na který si pamatoval, byla krátká bolest, způsobená jehlou.

## 11. TOREADORE SMĚLÝ...

Taratura se vrátil kolem druhé hodiny odpoledne. Chester nebyl do-ma. Klíč od jeho pokoje, jak si inspektor ihned všiml, visel spořá-da-ně dole v recepci.

Taratura zasakroval, a aby nějak ubil čas, odešel na blízkou střel-nici. Byl tam úplně sám a za půl hodiny vystřelil skoro všechny ceny. Majitele střelnice dohnal k rozčilení, které hraničilo s infarktem. Po-slední sérii vystřelil z laserové pušky, prvními dvěma výstřely posta-vil na zadní nohy medvěda a dalšími osmačtyřiceti nejenže ho nepus-til z kruhu, nazývaného "začarovaný", ale nedovolil mu, aby se spustil na přední tlapy.

"Na profesionály tady samozřejmě nejsme zařízení," řekl vypase-ný majitel střelnice a utřel si z čela pot. "To je asi tak, jako kdybych já byl vyhlášený žrout a vsadil se s vámi, že sním na posezení dvacet bifteků."

"Skutečně byste jich dokázal sníst dvacet?" zeptal se se zájmem Taratura.

"Ale ne v takovém vedru," řekl skromně majitel.

Ceny si Taratura přesto vzal: bedýnku výborného vína, importovaného přímo z Verony, a pistoli, lišící se od normální zbraně tím, že střelila kuličkami z umělé hmoty.

Inspektor byl po čertech rozezlený.

Koneckonců zjistil vše, co se dalo: prošel pěšky celý tunel a došel až k masivním ocelovým vratům. Ale co dělat dál - nevěděl. Má snad bušit do vrat pěstmi a žádat, aby je otevřeli? Jaký by to mělo smysl? Nebo se tam objevit v čele policejního oddílu? Anebo trpěli-vě čekat na Hardův návrat? Či mu přispět na pomoc nějakým jiným, tajným způsobem? Ale potřebuje vůbec Hard takovou pomoc? A v který moment ji bude potřebovat? Má jednat společně s Chesterem, nebo držet Freda v záloze?

Taratura neměl jasný program, a to ho dopalovalo.

Ať tak či onak, komisař zřejmě udělal chybu, jestliže se s dalšími dvěma "svobodnými mládenci" tak špatně domluvil. A teď jako na potvoru zmizel i Chester a nebylo s kým se poradit. Bohužel Taratu-ru nenapadlo, že Fred Chester by asi také nepřípadl na myšlenku hle-dat jeho samotného po natolik závažné akci na střelnici, natož se domnívat, že tam inspektor stráví celou půldruhou hodinu.

Když se Taratura vyrovnal se statným pořízem, který mu přinesl bednu vína, rychle se osprchoval a vyšel z pokoje. Blížila se doba oběda. Na vteřinu se zastavil u sousedních dveří, za nimiž bydlela krásná blondýnka, a uvědomil si, že bude asi muset změnit taktiku. Jestliže je to děvče "od nich", musí si ji vzít na mušku, neboť má po-slední možnost strefit se do Hardových protivníků. Bylo by dokonce dobré, uzavřel Taratura své úvahy, kdyby k nim ta holka skutečně patřila.

Ale co když k nim nepatří?

V restauraci, jejíž stěny byly vybudovány z dvojitého skla a napl-něny mořskou vodou s plujícími rybami, sedl si inspektor tak, aby viděl všechny vcházející i vycházející hosty a nepromeškal Chestera, ani blondýnku. "Akvárium" se postupně zaplňovalo, číšníci pobíhali sem tam, spustila jakási hudba a rozhovory, výbuchy smíchu i zvo-nění příborů a sklenic se slily do všeobecného disharmonického šu-mu, charakteristického pro všechny restaurace.

Taratura neměl nejmenší chuť k jídlu. Omezil se na dvojitý star-ford, studený jahodový punč, porci černého kaviáru a jakousi maso-vou specialitu, zalitou červeným vínem. Když se konečně Fred obje-vil, všechny stoly byly už obsazeny, Chester bez dlouhého přemýšlení přistoupil k Taraturovi.

"Dovolíte?" řekl a dotkl se rukou opěradla židle.

Inspektor přikývl na znamení souhlasu. "Seznámení" s Chesterem bylo v daném okamžiku nezbytné, a navíc vypadalo před tváří celé restaurace úplně přirozeně.

"Kde jsi byl?" zeptal se Chester jako první a nasadil na tvář lhos-tejně zdvořilý úsměv, který by spíš odpovídal slovům: Dovolte, abych se vám představil. Jsem novinář Chester.

Taratura - milionář, odpovídal nadutě na blahosklonný inspekto-rův výraz. Ve skutečnosti řekl: "Byl jsem na střelnici."

"Známost" byla navázána. Teď už směli oba mluvit poněkud vol-něji.

"Kam odvezli Harda?" zeptal se Chester, aniž dal jakkoliv najevo svou netrpělivost.

"Do severní části ostrova," odpověděl zdvořile Taratura. "Mají tam něco jako rezidenci."

"Viděli tě?"

"Nemyslím. Ale co podnikneme dál?"

"Co!" řekl Fred s nuceným úsměvem. "Vy jste mi detektivové! Sami lezete těm darebákům do želez."

"Nekřič," pronesl Taratura s vlídným úsměvem, který měl nave-nek působit dojmem, že ho společníkova slova příjemně zaujala. "Spustit křik, na to jste mistři. Co teda navrhuješ?"

"Já?" zeptal se Chester. "Okamžitě..."

"Rozkošná dívka, že ano?" přerušil Chestera náhle inspektor a sladil tentokrát výraz tváře i obsah věty v dokonalou jednotu.

Chester se ohlédl. Do "akvária" vstoupila "blondýnka ze souboru girls" a po chvilce váhání si přisedla k muži s ryšavými licousy. Chester se v duchu podívoval tak nečekanému obratu v rozhovoru, tím spíš, že Taratura byl pověstný svým misogynstvím a byl ze zása-dy starým mládcem.

"Hm, ujde," souhlasil Chester a změřil si blondýnku lhostejným pohledem.

"Tak co tedy navrhuješ?"

"Okamžitě jednat!" pronesl Chester.

"To je široký pojem," namítl Taratura. "Co znamená jednat?"

"Třeba střilet, ale v žádném případě ne na střelnici!"

"Co máš na mysli?"

"Zalarmovat místní policii."

"To nejde," řekl Taratura s nečekanou rozhodností. "Zachování našeho inkognita je jediná záruka Hardovy bezpečnosti. Chápeš?"

"A ty chápeš, že oni teď mají nejenom Mikea, ale taky Davida?"

"Zatím jsme bezmocní."

"Jenže Hard se s nimi určitě nedohodne po dobrém!"

"To špatně znáš šéfa."

"Já? Špatně? Tedy drahý inspektore..."

"Říkej mi raději seňore."

"Dobrá... Co tedy navrhuješ ty?"

"Přinejmenším počkat do rána."

"A ráno?"

Vtom k nim přistoupil číšník, Taratura mrkl na Chestera a kývl hlavou směrem k blondýnce. Chester se znovu ohlédl. Ryšavé licou-sy byly v nepřetržitém pohybu a blondýnka se smála, určitě se nenu-dila.

"Señore," poznamenal Chester ponuře, "zdá se, že vás předešli, pokud si nenecháte ovšem narůst licousy."

Když číšník s ironickým úsměvem na rtech odešel, pohlédl Fred tázavě na Taraturu.

"No, co bude ráno?"

"Ona," řekl Taratura.

Chester nepochopil.

"Ona," opakoval inspektor. "Ona nás přivede k Hardovi."

"Jsi při rozumu?" zeptal se Chester docela vážným tónem. "Co to tu meleš? Jestli k nim ta blondýna patří, tak jsem papež. Vždyť je to jen obyčejná..."

"Neukvapuj se. Já o tom zdaleka nejsem přesvědčen."

Vypadalo to, že obě strany všechny své argumenty vyčerpaly, a je známo, že nepodložené dohady a pocity vedou pouze k nekonečným sporům.

Domluvili se tedy, že se sejdou zítra ráno na pláži, se zdvořilými úklony se rozloučili, a když odcházeli z restaurace, blondýnka byla tatam. Odešla v doprovodu muže s ryšavými licousy chvíli před nimi, stačila však ještě na Taraturu vrhnout toužebný pohled půvabných bledě modrých očí.

Po celý večer nepouštěl Taratura blondýnku z dohledu a doprovázel ji jak její stín. Kolemjdoucím se mohlo zdát, že mladý a pohledný džentlmen atletické postavy, pravděpodobně velmi bohatý, se bláznivě zamiloval do mladé krásky, je však na dnešní dobu vzácně nesmělý a plachý, proto ji sleduje jenom zpozzdálí a není s to udělat roz-hodný krok. Inspektor přitom počítal s tím, že má-li blondýnka skutečně tajný úkol, související s jeho maličkostí, bude si nyní myslet, že takřka do-sáhla cíle, či alespoň se k němu přiblížila, neboť nebylo nutné, aby ho sledovala; její "svěřenec" jí sedl na lep a sám ji nespouštěl z očí.

Napřed navštívili "corridu", kde si mohl kdokoliv za pouhých de-set lemmů změřit své síly s krvežíznivým, zvláště statným a zuřivým býkem, vzbuzujícím hrůzu, třebaže byl gumový. Muž s ryšavými li-cousy, vyzbrojený kordem, také vyrazil zkusit své štěstí v aréně za-plavené reprodukovanou hudbou; jejímž úkolem bylo vybičovat v publiku - a samozřejmě i v blondýnce - vášně a snažil se udělat díru mezi býkovy oči, což byl jediný možný způsob, jak zastavit jeho ná-por. Býk byl útočný, řídil ho na dálku obratný zřízenec "corridy" a uhýbat mu bylo neobvykle obtížné.

Čtyřikrát se ryšavé licousy pře-kotily na měkký gutaperčový povrch arény, nežli býk zařval hlasem připomínajícím klakson prezidentského automobilu a padl na kolena, Jako by se omlouval za to, co si právě dovolil vůči bohatému a váže-nému pánovi. Publikum vyprovodilo ryšavce smíchem a ovacemi, také blondýnka byla u vytržení, ačkoli vrhla na Taraturu, jenž seděl o tři řady výš, pohled, který jako by jej vyzýval: Toreadore směly, v zápas se dej!

Noční kasino V jmění - štěstí není je přivítalo napjatým tichem, přerušovaným v pravidelných intervalech zvoláními a výkřiky, v nichž se mnohem častěji ozývalo zklamání než radost. Blondýnka bez přemýšlení vsadila hned v prvním sále na obvyklou třináctku, velmi rychle prohrála, ale ryšavec ji s rozmáchlým gestem zbavil truchlivého placení prohry.

Krasavice se rozesmála a nenučeně cvrnkla svého kavalíra prstíkem do nosu. Muž na okamžik zkameněl a jeho nos zřia-lověl, blondýnka ho však smířlivě políbila na tvář a odvrátila ho do druhého sálu, kde byly sázky dvakrát vyšší. Třebaže Taratura byl svou podstatou hazardér, hrával ruletu jen zřídka, domnívaje se oprávněně, že štěstí samozřejmě není v peně-zích, pokud je máme. Ale jakmile uviděl kotouč, na němž jezdila zví-řata, okamžitě vsadil s vyzývavým výrazem ve tváři dvacet lemmů - to znamená všechno, co měl - na slona.

Jmenovitě na slona! A zabodl oči do blondýnky.

Krásce se zřejmě zatajil dech.

Zvířata se rozletěla dokola, a když se kotouč zastavil před "lov-cem", byl výstřelem z pomyslné pušky sražen nikoliv slon, nýbrž těsně za ním pádící šakal.

Taratura si vyměnil s krasavicí pohled.

Ne, ta dívka rozhodně nebyla zklamaná, ostatně zklamán se necítil ani inspektor. I když prohráli, oba dva tím vyhráli, protože se koneč-ně našli, což bylo v plném souhlasu s cíli, které každý z nich sledo-val. Inspektorovo podezření se potvrzovalo, třebaže tím byl trochu rozmrzlý. Dovedl si totiž dobře představit, jak by mohl vypadat jeho život v přímořských lázních za jiných okolností, kdyby kráska nepat-řila k zločinecké bandě.

Byly tři hodiny ráno. Muž s ryšavými licousy cosi své společnosti pošeptal, ta vyslala k Taraturovi pohled plný lítosti a souhlasně při-kývla.

K východu zamířili vlastně všichni tři. Taratura šel o krůček před nimi, aby u ryšavce nevzbudil zbytečné podezření, jako první nasedl do taxíku a užijžděl do hotelu. Před odjezdem stačil ještě zaznamenat, jak vzápětí přijel vůz, do něhož usedla blondýnka spolu se svým spo-lečníkem.

Do půl páté ráno inspektor marně poslouchal s uchem na dveřích pokoje. Po sousedce ani slechu. Tu noc se do hotelu vůbec nevrátila.

Ráno byl Chester na pláži na stejném místě, které opustil před čtyřia-dvaceti hodinami. Taratura hned po příchodu na pláž vešel až po pás do moře a vyzval Chestera pohledem, aby ho následoval. Fred se s nechutí zvedl a vlezl do vody. Nechtělo se mu ten den vůbec nic dě-lat: ani se koupat, ani opalovat, ani jíst, ani spát, a dokonce ani žít na této ničemné zemi. Všechno ho rozčilovalo, počínaje inspektorovým tajuplným vzezřením a konče překrásným, slunečným počasím bez jediného mráčku. Nesmírně trpěl tím, že nemůže pomoci Mikeovi a Hardovi, že neví, co se s nimi stalo nebo



stane, trpěl tím, že je úplně bezmocný. To, že Taratura utrpí fiasko s blondýnkou, bylo Chesterovi jasné hned včera. Nevěděl, kde inspektor strávil večer, ale první ranní minuty na pláži ho přesvědčily o tom, že Taratura je zjevně rozčarovaný: po blondýnce nebylo ani památky. Neobjevil se ani muž s malířským stojanem, nikde nebylo vidět tajemného hrdinu Weis-Weisova bestselleru, a čas neúprosne přibližoval onu kritickou hodinu, kdy bude nutné učinit rozhodnutí.

Voda byla teplá jak ohřívání pivo, že se Chester otrásl odporem a teprve pak plaval za Taraturou. Dohnal inspektora asi padesát metrů od břehu a oba dva si lehli na záda, přičemž Taratura si dal ruce za hlavu, jako by pod ním byl turecký diván.

"Ta holka se někam vypařila," řekl inspektor.

"To je mi fuk," Chester nepřetržitě mrskal nohama, aby se udržel na hladině. "Co abychom zopakovali pokus s ručníky?"

"Bez značky?"

"No a co?" řekl Chester. "Značka je stejně vidět až ze vzdálenosti zhruba dvou metrů. To postačí, abychom je nalákali."

"A proč?"

"Přece musíme něco dělat!" vykřikl Chester nanejdůvěřivějším hlasem.

"Samozřejmě, objevit se v jejich doupěti jen tak a bez jakýchkoliv informací o nich je hloupé," řekl inspektor jakoby souhlasně. "Jenže ručníky..."

"Já už jsem, Taraturo, v koncích," pronesl Fred. "Copak nevidíš, že mi úplně povolily nervy?"

"Plavme nazpátek." Inspektor se pomalu otočil k břehu. "Dobrá, vyzkoušíme ty idiotské ručníky... Dávej pozor, ale nedělej nic předčasně. V nejhorším případě tu zůstaneš sám. To je pořád lepší, než kdyby nás drapli oba."

Za několik minut už Taratura seděl před zkříženými ručníky a upřeně si prohlížel každého, kdo šel kolem nebo se opodal zastavil. Chester ležel na písku poblíž inspektora a kouřil jednu cigaretu za druhou, připraven kdykoliv vyskočit a holýma rukama chytit za chřtán zločince, aniž při tom uvažoval, jaký dojem vzbudí jeho sku-tek u kolemjdoucích a má-li vůbec šanci takový zoufalý útok přežít.

Na celé pláži však existovali pouze dva lidé, plní napjatého oče-kávání a žádostiví boje, a nikoliv rozkoše: Chester a Taratura.

Blondýnka se objevila zcela nečekaně. První ji uviděl Fred. Měla na sobě odvážné bledě modré plavky s bílými kostičkami, tmavé ku-laté brýle, zakrývající nejenom oči, ale téměř celou tvář, a v ruce držela veliký nafukovací balón, s nímž se pravděpodobně právě chystala do vody. Prošla asi deset metrů směrem k moři, náhle se za-stavila, podívala se na Taraturu, na dva ručníky nápadně složené do kříže, pak pohlédla na míč a rozhodným krokem zamířila k nim.

Ta-ratura samým překvapením vstal, Chester přímo zkoprněl, a oba dva se začali usilovně rozhlížet, aby zjistili, kdo blondýnu zajišť-uje, pro-tože pokládali za vyloučené, aby dívka pracovala bez pomocníka. Ale nikde nic nápadného neviděli. Zločinci dozajista postupovali velmi obezřetně.

Kráska se zastavila asi metr od inspektora, usmála se na něj jako na starého známého, a poněkud protahujíc slova, jak to dělají roz-mazlené děti, řekla:

"Promiňte, prosím, nemáte náhodou lepidlo?"

A podala Taraturovi balón, jako by tím chtěla potvrdit důvod své-ho oslovení, ačkoliv balón byl zjevně v pořádku a lepidlo nepotřebo-val.

Chester slyšel každé její slovo a nyní napjatě čekal, co Taratura, který neměl právo udělat v tomto kulminačním bodě chybu, odpoví. I když neznal heslo, bylo jeho povinností říct v této chvíli něco tako-vého, co by blondýnu uspokojilo, či alespoň nepolekalo.

Ale Taratura mlčel!

Zíral na krásku rozšířenýma očima, pravděpodobně šokován jejím oslovením, potěšený - a současně zklamaný. Vždyť po celý včerejší večer až do časných ranních hodin stále jen čekal - a zároveň neče-kal! - na tuto chvíli, doufal - a zároveň nedoufal! -, že nastane, bál se, že nenastane, a zároveň si nepřál, aby nastala. Tak už něco řekni! křičel na něj v duchu Chester: Nestůj jako špalek! V blondýnčiných očích se rovněž kmitl onen potvrzující výraz, kterým pocítila inspek-tora už včera při "corridě" a který si on přeložil jako: Toreadore smělý, v zápas se dej!

"Lepidlo by bylo," odpověděl konečně Taratura, "ale v autě. Ne-šla byste se mnou?"

Blondýnka se dlouze zadívala do inspektorových modrých očí a sevržením rtů dala najevo své pochyby, nebo přinejmenším nerozhod-nost. A když si už Chester začínal myslet, že je všemu konec a že je nejvyšší čas ji jednoduše chytit a svázat ji ruce, dívka se usmála a řekla koketně:

"Je to daleko?"

Taratura mlčky ukázal rukou k pobřežní dálnici, kde skutečně stál buick, připravený pro všechny případy hned ráno. Vydali se k vozu.

Fred je následoval ve vzdálenosti deseti kroků. Viděl, že Taratura nabyl obvyklé jistoty i rozvahy a klidně vede blondýnku k autu, do-konce ji jemně přidržuje pod paží. Na dálnici bylo jen málo lidí, ale naneštěstí se všichni muži za téměř nahou kráskou otáčeli, což kom-plikovalo inspektorův úkol. Otevřel přední dveře auta, sedl si za vo-lant, vyběhl slečnu, aby následovala jeho příkladu, s úsměvem jí řekl něco, co u ní vyvolalo výbuch veselého smíchu, a nenápadně poo-tevřel zadní dveře.

V okamžiku, kdy Fred vklouzl na zadní sedadlo, Taratura nastar-toval a buick zběsile vyrazil vpřed. Blondýna vykřikla:

"No mo-ment...!" ale Fred jí stiskl ramena a vydechl: "Ticho!"

Dívka mlčela. Za necelých dvacet minut, co jeli po dálnici, nepře-nesla jediné slovo, a jenom chvílemi pošilhávala po Chesterovi, jako by chtěla pochopit, co tu ten chlapík vlastně dělá. Bylo patrné, že po-čáteční panika ji brzy opustila.

Rychle se uklidnila a pak už jen čeka-la, nikoliv bez zvědavosti, na rozuzlení.

Po dvaceti minutách sjel Taratura z dálnice na stranu, aby nepře-kázel autům, jedoucím na sever. Vypjal motor a podal blondýnce ba-liček cigaret - poděkovala mu, ale odmítla, zapálil si tedy sám a řekl:

"Teď si můžeme v klidu promluvit. Kdo jste, slečno?"

"A kdo jste vy?"

Taratura významně pohlédl na Chestera a pokrčil rameny:

"My... my jsme... prostě... turisté. Zatím je to jedno."

"Doufám, že jste džentlmeni?" řekla blondýnka s úsměvem.

"Hmm!" Taratura upadl do rozpaků.

"V tom případě se napřed představíte vy. Tím spíš, že jste si vy-brali tak originální způsob seznámení."

Inspektor přimhouřil oči a podezřívavě si mladou dámu změřil.

"Pořád ještě hrajete hru, že? Radím vám, abyste toho nechala. Odpovězte, prosím, na mou otázku: kdo jste?"

"Susí."

"Neptám se na jméno. Zajímá mě..."

"Ach tak!" přerušila ho blondýnka. "Ne, pánové, nezmýlili jste se. Můj otec je milionář. Ale u sebe peníze nemám. Je mi to pánové, ve-lice líto."

"My nejsme lupiči," řekl Taratura ponuře. "A vy to velmi dobře víte."

"Tak o co vám tedy jde?" podivila se dívka s nelíčenou upřímnos-tí, jako by už vyčerpala všechny možné důvody tak podivného cho-vání těch dvou.

Inspektor přísně nachmužil obočí:

"Nás zajímá, kdo vás pověřil, abyste mne sledovala."

"Já? Vás?" Z jejího hlasu znělo upřímné pobouření. "Vy tomu ří-káte sledování?"

"Odpovězte laskavě na mou otázku!" řekl Taratura vážně. "A pře-staňte hrát divadlo! Moje trpělivost má své meze."

"No tohle!" Blondýnka vytrhla z balíčku cigaretu a lačně si zapá-lila. "Myslíte si, že musím odpovídat na otázky, které urážejí mou ženskou důstojnost?"

"Ale ano," řekl tvrdě Taratura. "Tím spíš, že s důstojností to nemá nic společného."

"A navíc ještě v přítomnosti toho pána?" Obrátila pohled k Chesterovi. "Bude vám to příjemnější?"

"Je to můj přítel," odpověděl Taratura.

"A co když prosbu, či spíš rozkaz nesplním?"

To bude oříšek, pomyslel si Chester.

"Podívejte se, Susi," řekl Fred, domnívaje se, že je načase, aby za-sáhl. "Pokud jste ta, za kterou vás pokládáme, jste náš nepřítel, a pak se vám ovšem nemusíme omlouvat. Pokud se mýlíme, tak nás třeba pochopíte a odpustíte nám. Tak tedy: proč jste si v hotelu pronajala pokoj, který sousedí s pokojem mého přítele?"

Zřejmě teprv teď pochopila blondýnka vážnost situace, nebo se tak jen zatvářila? Hluboce, poněkud divadelně, si povzdechla a opa-kovala Chesterovu otázku:

"Proč jsem si pronajala ten pokoj? Prosím: docela náhodou, páno-vé. I když vás," obrátila se k Taraturovi, "jsem si všimla už v letadle. Měla jsem dojem... Udělal jste na mne... Rozhodla jsem se... Ale dovolte mi, abych si to nechala pro sebe. Situace neodpovídá tomu, co bych řekla."

Chester s porozuměním pokývl hlavou, ale Taratura se zatvářil, jako by se ho to netýkalo.

"Děkuji vám," řekla Susi na Chesterovu adresu. "A ještě k tomu hotelu... Já bydlím pokaždé v Nežeňme se, už několik roků, i když bych mohla bydlet u otce, ale víte přece dobře, že na tomhle ostrově je lepší být co nejdál od příbuzných."

"Kdo je váš otec?" zeptal se Taratura.

"Edmond Bailey."

"Majitel hotelu Rozum je dobrý, klark lepší?"

Blondýnka se usmála:

"To si vymyslel on sám. Já osobně si myslím, že je to naopak. Ale dovolte, pánové, abych se vás zeptala, za koho jste mne považovali?"

Chester se znovu významně zadíval na Taraturu.

"To není důležité," řekl inspektor, a osvěcen jakýmsi novým ná-padem, najednou se zeptal: "A kdo je ten podivný pán s ryšavými licousy, který vás včera s takovou vytrvalostí doprovázel?"

Chtěl dodat: s kterým jste odešla z kasina, a pak se už vůbec ne-vrátila do hotelu, ale raději nic neřekl.

"A proč vám připadá podivný?"

"Tak," zamumlal Taratura. "Je hrozně ošklivý a navíc obstarožní."

Blondýnka si změřila inspektora opovrhlivým pohledem, ale na je-jích rtech se mihl koketní úsměv. Přímou před očima se znovu promě-ňovala v oslnivou krasavici - jako pták fénix!

"Velmi vás to zajímá?"

Taratura pokrčil rameny: co znamená velmi?

"To je totiž můj otec."

"Opravdu?" zeptal se Taratura s jistými rozpaky, ale zároveň s ne-skrývaným ulehčením.

"To je ovšem krásné," poznamenal Chester. "Slečno Baileyová, já vám skoro věřím, ale ještě mi dovolte jednu nepatrnou otázku: proč jste žádala o lepidlo, když váš balón byl evidentně v pořádku?"

Blondýnka sklopila své krásné oči v azurových řasách a řekla: "Už jsem nestihla udělat díрку... Ale poslyšte," pokračovala s novou odvahou, "jak vám mohu říkat?"

"Fred Popkins," řekl Fred. "A můj přítel se jmenuje Arno Bráhma-putra."

"To je báječné," zvolala blondýnka. "Zbožňuji příběhy, jejichž hrdinové mají takováto jména. Vy jste od policie?"

"Z čeho tak soudíte?" zarazil se Taratura.

"Jen bych si to přála," prohlásila blondýnka zasněně. "Aby se na ostrově semlelo něco nepravděpodobného a aby krásný detektiv od policie odhalil strašný zločin."

Taratura se už potřetí v necelých deseti minutách významně podí-val na Ghestera.

"Víte," pokračovala blondýnka, "je tady nuda; Když jste mne po-zval do auta, okamžitě jsem pochopila, že se stane něco zvláštního. Hlavně potom, co jste si do vozu sedl vy." Obrátila spanilé oči k Chesterovi.

"Pročpak?"

"Byl jste tu přebytný."

Chester se rozchechtal, ale Taratura zachoval kamennou vážnost.

"Jeďte odtud," navrhla najednou blondýnka. "Kousek dál je zó-na, mohli by nás tu třeba náhodou zastřelit."

Oba muži rázem zbystřili pozornost a divže nezatajili dech, po-dobni lovcům, kteří se bojí vylekat zvěř.

"Co jste to řekla?" zašeptal bůhvíproč Taratura.

"Řekla jsem, že by nás mohli náhodou zastřelit," opakovala Susi, jako by se nechumelilo.

"Kdo?" neudržel se Chester.

"Copak vy to nevíte?" divila se blondýnka. "Jste zřejmě na ostro-vě poprvé?"

"Ptám se vás, kdo?" téměř zařval Chester, ztrativ definitivně trpě-livost. "Kdo nás může zastřelit?"

"Proboha," vyděsila se blondýnka. "Co je to s vámi, pane Popkin-si? Vy máte strach?"

"Poslyšte, Suší," zašeptal znovu Taratura. "Zmínila jste se o něja-ké zóně. Povězte nám všechno, co o ní víte,"

Blondýnka pohlédla na oba muže pochybovačným pohledem.

"Všichni to tady na ostrově přece vědí," řekla trochu vyčítavým tónem. "A dokonce i mnozí lázeňští hosté. Říká se, že v té zóně už dva a půl roku dělají buď z lidí špióny, nebo ze špiónů lidí, prostě něco takového..."

## 12. PROTIÚTOK

Hard procítl a ucítil bolest v ruce.

Před ním stál člověk v bílém plášti a držel prázdnou injekční stří-kačku. A protože poslední obraz, který se komisaři vtiskl do vědomí, když byl v "kanceláři", byl také člověk v bílém plášti a také bolest v ruce, zdálo se mu, že mezi dvěma výjevy neuplynula ani vteřina - oba jako by se spojily v jediný celek. Nicméně Hard brzy pochopil, že je tomu jinak: lékař byl jiný, také místnost byla jiná, a nebyl v ní Emanuel Bank se svou svítou, a on sám už neseděl v měkkém křesle, nýbrž pololežel na pohovce.

Ano, to byla samozřejmě další injekce, kterou ho přivedli k vě-domí. Kolik asi času proležel v mdlobách? Komisař pohlédl na zá-pěstí, leč zjistil, že jeho náramkové hodinky jsou pryč. Divné. Ukrást je nemohli, situace takovouto možnost vylučovala, tím spíše, že ná-prsní taška, zapalovač a cigarety byly na svém místě. To znamená, že mu hodinky zabavili záměrně, aby si nemohl podle uplynulého času vypočítat vzdálenost od "kanceláře". Kdoví, třeba ho odvezli na opačnou stranu zeměkoule, proč ne, jestliže mezi dvěma injekcemi uplynulo čtyřiaadvacet hodin. To by ovšem už nemohl spoléhat na Taraturovu a Chesterovu pomoc. Mno... Ostatně není proč si zatím zoufat: kamuflovat čas a vzdálenost má smysl jenom tehdy, jsou-li tyto faktory relativně krátké.

Preparát měl pravděpodobně velmi silný účinek, ale naprosto ne-působil na paměť a na schopnost myslet. Nepříjemné pocity, které vyvolává narkotikum nebo uspávací prostředek, se v tomhle případě nedostavily, a Hard se cítil odpočatý i osvěžený, a nikoliv unavený. Každé slovo, které pronesl nebo slyšel od jiných předtím, než dostal první injekci, okamžitě se mu vybavovalo v paměti.

"Morfinil?" zeptal se Hard, otevřeně si prohlížeje prázdnou stří-kačku a vzpomínaje na to, že právě tento neobvyklý preparát našli u Boba Langer a zločinecké trojice, vedené Hughem O'Harrou.

Muž v bílém plášti Hardovi neodpověděl. Když se přesvědčil o tom, že komisař přišel k sobě, mlčky se vzdálil. Ve chvíli, kdy se za ním bezhlučně zavřely dveře, Hard pokrčil rameny, jako by chtěl říct: čert tě, chlape, vem, nechceš mluvit, tak si nemluv. Hard chápal, že ho mohou tajně pozorovat, a proto se rozhodl, že se bude chovat nenuceně a přirozeně, jako člověk, který se dostal mezi "své", ale ne k nepříteli.

Potom se rozhlédl.

Místnost neměla okna. Neveliký pokoj byl vkusně zaplněn nábyt-kem, jehož linie harmonicky doplňovaly polozapomenuté tvary ně-kolika starožitností. Pastelové tóny potahů, polštářů na pohovce, krb v rohu, tapety na stěnách a tlumené zelené světlo, linoucí se sem ne-známo odkud, to všechno vzbuzovalo dojem dámského budoáru, ne však gangsterského doupěte. Ať tak či onak, nábytek se tady výrazně odlišoval od zdůrazněné věčnosti "kanceláře" a připomněl Hardovi propast, která ležela mezi ním a obyčejným životem.

Vedle pohovky stál nízký konferenční stůlek s novinami v mnoha jazycích, nedbale rozloženými čísi rukou jakoby na potvrzení Hardo-vých nejpesimističtějších dohadů. Komisař vstal, naklonil se nad stolek, zauvažoval a co nejprůběžnějším způsobem sáhl po Světě dnes odpoledne, a ne snad po nějakém New York Timesu. Proletěl očima první stranu, která přinášela informace o hlavních světových událostech - proč by tohle měl obyčejný žoldák gangsterské tlupy číst? A s daleko větším zaujetím se zhloubal do černé kroniky. Nuže tedy, ministr vnitra Wonnell, komisař Wood a inspektor Morgins byli vyznamenáni řádem "Znamení lva a lvice" za skvělé, jak tam stálo, a promptní vyšetření dvou zapletených případů, spojených s únosem Uty Dobbsové a Ronnie Fischerové. Ohromné! To znamená, že Murdoch přesně vyplnil komisařův pokyn a interview s Jimem Mor-ginsem bylo pravděpodobně otištěno v některém z dřívějších čísel listu. A co dál? Opět došlo k dalšímu vyloupení Národní banky. Tak to bylo napsáno, "další", neboť lupiči "navštěvovali" banku každý měsíc, jako by si tam chodili pro pravidelnou gáží. Je jasné, že jim při loupeži pomáhali bankovní zaměstnanci, ale komisař Wood, který měl tu věc na starosti, dával pátrat po té bandě raději v zahraničí a svaloval vinu za neúspěch na mezinárodní policii. Co dál? Hardův? pohled sklouzl po černém smutečním rámečku, lemujícím... Cože? Murdoch? Mrtev? "Náhodný výstřel při čištění zbraně." Na malou chvíli komisař úplně

zapomněl na to, že může být sledován, ale rázem se zase vzpamatoval. Obrátil ještě jednu stránku a ulpěl nevi-doucím pohledem na fotografii jakési krasotinky, doporučující něja-ké zboží, a dál přemýšlel o tom, jak je: možné, že Murdoch tak nesmyslně zahynul - Murdoch, výtečný kriminalista, skutečně schopný člověk, inteligentní, energický, věrný, muž, na kterého se mohl spolehnout jako na sebe. Je jeho smrt skutečně náhoda? Nebo ho zavraždili? Kdo a proč? Odpovědi na tyto otázky znamenaly v nynější Hardově situaci velmi mnoho. Stačil ještě Murdoch podat hlášení prezidentovi o Hardově nebezpečném posláním? Ostatně jaké-pak pochybnosti: samozřejmě že ne. Kontrolní termín končil ve dva-náct hodin druhého června, "ztraceně, kolikátého dnes vlastně je?", a Murdoch podle zprávy v novinách zahynul hned příští den po roz-loučení s Hardem. To znamená, že v New nemá v dané chvíli nej-menší zajištění. Jedinou nadějí jsou Taratura a Chester. Nedej bůh; aby jim zločinci přišli na stopu. Nedej bůh, aby jim oni sami vlezli do drápů. Situace...

"Zajímáte se o slečny?" ozval se najednou vlídný, hluboký hlas.

Hard neslyšel, jak se otevřely dveře.

Stála před ním žena.

Čím dál, tím hůř, napadlo komisaře. Právě tohle ještě scházelo.

Upřímně řečeno, útulný budoár měl Harda připravit na příchod "tajemné neznámé", nikoliv "tajemného neznámého", koneckonců tato myšlenka mu probleskla hlavou, když si pokoj prohlížel, trvala však jen okamžik, vzápětí zase zapadla, a proto jím teď skutečnost: otřásla víc, než by se dalo předpokládat.

"O slečny?" nepochopil Hard, ale hned nato mu došlo, co má ne-známa na mysli. Hodil noviny s obrázkem polonahé slečny na stůl a řekl s rutinou téměř profesionální: "Proč by ne? Nevypadá nejhůř."

Z jedné strany se Hardovi poštěstilo, protože zapůsobil na dámu tak, jak bylo zapotřebí, na druhé straně však upadl do rozpaků.

Neznámá plavně proplula pokojem, usedla do měkkého křesla proti Hardovi a usmála se. Byla víc než hezká. Temně fialové šaty těsně obepínaly její dobře rostlou drobnou postavu. Na ramena jí v těžkých pramenech padaly vlnité kaštanové vlasy. Na matové tváři nebylo ani stopy po kosmetice, třebaže vrásky kolem inteligentních očí byly znatelné. Čelo měla vysoké a čisté. Pohybovala se s podivu-hodnou grácií a přirozeností. Kolik let jí mohlo být? Hard ni-kdy nevynikal v odhadování ženského věku. V přítomnosti žen si připadal stísněný, nedovedl je vyslyšet, a tím méně s nimi vést ga-lantní dialogy.

"Seznámíme se, ne? Jsem Dina Dinstová. S kým mám tu čest?"

Hluboký, prsní hlas příjemně kontrastoval s drobnou postavou. Hard se zdvihl z pohovky, uklonil se a zase si sedl.

"Chtěl bych vidět šéfa," řekl pevným hlasem.

Dina Dinstová se okouzlujícím způsobem usmála.

"Jsem zplnomocněna zastupovat šéfa," řekla. A protože zřejmě pozbyla naději, že se jí Hard představí, bez odmlky pokračovala: "Tak co byste si tedy přál?"

Co si Hard přál? Maličkost. Přál si získat jasno, s jakou organizací má co činit, kdo jí řídí, čím se ta organizace zabývá a jaký je osud Mikea Chestera i dalších sto devětačtyřiceti dětí.

Hard řekl:

"Stala se chyba, madam. Už jsem to vysvětlil vašemu podřízené-mu. Mohu vám to zopakovat."

Komisař se snažil být co nejlakoničtější, protože věděl, že není valný herec a že gangstera nedokáže zahrát přesvědčivě. Hlavně aby neprojevil příliš mnoho intelektu, který neodpovídal roli obyčejného člena gangu.

"Opakujte, prosím," vybídla ho Dina Dinstová.

Komisař si povzdychl; už toho všeho měl plné zuby.

"Stala se chyba, madam," řekl co možná nejhloupejším hlasem. "Mám příkaz okamžitě vzít náklad - to znamená sloníka - zpátky."

"Od koho máte ten příkaz?"

"Od toho, kdo mi může příkazovat," pokoušel se chytračit Hard. "S nákladem to prostě nějak spletli."

"Co spletli?"

"Čertví co. Ale spletli. Nějaký kód nebo co."

Dina Dinstová ulpěla na Hardovi velice zvědavým pohledem.

"Vy dokonce něco víte o kódu?"

"Mám důvěru," řekl komisař a sklopil skromně řasy.

Ale v tomtéž okamžiku už litoval, že tak ukvapeně promluvil o kódu. Kód platil zřejmě za velké tajemství, které směli znát jen vyvo-lení. Mnohem lepší by bylo bývalo vysvětlit dámě, že i ta největší státní tajemství se dříve či později stávají majetkem velkého okruhu nedůležitých osob, neboť tajemství ochraňují živí lidé, což znamená, že únik informací není obvykle možné zcela vyloučit. Taková řeč by ji mohla snadno přesvědčit, komisař však raději mlčel - chytrá výmluva by ho mohla prozradit, a vymlouvat se hloupě nemělo smysl. Vyřešil to tedy jednoduše: ať si myslí, co chce, podobná filozofie je alespoň zčásti charakteristická pro Boba Langeru a Hughu O'Harru.

"Tak," shrnula krátce Dina Dinstová. "A co je s dívenkou, kterou jste měl mít s sebou? Co je se slůněnkou?"

"Odkud to mám vědět?" řekl Hard dobromyslně. "Dopravou ná-kladů se zabývají jiní. Já plním důležitější úkoly."

Jeho tupost mu mohl v této chvíli závidět sám ministr vnitra Wonnell.

"Tedy nevíte?" Dina Dinstová se zamyslela. "Jméno té holčičky znáte?"

"Ne."

"A jméno chlapce, kterého máte vzít s sebou?"

Ještě to popletu, pomyslel si Hard.

"Mike Chester."



"Kdo vám řekl to jméno?"

"Emanuel Bank, přece jste to slyšela."

"Výborně." Dina Dinstová se rozveselila. "Kdy se máte vrátit?"

"Dnes," řekl Hard tvrdě. "Když svůj úkol nesplním, budu mít vel-ké nepříjemnosti, madam, a ani vy mi nepomůžete." Dina Dinstová znovu vrhla na Harda zvědavý pohled. Jestliže bezpečně ví, že jsem někdo jiný, vypadám jako úplný trouba, pomys-lel si komisař.

"Vrátit dítě není možné," namítla Dina Dinstová s úsměvem.

"Proč?" zeptal se Hard a cítil, jak mu krev tuhne v žilách. "Dejte sem kluka, tři ampule morfinilu a je po ptákách."

"Chlapec už je v provozu."

Neudržela se a zvučně se rozesmála.

Z jejích slov a smíchu, který ji provázel, udělalo se Hardovi mdlo. Avšak okamžitě se ovládl a nasadil výraz dokonalé lhostejnosti.

"Nu, když je to tak, vrátím se prostě na kontinent, nahlásím, jaká je situace, a vy už si to, madam, zodpovíte sama."

"Nemusíte se znepokojovat," poznamenala stroze Dina Dinstová. "Už jsme o tom podali hlášení."

Tak to tedy je. Zatímco spal, spojili se samozřejmě se svými lidmi v New, dostali zevrubnou informaci, a rozhovor, který vedla v těchto minutách s Hardem tato dáma, měl pravděpodobně jediný cíl: vytáhnout z Harda všechno, co se dá.

Madam si ho prostě oťukávala, tak jako on oťukával ji, jenomže měla nesrovnatelně lepší výsledek.

Figury ve hře postupně zaujaly svá zákonitá místa. Už brzy musí nastat kritický moment, kdy obě strany ukončí

"průzkum" a přejdou do útoku. Ale ještě předtím se Hard musí pokusit dostat se z pasti.

"Ano, ta věc je vážná," zauvažoval jakoby nahlas. "Nevím, co jste jim tam nahlásili, ale vím jedno: nebude-li chlapec přivezen, hrozí vážné komplikace."

"Jaképak?" zeptala se Dina Dinstová se zájmem.

"Zásah státních orgánů," řekl Hard důrazně, a zjevně tak překročil hranici role, kterou si zvolil; teď už to však stejně bylo jedno.

"Pročpak se staráte o to, co vám nepřísluší?" zeptala se Dina Dinstová se sladkým úsměvem.

"Myslíte, že ne? Dobrá. V tom případě nemám co dodat. Mně na tom přece nesejde." Hard se znovu vrátil do původní role. "Dáte mi kluka, dobře, nedáte-li, pojedu bez něho."

"O ne, můj drahý," opravila ho Dina Dinstová. Její oči najednou znehybněly a vypadaly jako skleněné. "Nepojedete nikam. Nemáme pro vás zpáteční letenku."

"Zajímavé," řekl Hard, pochopil, že hra skončila.

Zapálil si cigaretu, aniž požádal dámu o dovolení. Vyjádřit svůj názor k posledním slovům Diny Dinstové naprosto nemělo smysl: nebylo jimi řečeno zdaleka všechno, proto hodina komisaře Harda ještě nenadešla. Přejde do protiútku teprve tehdy, až bude jasno, co všechno o něm Dina Dinstová ví. Vůbec nemusí pospíchat. Stejně napáchal příliš mnoho chyb, i když to jinak nešlo, neboť byl nucen jednat naslepo. Ale od této chvíle mohla být každá chyba chybou, osudnou.

"Nechcete si přestat hrát na hlupáčka, a začít mluvit vážně?" ze-ptala se najednou Dina Dinstonová a vsunula ruku do malé kapsičky u šatů.

"Mohu," souhlasil nečekaně Hard. "Ale s jednou podmínkou."

"Poslouchám vás."

"Použijte prosím zbraň teprve tehdy, až nám oběma bude všechno jasné."

### 13. ZADNÍ VCHOD

Taratura nevstoupil, nýbrž vběhl do Chesterova pokoje a prudce za sebou přirazil dveře. Byl rozrušený, ale Fred věděl, že Taratura do-vede v sobě skrývat i ty nejskvělejší zprávy tak dlouho, dokud to uzná za nutné. Zeptat se ho teď, co se stalo, a počítat s odpovědí by bylo zhruba totéž, jako doufat, že vám vypadne pivo z automatu, do něhož nehodláte vhodit ani desetilemmovou minci.

"Zase ses byl koupat?" zeptal se Chester a pohlédl na Taraturovu mokrou hlavu. "Až se šéf vrátí, však já mu povím, jak si tu jeho po-mocník užíval."

"A nezapomeň dodat," připojil Taratura, "že jsem se nekoupal sám, nýbrž ve společnosti okouzlující ostrovanky." To už bylo přespříliš.

"Poslouchej, ty donchuáne," dopálil se Chester. "Já mám asi tako-vou náladu šprýmovat, jako ty být vážný."

Taratura se usmál svým lehce přihlouplým, odzbrojujícím úsmě-vem.

"Za prvé nejsem donchuán, nýbrž Romeo..."

"Každý Romeo dříve nebo později skončil jako donchuán."

"A za druhé, co je na tom špatného? Tys, Frede, možná na tako-vých ostrovech už byl, já nikdy v životě. Copak si nemohu pořádně užít moře? Kdybys, Frede, věděl, kolikrát jsem mohl v dešti, šlapal v blátě a lezl po smradlavých půdách a sklepech. Když jsme dělali vel-ký záta-h na Clarka Shoalyho, plaval jsem celou hodinu v kanalizač-ním potrubí s revolverem v zubech. A snad mi uvěříš, když ti budu tvrdit, že nerad plavu v kanalizačním potrubí."

"Nech už toho plácání. Dneska jsi mimořádně ukecaný."

Chester si znovu lehl na pohovku, na níž se povaloval už od čas-ného rána a kterou, podle všeho, nehodlal opustit do večera.

"Máš starost o Harda," řekl Taratura. "Chápu tě. Víš ty ale, co v tuhle chvíli nejvíc ze všeho zneklidňuje šéfa?"

"Co?"

"Lépe řečeno: kdo? Ty a já. Nejvíc ze všeho se bojím, že nás dosta-nou. To by pak byl s ním amen. Tři mrtvoly v moři a noticka v novi-nách: Nešťastný výlet jachtou. Ty si, Frede, nepamatuješ, kolikátý den mrtvoly vyplavou nahoru? Ve

studené vodě asi tak devátý. A v teplé?"

"Táhni k čertu!" zvolal Fred.

Taratura si sedl k němu na pohovku a důvěrným tónem, skoro šeptem mu sdělil:

"Je to pozoruhodná dívka, ta Susi Baileyová. Musíš uznat, že má okouzlující tvářičku! No ne?"

"Táhni k čertu!"

"Nádherně plave," pokračoval zamyšleně Taratura. "A má potá-pěčskou výzbroj. Rozhodli jsme se, že večer poplaveme společně. K Hardovi."

"Co?" Chester vyskočil z pohovky, jako by ho píchla vosa. "Cos to povídal?!"

"Mohu to klidně opakovat." Z Taraturovy tváře zmizel úsměv. Zdálo se, že mluví vážně, i když mu ještě v očích hrály jiskřičky smíchu. "Viš, uvažoval jsem takhle. Dosud nevíme, jestli v zóně pů-sobí legální nebo nelegální organizace.

Je-li to skutečně středisko k přípravě špiónů, pak lze těžko pochopit, proč se do této chvíle nevrátil policejní komisař Hard zpátky, a navíc s Mikem Chesterem v ná-ručí, třemi letenkami, a nedoporučil nám velmi diskrétně, abychom každopádně zapomněli, s kým jsme měli tu čest. To znamená, že je spíš nelegální, ne?"

"No a?"

"Co no a? Já ti to nepovím. O tom si právě musíme pohovořit s Hardem."

"To bych rád věděl jak?"

"Jak? Musíme se s ním sejít a probrat to z očí do očí."

"Nedělej ze sebe idiota. V poslední době ses do té role tak vžil, že se stala tvou druhou přirozeností."

"Děkuju ti. Už dávno si myslím, seňore, že máš o mně ohromné mínění. To ale nic nemění na skutečnosti, že se nám naskytla mož-nost proniknout do pásma."

"A padnout jim do chřtánu. Sám jsi říkal, že jsme málem jediná záruka Hardovy bezpečnosti."

"A kdo ti řekl, že tam půjdeš se mnou? A odkud víš, že se jim chystám padnout do chřtánu? Je přece řeč o zadním vchodu."

"To je vždycky riskantní."

"Za rizikové pracoviště беру přídavek sto dvacet klarků týdně."

"Dobrá, co sis vymyslel?"

"V tomhle případě jsem si, přiznávám bez mučení, nevymyslel nic. Přesněji řečeno jsem vymyslel, že se musím zeptat Susi, jestli neví, jak se dostat do zóny."

"Vysvětlil jsi jí proč?"

"Ano, řekl jsem jí, že se tam omylem dostal můj přítel, to jí stačí-lo."

"No a?"

"Řekla, že neví. A dodala - říkala mi při tom Arno: Arno, plavu často s akvalungem pod vodou. Čtyři míle od pláže hned za mysem ústí do moře nějaký kanál..."

"No a?"

"Prosím tě, neříkej pořád no a. Okamžitě jsem pomyslel na kana-lizaci, ale Susi řekla, že z té roury teče čistá voda. Ovšem ohřátá. Ze-ptal jsem se, zda se tam v té rouře neuvaříme. Ona na to, že se jí ne-zdá, proč bychom se museli zrovna uvařit. Pak jsem se optal, vede-li to potrubí určitě ze zóny. Ona na to, že to neví určitě, ale že odnikud odjinud téct nemůže. A tak jsem ji přemluvil, aby mi to potrubí uká-zala."

Taratura se odmlčel.

Chester si lačně zapálil cigaretu.

"Přemluvil jsi?"

"To děvče má samozřejmě strach. Řekla mi, že minulého roku dva hosté náhodou zabloudili do zóny, a když začali bušit do ocelových vrat, bez varování je hned zastřelili. Skandál se jim podařilo ututlat. Oficiální verze zněla, že narazili na nějakého šílence."

"A tys ji přesto přemluvil?"

"Přemluvil," usmál se Taratura. "Má strašný strach, ale její zvě-davost je silnější. Kromě toho jsem... No, snad to chápeš..."

"Jsi vejtaha, inspektore, ale chlapák!" řekl Chester nadšeně. "Kdy na to jdete?"

"Dneska v pět. Ona přinese potápěčskou výstroj."

"Jdu s vámi."

"Blbost!" namítl rezolutně Taratura. "Ty budeš naše společná zá-ruka bezpečnosti."

Chester mlčky přistoupil k Taraturovi, položil mu ruku na rameno a pohlédl mu zpřímá do očí. Ovšem, Fred už skutečně nemohl dál, jeho nervy byly napjaté až do krajnosti. Kromě toho si Taratura do-vedl živě představit, jaké hlouposti může Chester natropit, zůstane-li tu čtyřiaadvacet hodin sám. Snad bude přece jen lepší mít ho na očích.

"Tak dobrá, Frede," řekl inspektor. "Vystřílím hned teď na střel-nici ještě jeden potápěčský vercajk. To nebude nikomu podezřelé. Mrkni se na chodbu. Nikdo tam není? Tak já mizím. V pět na pláži, na obvyklém místě."

Za okamžik se za ním zavřely dveře.

Všichni tři plavali za sebou. Vpředu Susi, za ní Taratura, jako po-slední Chester. Na pláži se spolu chvíli pobavili, aby nevzbudil zby-tečnou pozornost, pak na sebe mrkli a jeden za druhým se nenápadně vytratili k moři a zmizeli pod jeho hladinou. Za mysem se vynořili, nasadili si vzduchové trubičky, aby zbytečně neplýtvali kyslíkovými bombami, a plavali dál. Chester si připevnil k pasu vodotěsnou lam-pu, kterou koupil včera večer. Tloukla ho do boku a překážela mu v plavání. Aby neztratil ostatní z dohledu, díval se co chvíli kupředu a bedlivě sledoval velké, v potápěčské masce zvětšené Taraturovo tělo, jeho modré gumové ploutve, jejichž pravidelný pohyb vířil vodu, a ještě víc vpředu černé

Susiny plavky. Blondýnka plavala kraulem, předháněla je, pak se vždycky otočila, pomalu a plavně se pohupovala na jednom místě a čekala, až ji Taratura a Chester doženou.

Plavali skoro čtyřicet minut, když se náhle Susi potopila a drob-nými pohyby ploutví plula ke dnu. Dno bylo v těchto místech dost hluboko a mělo příkrý spád. Chester pozoroval, jak se Susi u dna pomalu otáčí, rozhlíží kolem dokola, pak se energicky odráží noha-ma, rychle pluje vzhůru a ukazuje jim zdviženým prstem, aby vypluli na hladinu.

Tři hlavy se objevily na hladině takřka zároveň. Susi vyplivla z úst trubici.

"Teď jsme už úplně blízko," řekla, "je to sotva třicet metrů, hned támhle u břehu."

Taratura s Chesterem se rozhlédli. Země byla na, dosah ruky. Pro-plavali už celou zátoku, otevírající se za zeleným mysem. Břeh tady byl příkrý a holý. Skály ohlazené příbojem se tyčily jako stěna. Tu a tam trčely z vody maličké ostrůvky kamení.

"Plavte za mnou a až vám mávnu, napojte si hadice k bombě a poplujeme ke dnu. Neztratil jsi ten pilník?" Susi pohlédla na Taratu-ru.

A sakra, už si tykají, uvědomil si Chester. Nasadili vskutku sou-dobé tempo.

Taratura se pod maskou usmál a poplácával se po bedru, kde mu vi-selo maličké pouzdro na nůž a v něm pilník s rudou rukojetí. Zleva u druhého bedra měl prvotřídní dýku, upravenou k podmořskému lovu: Taratura večer před akcí nelenil a měl v této chvíli důkladnou vý-zbroj, samozřejmě na účet majitele střelnice.

Susi se tiše zhoupala pod hladinu. Z její trubice s praskavým hvizdem vytryskl maličký gejzír. Taratura s Chesterem Susi následovali.

Skutečně, když uplavali třicet, nanejvýš čtyřicet metrů, dala dívka signál k sestupu. Přepnuli si přívod vzduchu na bomby a začali se zvolna spouštět. Chester cítil, jak mu tlak vody svírá lebku. To nic není, utěšoval se, to přejde. V hloubce dvaceti až pětadvaceti metrů se Susi otočila a nataženou rukou ukázala směr. Teď už plavali těsně-ji u sebe a Chester neměl čas pozorovat dno. Sluneční paprsky proni-kaly až sem, a kdyby kameny byly světlé, pak by tu asi bylo docela jasno, avšak šedohnědé skály a šedohnědé vodní rostliny pohlcovaly světlo a vytvářely tajuplné modré příšeří. V dobrodružných filmech se při podobných scénách ozve elektronická hudba, usmál se sám pro sebe Chester.

Susi opět sestoupila o kus hlouběji a znovu natáhla ruku. Chester pohlédl v naznačeném směru a spatřil jakousi černou oválnou skvr-nu, překříženou stejnými světlými čarami. Čím víc se k této skvrně přibližovali, tím jasněji cítili jakýsi proud, který jim tekl v ústrety měkkými teplými vlnami. Byli už úplně blízko a teď už bylo snadné rozeznat černé ústí roury a mříž z ocelových prutů silných jako mali-ček. Z roury skutečně vytékala teplá voda. Ne horká, asi tak třicet stupňů teplá, proud nebyl silný, ale bylo jej zřetelně cítit, při pomínal teplý vítr klimatizačního zařízení. Taratura se dotkl Susina ramene a ukázal prstem vzhůru. Pak se qtočil k Chesterovi. Novinář přikývl: je to jasné, plaveme nahoru.

"Nepostřílejí nás tady?" byla první Taraturova slova, když se vy-nořili na povrchu.

"Nevím," odpověděla Susi bezelstně.

"Jsme pod skálou v mrtvé zóně," řekl Chester, když přejel očima pobřežní skály.

"No, budeme doufat," zasupěl Taratura. "Od tohoto okamžiku přebírám velení. Frede a Susi, vy zůstanete tady, ale nesmí vás být vidět z břehu. Odpojte si hadice, musíme šetřit kyslíkem. Až přepilu-ju mříž, zavolám vás. A ne abys mi tu, Frede, zatím Susi svádl." "

"Susi poplave s námi?" zeptal se Chester.

Blondýnka přikývla, aniž čekala na Taraturovu odpověď.

"Tak si pospěš," Fred poplácával inspektora po kukle.

Taratura zmizel pod vodou. Uběhlo patrně asi dvacet minut a možná i víc, než se inspektorova hlava znovu vynořila na hladině. Ještě se nestačil vydýchat, a už spustil.

"Jde to těžko... Není se oč opřít... Tak jdeme... Neztratil jsi lam-pu?... Já plavu první..., pak Fred, a potom ty..., " mrkl na Susi. "Bu-deme se držet těsně u sebe, abychom se neztratili..." Taratura si rychle strčil do úst hadici, pootočil přepínač vzduchu a jako první zmizel pod vodou.

Chester na okamžik zaváhal, ještě jednou pohlédl na Susi, která bez bledě modrých očí a vznosného účesu ani trochu nevypadala ja-ko girl, nýbrž jako úplně normální dívka sportovního typu, - zájima-vé, jak přirozenost ukazuje člověka z jeho lepších stránek -, a násle-doval Taraturova příkladu. Vzápětí se ponořila i Susi.

Vpluli do roury a propluli asi tak sto metrů, když se Taratura za-stavil a zdvihl prst. Chester a Susi uslyšeli nad hlavou zřetelné kroky. Ano, někdo tam chodil. Jednu chvíli uslyšeli dokonce hlasy. Slovům nebylo možno rozumět, ale Taratura by byl mohl přísahat na to, že slyšel dva mužské hlasy. Pak bylo ticho. Plavci znovu vyrazili. Za chvíli se inspektor znovu zastavil a zaposlouchal. Zachytil jakýsi po-divný zvuk - bublání, či spíš šumění, které se rytmicky opakovalo, jako by někdo míchal v obrovském kastrolu velikou lžicí. Taratura opatrně plaval dál. Šum narůstal. Voda se začala citelně oteplovat, třebaže si to Taratura, zaujatý podivným šumem, hned neuvědomil. Ostatně teplá voda, to vůbec není špatné, uklidňoval sám sebe in-spektor. Aspoň bude menší spotřeba kyslíku. Ale upřímně řečeno, klidný nebyl, a čím víc hukot a šum sílil, tím byl neklidnější. Vtáhne nás to do nějakého náhonu a rozseká na kousky, pomyslel si a ohlédl se. Asi jsme neměli brát s sebou Susi...

Taratura udělal sotva pět temp a roura končila. Cítil, jak se stěny rozšiřují do stran, slizká okrouhlost pod nohama také zmizela, tón šumu se najednou změnil.

Taratura velmi pomalu stoupal vzhůru. Věděl, že Susi s Cheste-rem jsou kousek od něho, ale neslyšel je: všechno přehlušoval šum a podivný hukot. Na hladinu vyplaval jako první. Ze všech stran ho obklopovala temnota. Pod sebou spatřil modravou záři Chesterovy lampy. A to už byl Fred u něho. Susi vzápětí za ním. Světlo lampy, zvednuté nad vodu, dopadlo na šedivou betonovou stěnu.

Chester pomalu ohledával světlem prostor.

Octlí se v okrouhlé komoře o průměru asi deseti metrů s klenutým stropem, rozprostírajícím se vysoko nad vodou.

Vyndali z úst dýcha-cí hadice. Vzduch tu byl zatuchlý a zkažený, bylo znát, že se tu zřídka kdy větrá. Skoro celé prostranství komory vyplňovala jakási potrubí, ústící shora z klenutého stropu. Nebyla silnější než běžné vodovodní roury, ale bylo jich velmi mnoho a proplétala se mezi se-bou, takže připomínala bambusový les. Taratura se chtěl jedné z tru-bek zachytit, ale okamžitě odtrhl ruku: trubka byla horká. V protějším konci komory bylo ono zařízení, které vydávalo znepokojivý šum a hukot. Bylo to úplně mírumilovné vodní kolo, velice podobné dřevěnému turniket, jaký býval ve starých hotelích. Nazelenalé konce jeho lopatek, velkých jako dveře, na nichž visely cáry vodních rostlin, se pomalu s těžkými vzlyky obracely a hnaly vodu, která s šuměním a hukotem obtékala potrubí.

"Je vám to jasné?" zeptal se šeptem Taratura.

"Je to něco jako výměník," řekl Chester také šeptem. "Nahání vo-du a ochlazuje tyhle trubice."

"Vypadá to, jako bychom byli v ohromném automobilovém chla-diči."

"Podívejte se," přerušila Taraturu Susi a ukázala rukou na stěnu za nimi.

Všichni tři se otočili. Chester natočil lampu. Nad vodou jako ně-jaký balkón visela malá plošinka, podobná těm, jaké se dělají na zad-ních traktech budov pro požárníky. Z vody vedl na plošinku žebřík a přímo proti němu se v šedé betonové stěně zřetelně rýsoval temný obdélník dveří.

Taratura beze slova doplaval k žebříku a vylezl na plošinku. Susi ho následovala a přisedla si na dehtovanou plachtu, svinutou do role, kterou tu pravděpodobně někdo zapomněl. Pro Chestera už místo na plošince nezbylo, zůstal stát na žebříku a osvětlil dveře.

"No co jsem říkal," zašeptal Taratura triumfálně. "Tady to máte, zadní vchod."

"Tiše," přerušila ho Susi. "Poslouchejte..."

"Pozor, hovoří hlavní pult," ozval se dveřmi strohý monotónní hlas. Byl slabý, přicházel odkudsi shora a zdaleka, ale všichni zřetel-ně slyšeli slova: "Dávám předběžný pokyn k dehermetizaci. Se sní-žováním tlaku do sedmi atmosfér v bloku M se započne teprve po zastavení centrálního čerpadla."

Hlas zmlkl.

"Všechno je jasné," řekl šeptem Taratura. "To jsou dveře, které jsme hledali. Teď jen, jak se do nich dostat."

Dveře neměly ani kliku, ani zámek.

"Otevírají se zevnitř a směrem k nám," poznamenal Chester.

"Jak jste na to přišel?" optala se Susi.

"Tady, kde teď jsme, je přetlak," zašeptal Chester. "Jsme totiž do-cela určitě pod úrovní mořské hladiny. To znamená, že dveře se dají otevřít jenom tehdy, když se vyrovná tlak zvenčí a zevnitř."

"Asi máš pravdu," zasykl Taratura. "Asi máme hledat jiný vchod, co?"

"Poplavme domů," šeptla Susi prosebným a plachým hláskem.

"Jen klid, zlatíčko," přerušil ji Taratura. "Všechno je nám proza-tím jasné. A nic strašného se, jak vidíte, neděje."

Pozorně si prohlížel roli dehtované plachtoviny, na níž seděla Susi. "Je to úplně prosté, řekl bych přímo primitivní."

A Taratura několika větami vyložil svůj plán: jestliže na rouru, kterou sem připlavali a kterou odchází ohřátá voda, natáhnou dehto-vané plátno a uzavřou otvor, zamezí odtoku vody; voda se tím pádem přehřeje, výměník přestane fungovat a dveře se, aspoň podle Taratu-ry, snadno otevrou.

S plachtou byli hotovi poměrně rychle. Pak zaujali místa na žebří-ku a na plošince. Lehký protiproud, vytvářený otáčením lopat, přidr-žoval dehtované plátno na rouře. Jelikož voda neodtékala, její úroveň se v komoře poznenáhlu zvedala. Chester zhasl lampu a znovu se usadil na příčli žebříku. Taratura cosi šeptal Susi a skoro každou mi-nutu vybízel Chestera, aby strčil nohu do vody a zjistil, nakolik se ohřála.

Voda se ohřívala pomalu, ale ohřívala se. Za půl hodiny bylo už v komoře horko. Chester pochopil, že teplota se blíží k padesáti stup-ňům. Začalo být dusno, a v pravém slova smyslu vedro, ale oni to vše snášeli statečně.

Náhle se za dveřmi rozlehl strohý, známý hlas megafonu:

"Pozor, pozor, hovoří centrální kontrola. Nastalo přehřívání ve druhém sektoru reaktoru. Středisko 73, snižte teplotu ve druhém sek-toru."

"Aha," ozval se Taratura ochraptělým hlasem. "Tak už jim to do-šlo."

Zároveň se hukot a šum v komoře, na který si už zvykli, změnil. Chester rozsvítil lampu a bylo vidět, jak se lopatky kola otáčejí mno-hem rychleji. Pod nimi se bublavě čeřila voda a horké kapky dostí-kovaly až k Chesterovi.

"Všechno jde jak na drátku," řekl Fred. "Roztočili kolo, aby urychlili chlazení vody, ale pokud dehtované plátno vydrží, nic ne-zmůžou... Poslyš," zašeptal najednou Chester Taraturovi, "neuvě-domili jsme si jednu strašnou věc: vždyť my jsme to nedomyšleli. Jestli se dveře otevřou sem do komory, tak nás přimáčknou ke zdi a donutí nás skočit do té vroucí vody."

Susi si stísněně povzdychla.

Taratura chvilku mlčel. Potom řekl: "Tenhle problém vyřešíme. Až se začnou dveře otevírat, Susi se postaví za ně, a já se postarám, aby se neotevřely příliš do široka. Ty, Frede, na každý pád..."

Pozor, pozor, hovoří centrální kontrola," přerušil Taraturu hlas za dveřmi. "Okamžitě odstraňte přehřátí ve druhém sektoru reaktoru."

"Tak, a teď můžeme čekat hosty," ucedil Chester. "V každém pří-padě to bude až příliš vřelé setkání," dodal a setřel si z čela pot. "Po-slouchej," zatahal Taraturu za nohu, "a co když sem přijde celá mon-tážní četa, takových deset chlapů, co potom?"

"Naházíme je všechny do horké vody a půjdeme dovnitř," uklidnil je bodře Taratura.

"Pst!" napomenula ho Susi.

Nahoře cosi klaplo, ozval se jakýsi skřípot, něco se tam pohnulo, pak opět klaplo a zasyčelo. Taratura začal stahovat ze své pistole vo-dotěsné pouzdro.



Pak uslyšeli nad hlavami těžké kroky: někdo sestupoval ke dveřím.

"Vypadá to, že sem jde jenom jeden," zašeptal Taratura.

Ozvalo se zaskřípění zámku, náraz, a před Taraturou zazářila úzká štěrbina světla. A začala se zvětšovat.

"Krucinál, tady je úplná parní lázeň," zaslechli poklidný, trochu ospalý hlas, a v témž okamžiku Taratura vyklouzl zpoza dveří a při-tiskl k hrudi přicházejícího muže hlaveň své sedmiranné pistole.

"Mám, vážený, jenom maličkou prosbu," řekl tiše Taratura, "kde se tady může člověk usušit a vypít něco studeného?"

Když si později Taratura i Chester mnohokrát připomínali tuto scénu, oba říkali, že znamenala úplný krach všech jejich plánů, které byly vypočítány na okamžik překvapení; již první chvíle setkání s neznámým mužem obrátily všechno vzhůru nohama. Nejenomže ne-projevil nejmenší strach, údiv, či paniku, ale naopak sám překvapil celou trojici, když na Taraturu otázkou odpověděl s naprostým kli-dem, což vypadalo, jako by nejen čekal, že se za dveřmi octne tvář v tvář nahému člověku s pistolí, ale jako by si byl jist - že ten člověk tam na něho čeká.

"Nahoře je sifon se studenou vodou," řekl neznámý, a ani se na pistoli nepodíval. "Ale měj chvilíčku strpení. Musím se podívat, proč se nám to tu přehřívá."

Taratura zůstal s ústy dokořán. Takové setkání tedy nečekal. Ne-známý člověk klidným pohybem ruky odsunul pistoli od svého těla a pokusil se otevřít dveře víc do šířky.

"Prosím vás, pozor, je tam dáma," zahuhlal Taratura.

"Aha, no jo," řekl neznámý opravář, "teď už to chápu." Podíval se za dveře. "Tak polez ven, přece tam nebudeš stát."

A nechal Susi projít na plošinku.

Na žebříku sebou zavrtěl nic nechápající Chester.

"Páni, kolik vás tady ještě je?" řekl opravář takovým tónem, jako by uviděl mravence na talíři v závodní jídelně. "Ale od čeho se to tu sakra přehřálo?" zeptal se starostlivým hlasem.

"Pozor, pozor, hovoří hlavní pult! Vzhledem k přehřívání druhého sektoru reaktoru vyhlašuji havarijný režim," rozlehlo se odněkud sho-ra, ale mnohem hlasitěji než přes zavěené dveře. "Středisko 73, oka-mžitě podejte hlášení, co se u vás děje. Středisko 73, slyšíte mne?"

"Slyším, slyším," broukal opravář, jako by odpovídal sám sobě. "No proč se nám to tu vlastně přehřálo?"

"Ucpali jsme potrubí," přiznal se Chester s rozpačitým úsměvem stoupaje po žebříku výš.

"A čím?" zeptal se opravář. "Dehtovaným plátnem?"

"Ano," řekl Chester, "podívejte se..." Trhl provázkem, dehtované plátno, z něhož se valila pára, uvolnilo cestu a horká voda s bubláním a šumotem vtrhla do uvolněného potrubí.

"Dobře jste udělali, že jste to ucpali," řekl bez nejmenšího vzruše-ní opravář. "Už dávno to měl někdo ucpat, aby se jim to všechno po-tentočkovalo."

Teprve v této chvíli si ho Chester prohlédl. Bylo mu něco přes pa-desát. Dost zavalitý, s dlouhýma rukama, oblečený do pracovní kombinézy, čisté, leč zmačkané, a do seprané modré košile. Jeho tvář, poněkud odulá, jakoby napuchlá, vypadala jako obličej člověka, kterého právě probudili ze sladkého spánku, ostatně i podle očí se dalo poznat, že před chvílí vstal.

"Vy jste tu tři?" ptal se dál. "Nebo je vás víc?" A aniž se dočkal odpovědi, poradil Chesterovi: "Hod' ten cajk na žebřík a jdeme naho-ru. Je tu vedro."

Taratura s pistolí v ruce začal lézt po trubkovém žebříku nahoru, Susi s Chesterem ho následovali. Opravář zavřel za Fredem dveře, otočil zámkem a houkl na Taraturu: "Tam u poklopu je červený knoflík. Zmačkni ho a poklop se otevře."

Podle hvízdání vzduchu a bolesti v uších Chester pochopil, že z komory čerpají vzduch. Pak nahoře cosi klaplo, zaskřípělo a objevilo se matné světlo. Taratura otevřel poklop. Vylézl z něj velmi opatrně s pistolí v ruce. První věc, kterou spatřil, byly zelené oči, znepokoje-né a zlé, zírající přímo na něho: na židli vedle pultu ležel kocour. Ta-ratura se rozhlédl na všechny strany. Byla to nevelká, velice čistá ku-latá místnost. Uprostřed stál docela malý pult s obyčejnými klapkami, ciferníky, tlačítky, páčkami a světýlky. Dvě otáčecí židle, jedna skříňka a nic víc. Stěny obložené světlou umělou hmotou, osvětlovací tělesa zabudovaná ve stropě. Krátce řečeno, maximálně skrovné vybavení.

Taraturu následoval Chester, pak Susi a nakonec opravář. Stáhli ze sebe potápěčskou výstroj a postavili ji ke štěně.

Taratura obešel pult s pistolí v ruce, zanechávaje na podlaze mokré šlépěje. V této stroze účelové místnosti vypadal v plavkách a s pistolí v ruce velice hloupě, ale neměl pistoli kam zastrčit. Z nahých těl stékala voda, na podlaze se vytvářely loužičky a potůčky, celá místnost rázem vypa-dala neuklizeně. Kocour si prohlížel mokré lidi se štítlivým odorem.

"Nemáte tu něco na utření?" zeptala se nesměle Susi.

"Máme," odpověděl opravář a podal jí ze skříně ručník; nezářil si-ce zrovna čistotou, ale nebylo to tak zlé.

Susi si začala ždímat vlasy. Chester si uvědomil, že teď, když po tolika dobrodružstvích a strachu dosáhl konečně vytouženého cíle, nikdo z nich neví, co dělat dál. Všichni počítají s bitkou, rvačkami, přestřelkami, a najednou se octli v mírumilovném plaveckém bazénu.

"No dobrá," řekl konečně Chester, přeshlapující z nohy na nohu, "měli bychom se seznámit." Napráhl k opraváři pravici: "Jsem Fred."

"Velice mě těší. Walter Schüss," houkl opravář a stiskl Chesteru-vu ruku.

Susi udělala v plavkách pukrle a rovněž se představila křestním jménem. Taratura si přendal pistolí do levé ruky, nezřetelně brebl své jméno a potřásl si s opravářem pravici. Pak se všichni odmlčeli. Schüss přikročil k pultu a dlouho pozoroval jakousi stupnici.

"V pořádku," zamumlal, jako by to říkal sám sobě, nebo kocouro-vi, avšak v žádném případě svým nenadálým hostům.

"Šlo to dolů."

"Teplota?" zeptal se Chester se zájmem.

"Hm, hm," zabručel Schüss.

A zase všichni mlčeli.

"A kam jsme se to vlastně dostali?" zeptal se Taratura záměrně lehkomyšlným tónem.

"Tady je středisko 73," zněla Schüssova klidná odpověď.

"Pozor, hovoří hlavní pult," ozvalo se z reproduktoru. "Středisko 73 podá hlášení o příčině přehřátí."

Schüss lině vykročil k pultu. A nebyl ani trochu nervózní či rozčilený, jen to vypadalo, že nemá nejmenší chuť podávat hlášení.

"Hovoří středisko 73," řekl dutým hlasem. "K přehřátí došlo z důvodů ucpání odvodního potrubí."

"Jakého ucpání?" zeptal se podrážděně reproduktor, "Čím se vaše potrubí mohlo ucpat?"

"Dehtovaným plátnem," řekl Schüss a odmlčel se.

"Jak se mohla ucpat roura, která je široká půldruhého metru, dehtovaným plátnem?" nechápal hlavní pult. "To jste ji snad ucpal sám?"

"Já ne," ohradil se nejistě Schüss.

"A kdo?"

"Dva mládenci s děvčetem," řekl Schüss.

"Jací mládenci? Jaké děvče? Odkud to víte?" vybuchl reproduktor zlostně.

"Vím to," odpověděl Schüss a odmlčel se.

Taratura šermoval nervózně pistolí a nevěděl co má dělat. Chestera opravářova otevřenost dokonale vyvedla z míry.

Susi cítila, že se jí podlamují kolena, a usadila se na židli, kde ležel kocour. Ozvalo se hlasité pisklavé zavýsknutí.

"Kdo to tam u vás křičí?" zeptal se hlavní pult.

"Evan," odpověděl Schüss.

"Jaký Evan?" teď už křičel hlavní pult.

"To je kocour," vysvětloval Schüss.

"Bláznivý barák." Po těch slovech reproduktor zachrastil a hlavní pult se vypočil.

"Proč prosím vás...," spustil Taratura, ale Schüss ho přerušil.

"Ať jdou všichni do háje," řekl rozmrzele. "Neměli jsme to plátno sundávat. Aspoň by všechno to svinstvo šlo do hajzlu."

"Jaké svinstvo?" zeptal se Chester opatrně.

"Všechno. A ta velká kopule taky."

"Co je to velká kopule?"

"No kopule přece... To bych vám musel dlouho vykládat." Bylo jasné, že Schüss nebere ohled na nějaké služební tajemství, ale že se mu prostě nechce nic vysvětlovat.

"A co se tu vůbec děje?" zeptal se ho, zpřímá Taratura.

"Jako kde?" nepochopil ho Schüss.

"V zóně," řekl Chester.

"No tady právě všechno to svinstvo dělají, a nejhorší je..." odmlčel se a významně zdvihl prst vzhůru, "nejhorší je, že já starý osel jim pomáhám dělat modráče..." A Schüss trpce pokýval hlavou.

"Jaké modráče?" zeptal se Chester.

"No jak bych vám to řekl..." Schüss rozhodil rukama. "Modráči jsou prostě modří..."

"Modráči jsou lidé?" zeptal se Taratura.

"Jaký to jsou sakra lidi!" skoro se rozdurdil Schüss. "Ba ne, nemě-li jsme to plátno dávat pryč. Se vším by byl amen."

"Kolik lidí pracuje v zóně?" vyptával se dál opraváře Taratura.

"Co já vím? Asi třicet. A třeba taky čtyřicet A třeba taky čtyři tisíce."

"Nevíte, kde je náš kamarád, který se sem dostal včera?" zeptal se Chester.

"To náhodou vím. Sedí v pracovně té ďáblice."

"Jaké ďáblice?" vyhrkl Taratura.

"Dinstky."

"Je to daleko?"

"Ani ne."

"Dá se tam jít?"

"Dá. Ale jenom přes hlavní pult. A tam je stráž. Tři chlapi."

"A kde jsou ostatní?"

"Nahoře. Deset lidí je v LAFIZu..."

"Co je to LAFIZ?" zeptal se Chester.

"Laboratoř chirurgie a fyziologie. Nebo fyziologie a chirurgie, co já vím... Ale co se mě pořád vyptáváte?" rozkohoutil se najednou Schüss. "Jestli to tu chcete všechno vyhodit do luftu, nemám nic pro-ti tomu, ale nenechám se vyslýchat jako kriminálník."

"Ale my vás nevyslýcháme. Když vy tak ohromně vyprávíte," zasáhla diplomaticky Susi.

"Tak to je jiná," uklidnil se Schüss.

"Chápejte, strašně nutně musíme vidět našeho kamaráda," řekl Chester. "Proto jsme taky..." ukázal prstem k poklopu,

"byli nuceni vás tak trochu... že ano..."

"Jasný," řekl Schüss. "Pojďme."

"A kam?" zeptal se Taratura.

"Za vašim kamarádem."

"A co stráž?" namítl Taratura.  
"Máte přece bouchačku," Schüss kývl hlavou na pistoli. "Postří-lejte je jako potkany."  
"Střílet se bude jen v krajním případě," opáčil Chester. "Musíme je odzbrojit a třeba svázat."  
"Dobrá, tak si je svažte, souhlasil Schüss.  
"Ale čím?" ptala se Susi.  
Chester a Taratura se bezmocně rozhlédli kolem sebe.  
"Mám gumové hadice," nabídl se Schüss.  
"Ty nám nejsou k ničemu," odpověděl Taratura.  
"Kromě toho tu mám drát," řekl opět Schüss.  
"Sem s ním."  
Schüss vyndal ze skříňky drát.  
"Nemám vzít taky štípačky?"  
"Ber, ber."  
"Musím je vzít. Na hlavním pultu je mikrofon k šéfovi."  
"A jak se dostaneme nahoru?" zeptal se Chester.  
"Jsou tu dva výtahy."  
"Dají se vypnout?" zajímal se dál Chester.  
"Z hlavního pultu hravě," řekl Schüss.  
"Fajn," liboval si Taratura. "Tak tedy já je budu držet v šachu, Chester a Susi je svažou drátem a vy," ukázal na Schüsse, "přerušíte spojení s šéfem a vypnete výtahy..."  
"To je úplná hračka," souhlasil Schüss.  
"Susi," řekl Taratura něžným, ale naléhavým tónem: "Na tobě teď moc záleží. Ty začneš psychologický útok..."

#### 14. ULTIMÁTUM

"Tak tedy," řekla Dina Dinstová, "nashromáždili jsme o vás tolik zneklidňujících údajů, že budete muset přijmout naše pohostinství, pokud nám to všechno nevysvětlíte. Ostatně není vyloučeno, že nám sám vyjdete vstříc, a pak jistě všechno hladce vyřídíme. Je vám jas-né, o čem hovořím?"

"Pokouším se tomu rozumět," odpověděl Hard.

"To jsem ráda. Své údaje vám sdělím v tom pořadí, v jakém při-cházely, přičemž si dovolím být zcela upřímná. (Bodejť ne, pomyslel si Hard, vždyť si to může dovolit). Za prvé, můj milý pane, váš při-jezd k nám nebyl - jak ukládá instrukce - potvrzen telegramem. Za druhé, nebytoval jste se v tom hotelu, kde jsou naši lidé povinni se ubytovat. Za třetí, neznáte heslo, třebaže jste disponoval ručníky se značkou. Náš agent na vás narazil jen náhodně a přivedl vás do zóny. Mimochodem, moc jste pobavil naše spolupracovníky svým nesmyslným křížem, ale to je ovšem maličkost. Za čtvrté, v zóně jste povi-nen kterémukoliv pracovníku sdělit bez váhání své jméno, žádná in-strukce, která by to zakazovala, neexistuje. Za páté, naše odbočka v New už odpověděla na náš dotaz a sdělila nám, že v případě Mikea Chestera k žádné chybě nedošlo a že nikoho nepověřila úkolem, aby ho přivezl zpátky. Za šesté, můj milý, ačkoliv máte podstatné mezery v elementárních znalostech našich pravidel, projevujete na druhé straně zářející informovanost o takových věcech, které nejenže ne-znají běžní agenti, ale ani ne všichni vedoucí pracovníci. Zmínil jste se o kódu, o jehož existenci ví jenom šéf, já a dva další absolutně spolehliví lidé. Je vám to jasné?"

Hard mlčel.

"Ale to ještě není všechno. Vaše přítomnost na ostrově se často shoduje s některými neradostnými událostmi. Holčička, která sem měla přiletět stejným letadlem jako vy - mimochodem podivná sho-da - nepřiletěla a nebyla ani předána na letišti. V novinách už vyšla idylická fotografie: dítě v objetí šťastné matky. Hlupáci, copak v tom je štěstí? Policie uveřejnila jména dvou gangsterů, kteří prý dítě unesli, ale my teď prověřujeme, jakým způsobem se gangsterům po-dařilo uzmout holčičku našim agentům. Ale nejde jenom o to. Mno-hem důležitější je, že agent, jehož úkolem bylo dopravit holčičku sem, zmizel. Kromě toho zmizeli tři další naši spolupracovníci, kteří se zúčastnili akce s holčičkou. A teď si představte, že v takovém slo-žitém momentu se objevíte vy! A opakují: bez předchozího vy-rozu-mění, bez znalosti hesla, beze jména, s vymyšlenou verzí... Stačí vám to? Nebo je vám toho málo?"

Její logice bylo těžko odporovat.

"Na základě toho všeho," pokračovala Dina Dinstová "docházíme k závěru, že nejste ten, za koho se vydáváte."

"Máte pravdu!" zcela nečekaně souhlasil Hard.

"Rychlé přiznání vám dělá čest," usmála se Dinstová. "Kdo jste? A jaké jsou vaše cíle? Doufám, že se shodneme?"

Hard vstal a ruka Diny Dinstové vyjela z kapsy. Na komisaře chladně zírala hlaveň titěrné pistole.

"Když přemýšlím, rád se procházím," uklidnil svou společnici Hard. "Nelekejte mě tou hračkou, a sebe taky ne. Raději si popoví-dáme. Co když jsem dejme tomu agent konkurenční firmy, která chce získat některá vaše tajemství?"

"My žádnou konkurenci nemáme a mít nemůžeme," řekla stroze Dina Dinstová a stále mířila pistolkou na Hardu.

"Dobrá. A co když jsem zvláštní zmocněnec šéfa, který má za úkol provést inspekci?"

Dina Dinstová přimhouřila oči, její postava se napřímila, ve tváři se jí zračila nedůvěra.

"A co když vám teď řeknu něco takového, co bude víc než všech-na hesla, a vy pochopíte, že jsem nejen silnější než vy, ale že mám i vyšší hodnost. Hm?"

Hard téměř fyzicky cítil, jak iniciativa přechází na jeho stranu. Dinstová mlčela: ani nehlesla, jen napjatě čekala. Ale obě její ruce už ležely na kolenou, prsty se nervózně svíraly.

Hard přešel z rohu do rohu, dlouze se odmlčel a potom se rozhodl přistoupit k útoku:

"Ale věc je mnohem vážnější, než si vůbec dovedete představit, má drahá Dino Dinstová. Kdepak, já nejsem spolupracovník konkurenční firmy, nejsem zmocněnec šéfa a dokonce nejsem ani agent cizí rozvědky. Jsem pro vás,

madam, velmi nebezpečný člověk. A nejenom pro vás. Pro šéfa taky. Pro celý váš podnik. Jmenuji se Hard: David Hard, policejní komisař."

A Hard sa uklonil.

Dinstová neudělala jediný pohyb, nepohnula jediným svalem ve tváři. Ta se ale umí ovládat! pomyslel si komisař skoro s obdivem. Vrátním-li se odtud živ a zdrav, vezmu do oddělení samé ženy! Její reakce Harda plně uspokojila, protože potvrdila některé jeho dohady. Byla to reakce nepřítele, třebaže nepřítele statečného, avšak je-li ta žena nepřítelem policejního komisaře, znamená to, že organizace, kterou představuje, není státní organizace, podporovaná vládou, nýbrž soukromý podnik. Horší by bylo, kdyby se najednou rozesmála a dala mu na srozuměnou, že je jí nesrovnatelně příjemnější mít co dělat s policií než například s cizí rozvědkou. Bojí se ho, i když to ne-dává najevo.

"Tak tedy, má drahá, nejsem soukromý detektiv, a pokud něco dě-lám, pak to je s vědomím nejvyšších míst. Je vám to jasné? Samo-zřejmě že tam vědí o tom, že jsem tady." Komisař ukázal prstem ke stropu. "Když do stanoveného dne a hodiny nedostanou ode mne zprávu, bude uvedena do pohybu mašinérie a vy budete muset jednat s dalšími hosty, kteří, jak jistě chápete, už k vám znají cestu. Stručně-ji řečeno, radím vám, abyste si pospíšila. Co nejrychleji mne seznam-te s tím, co se děje ve vaší zóně. A pro začátek mě představte šéfovi. To je všechno."

Hard se otočil a zamířil ke dveřím.

"Sedněte si!" rozkázala najednou ostře Dina Dinstová.

Komisař se zastavil a změřil si ji pevným pohledem.

"Opakuji, sedněte si!" V jejích rukou se znovu zaleskla pistole.

"Nedělejte hlouposti, paní Dinstová," řekl klidným hlasem komi-sař a stál dál. "Plním své služební povinnosti."

"Přesto se posadte!"

Byla neúprosná, a Hard pochopil, že udělá-li ještě jeden krok, její něžný prstík stiskne spoušť.

"Chcete mě zastrašit elektrickým křeslem nebo plynovou komo-rou?" řekla Dina Dinstová s opovržením. "Člověk, který dělá to, co já, už se nebojí ničeho. Zapamatujte si to, komisaři Harde! A posadte se! Nemohu připustit, abyste opustil tuhle místnost, i kdybyste byl samotný prezident. Ale v něčem máte pravdu, komisaři. A proto vás představím."

"Šéfovi?"

"Patrně."

## 15. KOPULE

Dobytní centrálního pultu se mohlo pro svou rychlost ucházet o čestné místo v kronice pučů a spiknutí.

Když Schüss a polonahá trojice prošli dvěma dlouhými a světlými chodbami, stanuli u dveří s číslem 001. Všechno ostatní netrvalo déle než dvě minuty. Susi otevřela dveře a vstoupila do místnosti velmi podobné místnosti Schüssově, s tím rozdílem, že tu všechno bylo větší: i pult, i skříň, otáčecí židle tu nebyly dvě, nýbrž jich bylo šest, a k nim navíc konferenční stolek. Kocour tu ovšem nebyl. Za pultem seděl sympatický mladý muž v tmavomodré kombinéze a světle modré košili. U konferenčního stolku seděli dva muži v uniformě strážných a hráli domino. Jinak nebyl v místnosti nikdo.

Susi tedy vstoupila dovnitř ve svých černožlutých plavečkách s ručníkem přes rameno, pohodila svou mokrou zlatou kšticí a beze spěchu popošla k pultu. Mladý muž na ni pohlédl a zkameněl. Dva chlapi v uniformách zkoprněli nad svými kostkami, jako by do nich udeřil blesk, vykulili oči a otevřeli ústa. Susi došla k pultu, sundala z ramene ručník a zvolna jej začala omotávat kolem mikrofonu, který trčel na tenkém kovovém stonku. A všichni nehybně zírali na to, co Susi dělá, a ani nehlesli. Teprve když Susi navinula na mikrofon celý ručník, mladý muž polkl a vypravil ze sebe:

"E... e, promiňte, vy, vlastně..."

"Vstaňte!" Taratura s pistolí v ruce už stál ve dveřích. "Ruce vzhůru! Postavte se čelem ke zdi! Pohyb!"

A všichni vstali, zvedli ruce a otočili se čelem ke stěně. Bez jedi-ného slova. Chester hodil na podlahu kolo drátu a pleskaje bosýma nohama, přistoupil k strážným a vytáhl jim z pouzder pistole.

"Sbal i támhleto," řekl Taratura a kývl ke dveřím. Stály tam dva samopaly.

"Tumáš, tumáš!" S těmito slovy přeštípl Schüss na pultě několik drátů. "Ani jeden z vás už se dolů do toho pekla nedostane!" A vyřa-dil výtahy z provozu. "Tak to bychom měli," řekl. "A teď musíme zničit všechno ostatní. Poslyš," otočil se k Taraturovi, "proč se s ni-ma máme zdržovat? Můžeme je přece zavřít vedle v akumulátorov-ně."

"A nemohou tam nic natropit?"

"Akorát vypít kyselinu."

Během jediné minuty Taratura a Chester, vyzbrojení samopaly, zavřeli své zajatce do komůrky páchnoucí kyselinou, kde se nabíjely akumulátory.

"Perfektní práce," liboval si Taratura. "A jde se k Dinstové."

"Ručník беру s sebou," oznámila Susi.

"Na co?" ušklíbl se Taratura.

"Jen si ho vemte. Je můj," řekl Schüss.

Chesterovi připadalo, jako kdyby byli v salónu nějaké lodi. Jed-nou ho redakce deníku Zrcadlo galaxie poslala na Bermudy, kde probíhal světový kongres příživníků, kteří sami sebe nazývali členy svazu "permanentních rekreatantů". Požádali Chestera, aby o nich na-psal oslavnou reportáž pod názvem Velikáni odpočinku, a on souhla-sil - bylo to krátce po jeho svatbě a Chester nechtěl, aby Linda už od začátku okoušela slasti nouze. A tak se plavil na ohromné zaoceán-ské lodi, v jejíž druhé třídě byly přesně stejné chodby jako tady. I matová barva stropů byla stejná, stejně dokonalá čistota, i dveře kajut se stejnými zlatými číslicemi. Chester měl strach z mořské nemoci, ale loď se vůbec nehoupala, ostatně tato budova se taky nehoupala. Avšak Chester si ustavičně uvědomoval, že není na souši: všechno se sotva postřehnutelně chvělo, někde dole cosi hučelo a kdesi v dálce pracovaly velké stroje. Tady to bylo stejné. Napřed tomu nevěnoval pozornost, ale teď mu začalo být dokonale jasné, že v hloubi budovy pracuje nějaký



mohutný agregát. A byl tu ještě další detail, který Chesterovi připomínal bermudskou plavbu: nahý Taratura a nahá Su-si. Tehdy také na každém kroku zakopával o naháče, kteří se buď opalovali na horních palubách, nebo se šplouchali v několika plavec-kých bazénech.

Schüss se zastavil u jedněch dveří a zmáčkl kliku.

"Zavřeli se, potvory! Ale k čemu to? Jako by v tomhle zatraceném podzemí mohl někdo něco šlohnout," řekl Schüss.

"Co kdyby chtěl někdo ukrást modráče?" nadhodil Taratura.

Schüss se k němu otočil:

"Modráče? Modráče nikdo krást nebude, ti nejdou ukrást. Všechno tu můžete sebrat, ale modráče ne."

"Jak to?" zeptala se Susi.

"Protože to nejde," řekl Schüss, a všichni pochopili, že nic víc už nepoví. "Tak teda je tu zavřeno. Můžu projít po galerii D, jestli jsme tam ovšem nevypnuli výtahy."

Dali se chodbou doleva a pak stoupali vzhůru po točitých scho-dech.

"Víš, co je ze všeho nejhlupejší?" pošeptala Susi do ucha Taratu-roví a zavěsila se do něho těsně před tím, než došli na galerii. "Ty se tomu budeš smát, ale nejhlupejší ze všeho je, že ani Maggie, ani Carolina nebudou věřit jedinému mému slovu! A já se tomu vůbec nedivím. Čert ví, co se to vlastně děje! To přece není ani žádný pik-nik v jeskyni, ani... Tohle je prostě..., nevím, jak bych to pojmeno-vala, tohle je dobrodružství."

"Jenom abys toho nelitovala," ušklíbl se Taratura.

"Ba ne, to nikdy," zašeptala Susi téměř vášnivě. "Lituji jedině to-ho, že se ještě nestřílelo, takže vypadáš se svým revolverem vlastně dost směšně."

"Neukvapuj se," ubezpečil ji Taratura. "Bez střelení se to asi neo-bejde."

Výtahy v galerii byly rovněž odpojeny. Schüss zase začal sakro-vat, spílat na všechny strany a patrně by se rozčiloval velice dlouho, nebýt Chestera, který se zeptal, zda existuje ještě nějaká jiná cesta k Hardovi. Schüss se zamyslel.

"Existuje, existuje," řekl pak pomalu, "ale lepší je tudy nechodit."

"Je to nebezpečné?"

"Ani ne. Ale je to strašný."

"Hm, příteli," pronesl vlídně Taratura. "Tak takhle by to nešlo. Takhle nemluví pořádný a poctivý chlap."

"My se ničeho nebojíme!" připojila se chrabře Susi.

"Vždyť vám říkám, že to není nebezpečný," řekl najednou zcela tiše Schüss. "Na nebezpečí já kašlu, jde o to, že je to něco hrozného. Když se tomu můžu vyhnout, v životě už bych tam nechtěl jít."

"Kam?"

"Do kopule."

"Ale říkáte, že jinou cestu nemáme."

"To nemáme..." Schüss se podrbl na zátylku. "No, já jsem vás varoval. Je to vaše věc. Já sám, to vám dávám čestný slovo, bych tam nikdy nelez."

Zase sestoupili zpátky točitými schody, dali se jakousi světlou a prázdnou chodbou a zastavili se před masivními dveřmi s otáčecím kolem, jaké obvykle bývají v protiatomových krytech. Schüss otočil kolem a táhl dveře k sobě.

Otevřely se jen s námahou. Chester chtěl vejít jako první, ale Taratura ho chytil za rameno.

"Moment, Frede," řekl inspektor. "Přednost má teď tahle hračka." Pohlédl významně na revolver a Chester ustoupil, třebaže Schüss ani slovem, ani gestem Taraturovu zvýšenou obezřetnost nepotvrdil.

Za dveřmi byla malá betonová komora a další dveře, stejné jako ty předchozí. Ted' už otočil kolem sám Taratura, lehce se ho dotýkaje revolverem, pak zatáhl za dveře. Za nimi se objevil paprsek šedivě modrého světla a stále se zvětšoval. Po prudkém elektrickém osvět-lení chodeb jim připadal prostor za dveřmi zpočátku zcela temný, přestože vůbec temný nebyl. Obraz, který se před nimi otevřel, zalé-valo stejnoměrné, mrtvolné, šedivě modré světlo.

A ještě dřív, než mozek oznámil Fredu Chesterovi, co vidí, při pouhém pohledu na ono modré světlo se Fredovi sevřelo srdce a za-plavil jej neznámý a nesnesitelný stesk...

Stáli u úpatí gigantické průzračné kopule, jejíž skutečné rozměry bylo těžko odhadnout. Kruhová kopule mohla mít v průměru asi sto padesát metrů a ležela v obrovském sále, zřejmě v kráteru vyhaslé sopky, jak se domysleli. Kolem kopule se v různých výškách vinuly tři prstencovité ochozy; oni stáli na nejspodnějším z nich. Do stěn u stropu sálu, obklopujícího kopuli, byla vmontována modrá osvětlo-vací tělesa, vytvářející tíživé příšeří. Poblíž čtveřice se nejnížší ochoz rozšiřoval, a tam blikala jakási světýlka; nedalo se okamžitě roze-znat, že je to pult. Celá kopule - průhledná a stříbřitě modrá - byla úplně hladká, beze stopy jakékoliv montáže.

Chester lehce odstrčil Taraturu a vykročil kupředu, aby si lépe prohlédl, co se vlastně v kopuli děje. Ostatně bylo všechno velmi vi-dět i tak.

Pohybovali se tammodří lidé.

Nevzbuzovali hrůzu, rysy jejich tváří nebyly zrůdné, byli prostě jenom modří. To hlavní na nich však nebyla barva kůže, nýbrž způ-sob, jak se pohybovali, jak se dívali a jak se chovali k sobě navzá-jem.

Lidé mívají hrůzostrašné sny, kdy pomalu jdou nebo letí a celou svou bytostí tuší vpředu smrtelné nebezpečí, vědí, že sebemenší po-hyb může být osudný, a přesto se nemohou zastavit. V takovém okamžiku překypují křikem zoufalství, ale nejsou s to vykřiknout. Podrobují se jakési neviditelné cizí vůli, nejsou už pány svého těla, ani svého života, chvějí se strachy a na těle jim vystupují kapky chladného potu.

Ony modré postavy se pohybovaly jako vidiny, byly to prostě nehmotné přízraky, a zdálo se, že je třeba zakřičet, udeřit do gongu, aby se najednou vzpamatovaly, setřáslы ze sebe omámení a podívaly se na sebe tak, jak se dívají lidé.

Chester zachytil pohled dívky, stojící za průzračnou stěnou blíž k němu než ti ostatní, a spatřil v jejích očích nekonečný, navyký a zá-roven jakoby udivený děs. Nebyl to pohled štvaného zvířete, vyděše-ného člověka, nebo

člověka zbaveného soudnosti, ona dívka se nebála ničeho konkrétního, neděsila se žádného reálného nebezpečí, její pohled byl rozumný a lidský, a to bylo na všem to nejstrašnější.

Celé rozsáhlé, dokonale rovné prostranství pod kopulí bylo pokryto jakýmsi drsným šefíkovým pískem, či snad pilinami, a připomínalo cirkusovou arénu. V té pustině nebylo vidět žádné stavení, ani cha-trč, nebylo tam možno spatřit nejmenší stopu života, natožpak životního prostředí, jako je nábytek, nádobí, oděv. Modří lidé byli oblečeni do jakýchsi stříbřitých pelerin či kombinéz. Mnozí z nich stáli mlčky a o samotě, jiní se pomalu pohybovali bezcílně sem tam. Chester zahlédl několik temných skupinek. Nejbližší z nich se najednou rozpadla, či přesněji rozplynula, protože se pohybovali tak, že se to podobalo víc plavání než chůzi, a Chester viděl, jak obklopili ja-kýsi dosti složitý stroj o velikosti soudku, jenž se zároveň podobal automatické meziplanetární stanici i pokladně v obchodě. V dálce pak spatřil ještě několik takových aparátů. Všichni, kteří odcházeli od stroje, drželi v rukou dlouhé tenké bílé pásky, napohled velmi podobné proužkům papíru, a pomalu z nich ukusovali, upírajíce pohledy do neurčita. Chesterovi najednou připadalo, že všechny modré bytosti se ze všeho nejvíc podobají oživlým umrlcům.

"Můj Bože, můj Bože!"

Chester zaslechl za sebou tichý šepot a otočil se. Susi zírala na obyvatele kopule široce rozevřenýma očima a zdálo se, že není schopna od nich odtrhnout pohled.

"Pojďte pryč," navrhl Schüss.

"Kolik jich tu je?" zeptal se Taratura.

"Přes sto. A možná i dvě stě," odpověděl Schüss neochotně.

Chester přešel pohledem celé prostranství pod kopulí. Ano, bylo tu asi tak dvě stě lidských postav. Divné bylo i to, že ačkoliv žili na ohraničeném prostranství, zaujímalí postoje, které vytvářely dojem naprostého osamocení: jako by jednoho modrého člověka dělila od druhého vzdálenost mnoha mil. Když Chester pozoroval další postavu, všiml si najednou, že někteří z nich se pohybují poněkud živěji a energičtěji, jako by sami v sobě chtěli překonat onu zmámenou lou-davost. Zahleděl se tedy na ně pozorněji a uviděl, že jsou jaksi menší než ostatní; nebo snad kulová perspektiva zkreslovala měřítka vzdá-lenosti? Možná že byli prostě jenom dál od Chestera?

A najednou jako blesk prolétla Chesterovou hlavou strašlivá myš-lenka: to jsou děti! Jakmile si to Fred Chester uvědomil, vrhl se podél ochozu vpřed na opačnou stranu kopule. Jako by v ten okamžik ze sebe shodil řetěz hrůzy, jenž ho přikoval na místo.

"Kampak?" vykřikl Taratura, ale Fred ho nevnímal, utíkal ze všech sil dál a pod klenbou ohromného sálu hlasitě duněl chvatný dupot jeho nohou.

Taratura se pustil za ním. Ale nebyl s to ho dostihnout, třebaže nebyl špatný běžec. Chester ho předběhl o dobrých padesát metrů, potom se náhle zastavil a znovu se dal na útěk. A upadl s rozpjatými pažemi na modrou průzračnou kopuli, a všichni tři - Taratura s pistolí v ruce, který užuž ho doháněl, i Susi se Schüsssem, zkoprněli na místě - uslyšeli strašné, srdcervoucí zaupění:

"Mikú!"

Sál zahučel a ze všech stran se nesla krákoravá ozvěna: "Iku! Iku! Iku!"

V tom okamžiku uviděl Taratura Mikea. I on byl oblečen do stříb-řité kombinézy či peleríny a stál úplně sám, nedaleko od kraje kopu-le. Modrá barva kůže nezdeformovala a nezkrusila jeho rysy, byl to pořád tentýž Mike, jenomže modrý, přesněji řečeno sytě blankytný. Stál tam se spuštěnými rukama, nic neviděl, neslyšel, a hleděl kamsi nahoru, nad otce, s oním výrazem klidného a navyklého děsu, který tu byl až k bolesti nesnesitelný.

Když Susi a Schüss došli k Chesterovi, ten ještě stále ležel nehyb-ně na kopuli, jako by se zřítíl na tuto modrou kouli z nedohledné vý-še. Taratura ho chytil za rameno:

"Vstaň, Frede! Musíme jít! Tady nic nepořídíme."

"Dej mi pistoli," zasípal Chester a vstal. "Rozbiju ten jejich po-klop."

"S pistolí nic nepořídíte," tiše zabručel Schüss. "Je to neprůstřel-né. A pak, to se nesmí, i kdybyste to prorazil, zničili byste je... Všechny... Svinstvo mizerný..."

Vykočil dál po ochozu, Susi za ním, Taratura vzal Chestera pod paži a následoval je. Chester se stále ohlížel po Mikeovi, ale dítě stá-lo bez hnutí a výraz děsu na jeho tvářičce se neměnil.

"Tak," řekl Schüss, když došli k desce se světýlky, kterou Chester zprvu považoval za pult. "Podívejte se sami."

Byla to světelná deska s množstvím přístrojů. Pod každým z nich visely pečlivě nadepsané tabulky, ale jejich smysl nebyl zcela jasný.

Na zelené obrazovce se houpala světelná křivka: Stupeň radiace v pásmech. Byl tu přístroj s nadpisem: "Denní doba", a cifry, sestavené ze světelných bodů: 24 hodin 18 minut. Co je to za pitomost, pomys-lel si Taratura. Jak je tohle možné? Snad 0 hodin 18 minut, ne?

Ale Chester pojednou uviděl nápis: Tlak pod kopulí - 6 milibarů! - Teplota pod kopulí - minus 94°C! Nebyl schopen vypravit ze sebe slova, nemohl se ani vzpamatovat. Jestli ty ukazatele nelžou, je pod kopulí ledová pustina. Jak je možné, že tam jsou živí lidé?!

"Pojďme," řekl Schüss.

"Já zůstanu tady," vzeprl se Chester.

"To nemá smysl," zašeptal Taratura. "Stejně nic nezmužeš. Ale-spoň ne tady. Ještě se sem vrátíme..."

16. KDO JE KDO

"Doufám, že nebudu muset dlouho čekat?" řekl Hard poté, co Dina Dinstová uznala, že má právo promluvit si s šéfem.

"Můj čas je právě tak drahý jako váš."

"Může být," odpověděla Dinstová neurčitě. "Teď záleží už jenom na šéfovi. Obrňte se trpělivostí."

No, co se dá dělat, když čekat, tak čekat, rozhodl Hard, ostatně mu nic jiného nezbývalo.

Posadili se v různých koutech pokoje ve vzájemné uctivé vzdálenosti a mlčeli. Uběhlo pět minut, potom deset. "Řekněte, madam," přerušil mlčení Hard, "proč mě nesvěříte svým lidem a hlídáte mě sama? Nebo už dnes nemáte nic na práci?"

"Jste příliš chytrý a nebezpečný," odpověděla Dinstová krátce.

Ano, policejní komisař se dostal do ztracené situace. To tu ještě v jeho dlouhé praxi nebylo: stal se zajatcem svých vlastních zajatců. Koneckonců má profese kriminalisty aspoň tu výhodu, že i když se dostane do těch nejzapeklitějších situací, vždycky se může utěšovat představou něčeho mnohem horšího.

Hard znovu pohlédl na Dinu. Její ruka už nesvírala křečovitě pis-toli v kapse, nýbrž klidně ležela na opěradle křesla. Ale její pohled sledoval každíčký komisařův pohyb.

Je možné, že právě v tom je jeho jediný trumf! Může se uvolnit, shodit ze sebe všechno napětí, osvobodit svůj mozek od jakýchkoliv myšlenek, předtuch a intuicí, setrást ze sebe mučivé čekání a prostě žít, může dokonce i usnout a nashromáždit síly pro vrcholný okamžik tohoto dramatu, od něhož bude záviset jeho život či smrt. Dinstová se nehne z místa, tím si byl komisař jist, a čím sebejistěji bude on vy-stupovat, tím víc se ona nastraží. Hard se bezděčně usmál a v témž okamžiku si uvědomil, že i úsměv hraje svou roli v psychologickém útoku na Dinu Dinstovou. Hned nato se co nejpohodlněji usadil v křesle a okamžitě usnul.

Když otevřel oči, nic se tu nezměnilo, jako by spal pouhé dvě mi-nuty. Dinstová seděla na stejném místě, v téže pozici, jenom její oči ztratily svůj lesk.

Hard energicky a čile vstal - ten krok mu diktovala sama logika - bezděčně mrkl na zápěstí levé ruky, kde mívával donedávna hodinky, jako by tím chtěl říct, že čas letí a nic se neděje, a pak zaútočil:

"Promiňte, madam, budu nucen udělat svá opatření, jestliže..."

"Co jestliže?" řekla Dina Dinstová a Hard postřehl v jejím hlase příznak jakéhosi znaveného zoufalství.

"Jestliže mne nebudete okamžitě informovat o tom, co se tu děje."

Dinstová byla zřejmě unavená. Nebo ji zaplavila lhostejnost? Ne-bo snad pochopila, že teď, kdy do příchodu šéfa zbývá už jen několik málo hodin či dokonce minut, může si dovolit před silným a rozhod-ným protivníkem trochu slabosti? Dina Dinstová pohlédla na hodin-ky, krátce se zamyslela a pak řekla:

"Dobrá. K rozhovoru s šéfem koneckonců potřebujete vědět, čím se tu zabýváme."

"Proč to mám vědět dopředu...", spustil Hard, ale Dina Dinstová ho přerušila:

"Šéf letí sem. Bude tu asi za třicet minut. Pánové!" řekla do tíť-ného mikrofonu, který trčel na psacím stole. "Račte, pánové!"

Otevřely se dveře a do pokoje vešli dva muži v bílých pláštích, kteří zřejmě už čekali na pozvání hezky dlouho a dobře věděli, proč je sem zvou. Zatímco komisař spal, Dinstová zřejmě nelenila.

Oba muži se zdrženlivě Hardovi uklonili, jeden z nich měl úplně holou lebku, přestože byl zjevně mladší než jeho kolega, druhý měl černou havraní čupřinu, nepříjemně kontrastující se starou, zvrásně-nou tváří.

"Profesor Jansch," představila Dinstová holohlavého. "Profesor Biratocelli."

Oba se ještě jednou uklonili.

Nač takové ceremonie, podivil se v duchu Hard.

"Doufám, pánové, že se vám nemusím představovat. Přístupně k věci," řekl komisař suše. "Zajímají mne děti, které tu zadržujete."

Profesor Jansch zlehka naklonil lysou hlavu k Dine Dinstové, ně-co jí pošeptal a ona mu odpověděla příkývnutím.

Hned nato přistou-pil ke skřínce, otevřel ji, vyndal kazetu a s navykou obratností ji za-sunul do malého přístroje, napojeného na televizor, který stál v koutě. Biratocelli zkřížil ruce na prsou a Dina Dinstová ukázala Hardovi rukou na křeslo.

Film? To tedy Hard nečekal. Myslel si, že nyní bude následovat dlouhé, nebo možná jen krátké, ale v každém případě verbální vy-světlení, jímž se bude chtít tato společnost osvobodit od tíhy svého tajemství, Hard přijme tuto tíhu na sebe, začne se vyptávat a oni bu-dou uhýbat odpovědím, dokud se neobjeví šéf a neřekne, že policejní komisař teď všechno ví, a co tedy vlastně ještě chce? Hard na to řek-ne, že je ochoten uvěřit slovům, jestliže všechno uvidí na vlastní oči, a teprve pak nastanou skutečné komplikace - úniky a kličky, výmlu-vy a vykrucování, které nebudou brát konce. A najednou tumáš, na-lévají ti, jak se říká, čisté víno.

Znepokojivá, svou nevysvětlitelností přímo šokující otevřenost.

Ostatně ještě neví, co mu to tu chtějí předvést. Vždyť je možné, že to bude nějaký film o přírodě nebo nejnovější komedie s Humem-Rogerym. A potom řeknou, že ho chtějí psychologicky připravit k vážnému rozhovoru.

Rozsvítila se obrazovka.

Hard se posadil a zapálil si cigaretu.

Ale už po prvních záběrech, ukazujících perfektní barevnou tech-nikou obyvatele kopule, udělalo se komisaři nevolno z jejich podivné chůze, z papírových pásek, které ony bytosti pomalu a lhostejně po-lykaly, z jejich pohledů strnulých v navyklém děsu, z temně azurové barvy jejich těl, šeríkového odstínu písku, bezvýhodnosti gest, z ce-lé té hrůzné vidiny, jejíž smysl Hardovi unikal, třebaže bylo na první pohled víc než zjevné, jak je to nepřírozené a nelidské, a sama tato skutečnost šokovala každého normálního člověka.

"Stačí!" Hard se už na to nechtěl dál dívat.

Obrazovka zhasla. Komisař v křesle na chvíli oněměl a rukama si zakrýval tvář. Profesori na něho hleděli s mlčenlivou a mrazivou lhostejností. Dina Dinstová čekala na jeho další reakci.

"Jaký to má smysl?" vypravil ze sebe komisař otázku.

Mlčeli.

"Ptám se vás, jaký to má smysl?!" téměř zakřičel komisař. "Uká-zali jste mi děti. Tím se tu tedy zabýváte? Proč jsou ti

lidé modři? Proč tak jedí? A proč tak divně chodí? Jaký to má smysl?! Co to všechno znamená?"

"Především bych vám chtěl zdůraznit," začal profesor Jansch důstojným tónem, "abyste nepospíchal s tím, označit nás za zločince, jestliže vám nebudeme umět dát odpověď na každou vaši otázku. Jsme vědci a..."

"Nemohu nepospíchat!" přerušil ho Hard a vyskočil z křesla. "Nemohu, protože únos dětí je sám o sobě zločin a svědčí o zločin-ných úmyslech! A nesmlouvejte se mnou, pánové! I kdybyste loupili děti pro..."

"Pane Harde," zasáhla Dina, "nemá smysl tu pronášet obžalobu. Posuďte reálně situaci: my tu nejsme jako obžalovaní, a vy tu nejste jako policejní komisař."

"A jako kdo tu jsem?"

"Jako náš zajatec," řekla s cynickou otevřeností Dina Dinstová. "Můžete se znovu stát policejním komisařem jenom pod jednou podmínkou: jestliže nás pochopíte a přijmete naše názory. V opač-ném případě..."

Dinstová najednou umlkla, jako by jí zaskočilo, a Hard při pohle-du na ni pochopil, že se za jeho zády stalo něco, co přinutilo Dinu Dinstovou zmlknout. Profesor Jansch tiše couvl o několik kroků zpět, a Biratoncelli, podřizuje se jakési síle, začal pomalu zvedat ruce vzhůru. Hard ohodnotil situaci šestým smyslem, neotočil se, ale nao-pak přistoupil k Dině Dinstové a stroze přikázal:

"Položte ruce na stůl. Nehýbejte se. Tak." Pak se nahnul, vzal jí z kapsy pistoli a teprve potom si dovolil otočit se. V rozevřených dveřích stál téměř nahý Chester, Taratura i dívka, kterou Hard už někde viděl, ale nemohl si nyní vzpomenout, kde to vlastně bylo.

"Jdete právě vhod," řekl komisař věcným tónem, jako by příchod jeho přátel byl předběžně naplánovaný a přišel nyní jako samozřej-most.

"Viděli jsme Mikea!" řekl Chester. "Je tam, pod kopulí."

"Klid, Frede, klid," řekl Hard tiše. "Ještě není všechno ztraceno."

Taratura s revolverem v ruce prohledal rychle kapsy obou profe-sorů.

"Pánové, laskavě se posadte!" řekl Hard. "Inspektore, pozorně sledujte tuto dámu a okamžitě znemožněte sebemenší její pohyb. Ne-smí se absolutně ničeho dotknout! Je tu plno mikrofónů, knoflíků, klapků a pámbůhví čeho ještě."

"Schüssi!" houkl velitelsky Taratura a teprve teď se objevil mezi dveřmi opravář, jdoucí jaksi bokem, aby se vyhnul pohledu Diny Dinstové, jako by se bál, že ho zhypnotizuje. "Budete tak laskav a zajistíte, abychom nebyli rušeni."

"Ty ďáblice," zamumlal Schüss na Dinu Dinstovou, třebaže se na ni stále ještě nepodíval. "Zatraceně!" Poté přesně a s perfektní ruti-nou přestříhl štípačkami dráty pod psacím stolem, v lampě na stole, pak vedení v rohu pokoje a u dveří. Pak dodal: "Málem bych zapo-mněl," a přestříhl drát v opěradle křesla, do něhož usedla Susi.

Hard sledoval Schüssovy akce nechápavýma očima, ale Taratura mu naznačoval pohledem klid, nevzrušujte se, to je náš člověk. Také Dinstová pečlivě sledovala každý opravářův pohyb, svírala tenké rty, takže tvořily jenom jedinou čárku, a její tvář nevyjadřovala nic kro-mě štitivosti.

"Posadte se, posadte se, pánové!" opakoval Hard, protože Jansch a Biratoncelli stále ještě postávali. "Teď se vám bude mluvit snadně-jí, jak se mi zdá, a také my vám spíš porozumíme. Madam," pohlédl na Dinu Dinstovou, "šéf se objeví sám, nebo s doprovodem?" Diris-tová mlčela. "Ztratila jste řeč? Taraturu, co navrhuje?"

"Myslím, že bychom je všechny měli zavřít do akumulátorovny," řekl znenadání Schüss.

"Dají se ty dveře zamknout?" zeptal se Taratura.

"A co já vím," odpověděl Schüss. "Asi jo."

A začal zkoumat dveře.

"Tak tedy pánové, poslouchám," pronesl Hard. "Především chci vědět: co jste dělali s dětmi a za jakým účelem?"

Profesoři pravděpodobně ještě stále odhadovali situaci. Biraton-celli popravdě řečeno užuž otevíral ústa, aby odpověděl, ale Jansch ho krátkým gestem zastavil.

"Madam," obrátil se k Dině Dinstové, "smíme mluvit?"

"Smíte," řekl řízně Hard. "A nejenže smíte, nýbrž musíte. Od této chvíle plníte výhradně moje příkazy. Je na čase, abyste to pochopili, pánové."

Dinstová zarytě mlčela. Biratoncelli si opatrně odkašlal.

"Promiňte, komisaři, ale my jsme jenom vědci, postavili nás před vědecký úkol a my jsme ho řešili..."

"Jaký vědecký úkol?"

"Napřed jsme se, pane komisaři, pokoušeli změnit strukturu genů pomocí genetické chirurgie, ale ukázalo se, že je to neobyčejně složi-té, zajímá-li vás to, mohu vysvětlit proč...", odmlčel se, patrně vy-čkával další komisařovo pobídnutí, ale když žádné nenásledovalo, pokračoval dál: "Stručněji řečeno, profesor Jansch, můj kolega, přišel na myšlenku pracovat s hotovým lidským organismem, a především s organismem mladým."

"S dětmi?"

"Ano, hlavně."

"Abyste z nich udělali vyšší rasu pomocí vivisekce?" otázal se Hard klidně, v jeho přátelích však zatrnulo.

"Ale kdepak," zasáhl profesor Jansch. "Vůbec jsme neusilovali o vytvoření jakýchsi nadlidí, my se přece neřídíme rasovými teoriemi. My..."

"My se spíš zabývali selekcí, pane komisaři," dodal Biratoncelli. "Genetickými manipulacemi."

"Proč?"

"Proč?" zopakoval Jansch otázku. "My jsme, pane komisaři, je-nom vědci, praktické využití, našich experimentů se nás netýká..."

"Jaký byl tedy váš vědecký cíl?" zeptal se komisař jinak. "Proč to z vás tak leze? Neumíte se vyjadřovat? Zapomněl jste mluvit? Řek-něte, prosím, jasně a krátce: o co vám šlo a čeho jste dosáhli."

"Dobrá," rozhodl se Biratoncelli. "Řeknu vám to. Měli jsme za úkol vytvořit zvláštní odrůdu lidí."



"Za jakým účelem?"

"Darebáci!" nezdržel se Schüss. "Všechny do jednoho vás postří-let!"

Profesor Jansch pokrčil nechápavě rameny a pohlédl na Hardu, ja-ko by hledal u něho, inteligentního člověka, pochopení a podporu, s nímž nemohl počítat u takového tupce jako je Schüss. Ale Hard Jansche zklamal a zjevně ho přivedl do rozpaků.

"Jsme, pane komisaři, v delikátním postavení," pokračoval Jansch omluvným tónem. "Koneckonců jsme jenom teoretičtí pracovníci, kterým jsou zadávány výzkumné úkoly; a když nám řeknou, aby-chom vytvořili lidi schopné žít při sto stupních Celsia pod nulou, obejít se bez kyslíku a vydržet tlak šesti milibarů, je to pro nás ryze vědecký úkol. Nic jiného nás v té chvíli nesmí zajímat. Morální nebo politické aspekty celé záležitosti řeší jiní lidé. My se prostě pustíme do výzkumné práce a vědecký zájem nás pohltí do té míry, že ani nejsme schopni zabývat se nějakými postranními druhořadými otáz-kami. Čím jsme se potom, pane komisaři, provinili? Tím, že jsme stanovili optimální variantu lidského organismu pro realizaci poku-sů? Že jsme provedli několik zkušebních experimentů, které mimo-chodem daly skvělé výsledky? Ani jeden experimentální objekt nám, pane komisaři, nezemřel. Cožpak to není taky naše zásluha?" Říkal ještě cosi dál, cosi dokazoval a vysvětloval, vypočítával dů-vody, ale ani Hard, ani jeho přátelé nebyli s to pochopit smysl jeho slov, třebaže všechny výrazy dobře znali. Seděli s rozšířenými zorni-cemi, jako by jim všem současně nakapali do očí atropin, a každý z nich cítil, že skutečnost, která je obklopuje, ztrácí postupně svou zá-kladní podstatu, hranice i obrysy, a srdce se svírá horkým steskem.

"Experimentální etapu jsme skončili před půldruhým rokem a tehdy jsme přešli na sériový provoz, když jsme vytvořili naprosto ideální podmínky pro operace jak u dětských, tak i u dospělých orga-nismů," zakončil slavnostně profesor Jansch.

Hard s námahou ze sebe setřásl ohromení.

Dinstová se usmívala. Ta čarodějnice si samozřejmě všechno do-konale uvědomovala: i to, jaký děsivý dojem udělala na Hardu i jeho lidi profesorova slova, a jak je tento normální lidský úděs naprosto cizí mentalitě geniů - gangsterů vědy. Pak vrhla nenápadný pohled na hodinky, takový pohled však málokdy zůstane bez povšimnutí. Hard vyvodil z jejího pohledu okamžitý závěr: je třeba ihned jednat! A vzal si Freda Chestera stranou.

"Frede, každým okamžikem se tu objeví šéf," řekl komisař tiše, aby ho nikdo neslyšel. "Bude sám, nebo s doprovodem, prostě ne-vím, a právě tak málo vím, co se s námi v nejbližších minutách stane. Jeden z nás musí okamžitě odtud, dostat se na svobodu a informovat svět o tom, co se tu děje..."

"A co Mike?"

"Toho přenech, Frede, mně. A vystřel! Okamžitě! Nečekej ani vteřinu! Víš, jak odtud?"

"On mi pomůže," mrkl Fred na Schüsse.

"Vteřinku," řekl Hard a obrátil se k profesorovi Janschovi. "Profe-sore, dejte sem tu kazetu. Ano, ano, támhleto."

Profesor Jansch se bez reptání podrobil a kazeta s filmem se octla v Chesterových rukou.

"Tady máš všechno," řekl Hard. "A teď uháněj!"

Dřív než Chester odešel, dlouze se na sebe s Hardem podívali; v tom pohledu byl strach i naděje, i úzkost o osud přítele, i pevné pře-svědčení o správnosti toho, co každý z nich dělal a byl odhodlán dál dělat. Pak v doprovodu Schüsse zmizel.

Doslova za minutu poté, dokonce snad ještě dřív, Hard si sotva stačil zapálit cigaretu, popojela na stranu knihovna. V otevřeném tajném vchodu stál generál Dorn.

## 17. FILOZOFIE SLEPÉ ULIČKY

Dorn stál ve dveřích s rukama v kapsách pláště a pomalu si prohlížel všechny přítomné. Jeho tvář nevyjadřovala ani strach, ani nevypadala agresivně, byla klidná a poněkud unavená. Bylo jasné, že přišel šéf. Z celé jeho osobnosti - ze sebejisté pózy, nachmuřeného obočí, moudrého starostlivého pohledu - vanula jistota neotřesitelnosti jeho postavení. Zdálo se, že každým okamžikem otevře ústa a řekne: no copak jste to tady beze mne natropili, vy zatracená štěňata, potřebu-jete nasekat?

Všichni v pokoji byli najednou ve stavu vyjevení. Hard a Taratura byli zaskočení, oba profesori a Dinstová podlehli navykklé trémě před šéfem, kterého se vši pravděpodobností vídali asi tak často jako za-tmění slunce, a Susi se ze solidarity přidala k ostatním, jako by snad chtěla potvrdit existenci davové paniky.

Dorn několik okamžiků vyčkal, pak vešel do pokoje, stiskl jakousi páčku a knihovna se nehlučně vrátila na své původní místo. Rázem jako by sestoupil z piedestalu do společnosti lidí, kteří jsou si rovni, a Hard se vzpamatoval.

"Pane generále," řekl důrazným hlasem, "netajím svůj obdiv nad vaším příchodem, ale pokud jste skutečně šéf této organizace, jsem nucen vás zatknout."

Pistole v Taraturově ruce se zachvěla, nepatrně se zdvihla a zka-meněla, mříc na generálovu hrud'

"To vidím," řekl Dorn klidně. "Také jsem si nemyslel, když jsem vás pověřil neškodným pátráním po dítěti, že si připravím toto při-jemné setkání. Blahopřeji vám, komisaři. Pokud jde o zatčení, mějte na paměti, že jako člen Tajné rady mám plnou imunitu, což musíte vědět. Je to tak, komisaři?"

"Ne, není," řekl komisař svým obvyklým energickým hlasem. "Paragraf dvě stě sedmdesát čtyři, článek sedmý Předpisů o zadrže-ných mi dává právo zatknout kohokoliv, nezávisle na jeho hodnosti a funkci, jestliže ho zastihnu na místě trestného činu."

"Za prvé," usmál se Dorn, "vy jste mě tu nezastihl, přišel jsem sem sám a zcela dobrovolně. Za druhé, proč si myslíte, že to, co se tady dělá, je trestné?"

"To je nade vši pochybnost, generále."

"Nikdy jste se nevyznačoval ukvapeností, budíte rozvážný i dnes. Miláčku," Dorn se obrátil k Dine Dinstové, "vy dnes nevypadáte dobře. Ovládněte se trochu a dejte nám po skleničce Starfordu. Vy jste si to, pánové," Dorn pohlédl na

profesory, "taky od komisaře schytali, že? Velmi rád bych vám dovolil odsud odejít, ale komisař bude pravděpodobně proti, a proto se posadte a počkejte, až na vás přijde řada. To vy jste Taratura?" generál si pozorně prohlédl inspek-tora. "Hned jsem vás poznal, třebaže vaše uniforma vypadá moderně-ji, než se sluší a patří. Doufám, že máte smysl pro humor. Prosím vás, zacházejte s tou pistolí opatrně, s takovými věcmi se nežertuje. A s vámi, motýlku, nemám zatím tu čest..."

"Susi Baileyová," řekla dívka jako zhypnotizovaná a udělala pukr-le.

"Dcera Edmonda Baileye?" vykřikl Dorn a potvrdil svou feno-me-nální paměť na jména. "Velmi mne těší. To jsem nečekal, že sloužíte u policie. Na vašeho tatínka mám velmi milé a přátelské vzpomín-ky..."

Dokonce zdvihl bradu a podíval se na strop, jako by probíral v paměti všechno, co se týkalo Susina otce. Pane, to je herec, pomyslel si Hard. Takový talent mu člověk může jen závidět! Komisař se už definitivně uklidnil, znovu si zapálil vyhaslou cigaretu a naznačil Ta-raturovi pohledem, aby se přemístil ke dveřím a všechny sledoval...

"Tak co, komisaři," pokračoval Dorn. "Není načase, abychom se všichni posadili a otevřeně si spolu pohovořili, tím spíš, že je k tomu velmi vhodná situace?"

Posadil se jako první, ne, nerozvalil se v křesle, ale posadil se stroze a prkenně, jak se sluší na vojáka. Na nízkém konferenčním stole, z něhož už zmizely noviny, objevila se láhev Starfordu a ně-kolik pohárů - Dina Dinstová se pohybovala rychle a tiše, jako per-fektně školená stevardka.

"Nechci, komisaři, aby náš rozhovor probíhal ve formě výsledku, víc mně vyhovuje beseda, a tak mi tedy dovolte, abych ji zahájil." Dorn nalil do sklenek alkohol, maličko upil a rozšafným gestem vy-bídl Harda, aby následoval jeho příkladu. "Pokud tady pánové vám nestačili všechno vyložit, objasním vám v krátkosti podstatu věci sám. Viděli jste naše pacienty?"

"Ano," řekl Hard.

"Vysvětlili vám smysl naší práce?"

"Ne," řekl Hard.

"Škoda. To by vás totiž uklidnilo. Podstata věci je v tom, že tu připravujeme dobyvatele Marsu."

"Tomu nerozumím," odpověděl Hard.

"Taky jsem ještě neskončil," usmál se Dorn a znovu se napil. "Dospěli jsme k závěru, že je jednodušší změnit strukturu lidského organismu než změnit strukturu planety. Lidé, kteří projdou naší ope-rací, budou schopni žít v podmínkách Marsu bez skafandru a ochran-ných přístrojů. Přesněji řečeno, už vlastně teď tak žijí, neboť životní podmínky v kopuli jsou přesnou kopií podmínek na Marsu..."

"Odpusťte, generále," řekl Hard a vstal. "Je tu jistá mimořádná zá-ležitost, kterou musíme vyřešit hned, a teprve pak pokračujeme v naší besedě. Prosím vás, zní-li vám slovo prosím příjemněji než slovo žá-dám, prosím vás tedy, aby byl okamžitě vrácen rodičům Mike Ches-ter, syn žurnalisty Chestera."

"Ano, referovali mně, o hlavní příčině vašeho, abych tak řekl, vpádu do zóny," řekl klidně Dorn. "Samozřejmě že vám rád vyho-vím. Bude-li to ovšem možné," dodal po chvilce. "Miláčku, v jakém stadiu je to dítě?"

"Ve stadiu c," odpověděla rychle Dina Dinstová.

"M-no..." Generál zamlaskal rty. "Profesore Janschi, dá se s tím něco dělat?"

"Ze stadia c se, pane generále, nikdo nemůže vrátit," oznámil věc-ný hlas z rohu pokoje.

"Jak to, že se nemůže vrátit?" Hardovi se sevřelo srdce.

Dorn odstrčil nedopitý pohár Starfordu, vzal si z Hardova balíčku cigaretu a zapálil si. Dina na něho upřela neklidný a udivený pohled, protože nikdy neviděla generála kouřit.

"Ví bůh, že bych vám to dítě rád vrátil," řekl Dorn s povzdechem. "Ale jsou věci silnější než my. Procesy jako smrt nebo rozpad osob-nosti se nedají zvrátit opačným směrem. Operace, které se u nás pro-vádějí, k nim rovněž patří."

Nastala napjatá pauza, během které se Hard pokoušel pochopit to, co právě slyšel.

"To znamená, že lidé, kteří jsou pod kopulí, nemohou z ní vyjít? Už nikdy?"

"Oni už nejsou lidé," odpověděl Dorn tichým hlasem. "Už nedý-chají pozemský vzduch, nejedí naši stravu a nepijí naši vodu. Jediné místo, kde mohou žít, je kopule. Taková je skutečnost, s níž my oba musíme počítat, komisaři."

"Ty lidi tedy nelze osvobodit?"

"Osvobození těchto bytostí v tom smyslu, jak tomu rozumíte vy, by znamenalo jejich nevyhnutelnou záhubu."

"Ale to je přece hrozné!" vykřikl Hard. "To, co jste s nimi udělali, je horší než vražda. Odtrhli jste je od rodin, podrobili mrzačící ope-raci a odsoudili je k doživotnímu vězení. Vzali jste jim Zemi. Myslíte si, že vás někdo pochopí a ospravedlní?"

"Uklidněte se, komisaři, a vyslechněte mne." Dorn rovněž zvýšil hlas. "Probereme to popořádku. Za prvé jsou tady dospělí lidé, kteří dali svůj dobrovolný souhlas k operaci..."

"Nevěřím," přerušil ho Hard. "Vy jste je přinutili, nebo oklamali, nebo..."

"My jsme je, komisaři, koupili," řekl Dorn otevřeně. "No a co na tom? Zaplatili jsme jejich rodinám velké peníze, a za ty peníze jsme dostali ne oči, srdce nebo ledviny, což všechno, jak je vám jistě zná-mo, se dnes kupuje a prodává na celém světě jako zelenina, dostali jsme za ně lidi vcelku. Bylo to prostě jenom dražší..."

"Ale co děti? Ty jste přece kradli!"

"Ano, kradli. V těch případech, kdy šlo o zvláště vhodné exemplá-ře a kontakt s rodiči se nepodařilo navázat. Ale většinu těch dětí jsme koupili, pochopte to, komisaři. Ty děti nám byly prodány pod pláští-kem únosu."

"Panebože," řekla náhle Susi a generál se k ní prudce obrátil.

"Vy jste ještě dítě, motýlku, vy ještě málo rozumíte životu. Ze-ptejte se komisaře Harda, kolik tisíc rodičů nechává svá novorozeň-a-ta ležet na prahu porodnic a dobročinných ústavů."

"Často je k tomu nutí okolnosti," suše podotkl Hard.

"Mě také nutí okolnosti. Nebo se, komisaři, domníváte, že státnic-ké okolnosti jsou méně naléhavé než okolnosti rodinné?"

"Takové rodiče nelze z morálního hlediska ospravedlnit."

"Ale chováme se k nim s porozuměním. To úplně stačí," odrazil útok generál. "A co říkáte případům, kdy rodiče dávají děti do dlouhodobých internátů. Pět let, deset let žijí děti málem v kasárnách, ne-zahlédnou okem tátů nebo mámů, ale paní morálka a pan zákon ta-kové rodiče neodsuzují. Řekněte, motýlku, dokázala byste je nazvat zvrhlíky?"

"Ve vašich slovech cítím přání ospravedlnit se," řekl Hard. "Sám si příliš dobře uvědomujete nepřírozenost toho, co se tu děje."

"Ne, Harde, já se neospravedlňuji, já vás chci prostě přesvědčit, abyste nedělal hlouposti." Dorn pozorně pohlédl na Harda a pak si bedlivým, zkoumavým zrakem prohlédl všechny přítomné. Cítil se zřejmě na koni a chtěl si ověřit na tvářích ostatních, zda je tomu tak ve skutečnosti, či zda se mýlí a neodhaduje dobře skutečné rozložení sil. Uspokojen zjištěným výsledkem, Dorn pokračoval: "Vy, Harde, říkáte, že mrzačíme děti. Zní to strašně, ale je tomu opravdu tak? Cožpak jsme se operacemi dopustili skutečně zločinu? Sledujte, pro-sím, moji úvahu. Svého času existovali obchodníci s dětmi, kteří byli mimochodem pod ochranou jednoho z anglických králů, už nevím kterého, ale to není tak důležité. Římští papežové se rovněž neštíteli jejich služeb..."

"Promiňte, generále," vpadl mu do řeči Hard, "vyhověl jsem vám a netrval jsem na výsledku. Teď vyhovte vy mně a netrvejte na své přednášce."

"Mně nejde, komisaři, o nějaké získávání času," řekl, klidně Dorn. "Stráž je stále na svém místě, nemá nejmenší podezření a ani ji nena-padne, aby sem přišla bez zavolání. Můžete si klidně dovolit přepych mne vyslechnout, což je, mimochodem, i ve vašem zájmu."

"Přesto vás, generále, prosím, abyste byl stručnější."

Dorn přimhouřil oči. Iniciativa, kterou teď držel v rukou, mu do-volovala, aby Hardova slova hodnotil jako drzost, a drzosti neměl generál rád. A nepromíjel je. S největší radostí by dal Dorn příkaz, aby tomu policejnímu komisaři zapali hubu. Nestal však ještě příhodný okamžik, nemluvě o tom, že Taratura stojí ve dveřích s pis-tolí v ruce, s kamennou a neproniknutelnou tváří, a kulka onoho kre-téna, jak ho Dorn v duchu pojmenoval, je zatím silnějším a přesvěd-čivějším argumentem než jakákoliv slova.

"Dobrá," řekl generál, "vynasnažím se. Chtěl jsem, komisaři, je-nom poznamenat, že dvorní kleštiči už pouhým faktem své historické existence vás musejí donutit k zamyšlení nad dvěma věcmi: ne vždycky je zákony odsuzovaly, a pokud jde o morálku, to je záleži-tost velmi, velmi relativní."

"Žijeme ve dvacátém století," namítl Hard, "a já bych si vám do-volil připomenout, že Norimberský tribunál odsoudil nacisty za po-kusy na lidech k těžkým trestům."

"Ach, komisaři," mávl rukou generál, "tolerantnost ke kleštičům mi v principu připadá být mnohem spravedlivější než Norimberský tribunál."

"Nemohu s vámi souhlasit, generále."

"A právě proto nebudete nikdy prezidentem, a dokonce ani minis-trem vnitra. Vy prostě neumíte přijmout nemilosrdná řešení."

"Považuji to za svou čest, a nikoliv za nedostatek."

"Kdoví. No dobrá," řekl Dorn, "nechme toho historicko-filozofického sporu. Koneckonců nejsem nacist, a tím méně patřím k obchodníkům s dětmi. Záměrně jsem své příměry přehnal. Nako-nec děti, které tu máme, nejsou obětmi žádných otrokářů nebo klešti-čů. Jsou fyzicky i psychicky v pořádku, nejsou ani zrůdy, dokonce ani neurastenici jako většina dětí ve městech. A že mají modrou bar-vu pleti? Co na tom? Existují lidé s pletí bílou, černou, žlutou, rudou - a nikdo z toho nedělá problémy. Vidíte, že nejsem ani v nejmenším rasista. Tak o jakém mrzačení, Harde, mluvíte? Co je zločinného v holém faktu operace, která není o nic bolestivější než vyříznutí sle-pého střeva?"

"Nevěřím vám, generále," řekl Hard ostře. "Ty děti nemohou mít normální psychiku."

"Z jakého hlediska, prosím? Z vašeho? Ale z hlediska těch dětí se vaše psychika může jevit právě tak nenormální. Je to neobyčejně slo-žitá otázka. Myslím, že se oba shodneme na tom, že zdejší strážní mají psychiku psů uvázaných u boudy, je to tak?"

"Co je pravda, je pravda," souhlasil Hard.

"Vidíte, a ti, chlupci neprodělali nejmenší operaci. To nás všechny tak operuje obyčejný každodenní život. Snad budete, komisaři, sou-hlasit s tím, že hlavní věcí je sladit lidskou psychiku s konkrétními podmínkami života, aby nedej-bůh nevznikla patologická disharmo-nie. Je to tak?"

"Snad."

"Dovoluji si tvrdit, že u našich operovaných dětí psychika plně odpovídá podmínkám, v nichž právě žijí. A mohu vás ubezpečit, že ty podmínky nejsou o nic horší, ba naopak jsou lepší než ty, v nichž žijí desetitisíce a statisíce dětí za hranicemi zóny. Počkejte, komisaři, nespíchejte," zastavil generál Harda, postřehnuv jeho chuť odpo-rovat. "Já vám sám povím, co byste teď chtěl namítnout. Chcete po-znamenat, že ty děti jsou zavřené ve vězení a nemohou opustit kopu-li. Ale milióny venkovanů nikdy neopouštějí svou vesnici, a naprosto tím netrpí. A pro naše chovance se vězení brzy rozroste do rozměrů celé ohromné planety... Myslíte si, že jsou nešťastní. Že jsou zbaveni pozemských radovánek. Že žijí ve stesku po rodině, neznají lásku, nechodí na fotbal a nehrají hazardní hry. Drahá Dino, najděte nám libovolnou kazetu z cyklu F 15. Uvidíte, Harde, desetiminutový film ze života těch vašich vězňů. Onen snímek neprošel žádnou cenzurou, protože je určen výhradně pro interní promítání. Můžete mu věřit. S vaší pronikavou schopností vidět do věcí lehko rozeznáte dokument od kamufláže, aniž vám musím něco vysvětlovat. Tak se tedy dívejte, jak se cítí naši chovanci."

Dorn zastavil proud své výmluvnosti a ukázal teatrálním gestem na rozsvícenou obrazovku televizoru. Objevily se

první záběry s modrými dětmi. Jak se učí, čtou si, koupají se v bazénu, obědvají, vyplazují na sebe jazyk, hašteří se, tropí nezbednosti, cvičí se v gym-nastice. A mezi nimi se pohybují dospělí lidé ve skafandrech - děti se k nim chovají s klidnou důvěřivostí, jako k vychovatelům nebo učitelům. Mihla se pleš profesora Jansche v průzračné kukle z ple-xiskla. Snímky do detailu a s akademickou protokolární přesností zachycovaly všechno důležité i podružné. Automatická kamera moh-la se stejnou objektivitou, přesností a netečností snímat třeba chování bakterií na laboratorním sklíčku, či snad růst krystalů v autoklávu.

Hard odtrhl pohled od televizoru a ohlédl se. Není to všechno sen, či halucinace? Absurdnost situace v něm na okamžik zviklala pocit reality. Sedí to tu skutečně Dorn se sklenicí Starfordu před sebou? A je tohle skutečně Dina, docela pohroužená do děje na obrazovce? A ona dívka v plavkách, držící na kolenou bůhví proč ručník? A tam u dveří s pistolí v ruce - to je Taratura? To on se bez hnutí dívá na film? A ti dva profesori, zaujímající vznešenou a pyšnou pózu, jako by právě udělali nějaký hrdinský čin, ti jsou také reální? Jako on sám?

A na obrazovce plyne cizí a nepravděpodobný, zároveň však otřesně normální život těch, kteří se už nemohou nazývat lidmi, kteří jsou vyrváni z tohoto reálného světa. A kolem nich je ticho, nic než dětské hlasy, vycházející z aparátu, písklavě krákoravé a nesmyslné, znějí skutečně jako hlasy z jiné planety, pravděpodobně jsou sladěny s novými životními podmínkami, jak by řekl Dorn.

Takový nesmysl! A tomu nesmyslu má on, Hard, rozumný a chyt-rý člověk, věřit?

"Tak jste se přesvědčil?" zeptal se ho Dorn, jako by četl jeho myš-lenky, poté co Dina vypnula televizor.

"Už jsem jeden film viděl," řekl Hard. "Tam měly děti na tvářích výraz hrůzy, nechodily, spíš plavaly a jedly jakési bílé pásky."

Dorn zdvihl oči k Dině:

"Ukázali jste jim pravděpodobně film z cyklu F 8? Není všechno tak jednoduché, komisaři. Ty děti byly ještě v prvních třech stadiích, od a do c, ale v konečném úhrnu... řekněte sám, vypadají ty děti jako nešťastné?"

"Ne. A to je asi ze všeho nejhorší."

"Co je na tom hrozného? Že si lidé na všechno zvyknou? Že se přizpůsobují těm nejneuvěřitelnějším životním podmínkám? Kritéri-um štěstí je přece v člověku samém, a ne mimo něj. Jestliže je jim dobře, proč byste měl vy za ně rozhodovat, že je jim špatné?"

"Promiňte, generále, ani v tomhle s vámi nemohu souhlasit. Jsou to přece děti, nedospělé bytosti. My, dospělí, jim určujeme míru štěs-tí a neštěstí. A to, že na nich bylo spácháno násilí, že jejich lidský život byl zaměněn za život umělý, je zločin."

"Jste špatný filozof, Harde," povzdechl si Dorn. "A jak se mi zdá, i špatný pedagog. Kterépak dítě formuje samo sebe jako osobnost? Cožpak my, když vychováváme děti, neznásilňujeme jejich vůli, cožpak se jich ptáme, jaké si přejí být? Samozřejmě že psychické a fyzické předpoklady jsou u všech lidí více či méně rozdílné, ale dru-hů ocele jsou také spousty. Důležité je, že společnost má zájem na průměru a zajišť-uje jej s pomocí rodiny, školy, kasáren, politických organizací, církve. Razíme dětskou psychiku jako karosérie aut. Já osobně jsem, stejně jako vy, produkt této obecné sociální technolo-gie, ale ani vy ani já nekřičíme na celý svět, že zmrazili naše osob-nosti, že nás jako malé děti podrobili násilí. Proč vlastně vy, komisa-ři, považujete náš originální způsob zásahu do vývoje osobnosti za zločinný a staromódní, a přitom zdaleka ne dokonalou metodologii řízení společnosti za morální a správnou? Buďte přece, Harde, logic-ký."

"Naprostu s vámi souhlasím, že společnost je nedokonalá. Z toho však vůbec neplyne, že bychom měli této nedokonalosti zneužívat. To bychom mohli ospravedlnit vraždy, krádeže i vivisekce, a samo-zřejmě i to, co jste si dovolil vy a vaši profesori."

Dorn byl až k nevíře trpělivý.

"Řekněte mi, komisaři, vy jste se nikdy nezamýšlel nad tím, proč vás vlastně drží u policie?"

Hard vzhlédl ke generálovi s údivem.

"Ne, nezamýšlel," konstatoval Dorn. "A přitom vy s tou svou or-todoxností bráníte normálnímu vývoji událostí..."

"Jakému vývoji? A jak bráním?"

"Nu tou vaší staromódní rytířskou čestností, touhou po spravedl-nosti, přáním potrestat každé zlo... Kdo to potřebuje? Vy nám, Har-de, překážíte, a my vás trpíme. Nabízí se otázka: proč? Já vám na ní odpovím: neexistuje spravedlnost ve velkém měřítku, musí být ale-spoň v malém, aby se vytvořilo obecné zdání spravedlnosti. Musí existovat pojistný ventil, aby náš nedokonalý svět nevyletěl do po-větří. A vy tím, že stiháte malé zlo, maskujete zlo velké. To je vaše skutečná úloha, i když to asi není příjemné poslouchat. Jen proto vás trpí u policie a nevyhánějí vás, třebaže jste nám - máte totiž odporně nesnášenlivou povahu - už párkrát šlápl na malíček... Vám se zdá, že chráníte spravedlnost a zákon?" Hard mlčel jak zařezaný. "Že se bez vás společnost změní v džungli? Jste naivní. Ve své uniformě muže pořádku stojíte v samém centru džungle a myslíte si, že ta uni-forma zušlechť-uje celou společnost. A ona ji zatím jenom mystifiku-je, vytváří iluzi spravedlnosti a pořádku. Uvažoval jste někdy o tom, pro koho jsou vydávány zákony? A stojí-li vůbec za to, abyste je chránili? A před kým je máte chránit? Ne, drahý Harde, aplikujte si ty své zákony na koho chcete, ale nás, kteří je vydáváme, s nimi raději neobtěžujte. My žijeme podle jiných pravidel, podle pravidel džen-tlenské hry, dovolíte-li mi ten výraz. Zákony jsme vydali pro ty druhé, a sami si na ně jenom hrajeme, je vám to jasné? Vy jste, ko-misaři, naše zbraň, nikdy ne zbraň proti nám. A to, že jsem nyní nu-cen respektovat pravidla vaší hry, nelze vysvětlit tím, že vy jste poli-cejní komisař a ztělesňujete tu zákon. Ani v nejmenším. Vy jste mne prostě donutil. Za nějaký okamžik se pistole octne v ruce mého pomocníka a potom přinutím já vás. Co s tím má společného zákon, který tak žárlivě strážíte? Začněte raději vycházet nikoliv z toho, co je či není v tomto světě trestné, nýbrž z toho, kdo z nás je silnější. V daném okamžiku jste silnější vy, proto - a jen proto! - vás musím přesvědčovat... Jak vidíte, mluvím s vámi naprostu otevřeně, protože doufám, že jste rozumný člověk a nahlédnete, že handrkovat se se mnou



bude pro vás značně obtížné. A teď k věci. Už jsme toho na-mluvili ažaž."

Dorn byl v té chvíli naprostým pánem situace. Pistole v Taraturo-vě ruce vypadala jako atrapa.

"Co po vás chci?" řekl Dorn, jako by Hard byl jeho sekretářkou a on se mu chystal nadiktovat nějaký text. "Abyste přestal být můj ne-přítel. Chtěl bych z vás však mít nikoli člověka, kterému jsem lhos-tejný, ale svého stoupence."

"Spíš spolupachatele," řekl Hard chmurně.

"Tak daleko mé sny nesahají," usmál se Dorn. "V každém případě si přeji, abyste pronikl do podstaty cíle, kvůli kterému jsme tento ex-periment podnikli. Myslíte si, že já sám jsem nepochyboval o tom, máme-li s ním začít či nemáme? Ale pochyboval. Kdybych s tím však nezačal já, začne někdo jiný... Problém, který tu řešíme, má několik aspektů. Především nacionální. O tom hovořit nebudu, jistě chápete, že národ, který první ovládne jinou planetu, získá ohromné výhody. Druhý aspekt je čistě lidský: rozšířené sféry života, ovládnou-tí nových energetických zdrojů, prostě to, co demagogové a žurnalis-té nazývají vítězstvím rozumu."

"Ve jménu čeho?" zeptal se Hard.

"Ve jménu pokroku," slavnostně odpověděl Dorn. "Samozřejmě že tu existuje i můj soukromý aspekt, ale ten je evidentní: člověk, který uskuteční takový program, stane se všemocným pánem, při-nejmenším pánem ovládnuté planety. Je tu ovšem ještě jeden aspekt, rovněž soukromý, který se týká našich budoucích Marťanů. Ti lidé, kdyby se nebyli dostali k nám, byli by obyčejnými úředníky, dělníky, podřadnými intelektuály. Vedli by obyčejný, všední život, prožívali obyčejné všední radosti a starosti, a po smrti by je čekalo úplné za-pomenutí. Teď však mají před sebou osud prvních osídlenců - tvrdý, strastiplný, ale krásný a hrdinský, plný romantiky. Jejich jména bu-dou zlatými písmeny vepsána do dějin, a věřte mi, že já osobně bych se milerád zařadil mezi ně, nemít tolik úkolů tady na Zemi. To je mimochodem důvod, proč i naše drahá Dina dala své dítě profesorovi Janschovi..."

Hard upěl na Dinu nevěřící pohled.

"Dobrá," řekl. "A teď mi generále, povězte, proč si tak moc přeje-te udělat ze mě svého stoupence?"

Dorn pochopil dřív, než Hard dořekl větu.

"Chcete se zeptat, čeho se bojím?" pronesl s otevřeností, která Harda pronásledovala v zóně od prvních kroků. "No prosím. Bojím se, že se o mé tajné akci dozví svět. Tedy přesněji řečeno ne široké vrstvy obyvatelstva. V tom směru jsem všechno prokalkuloval: lid mi nic nezkaží, znám jeho otrockou mentalitu, lid mi spíš pomůže. Bojím se, komisaři, sobě rovných. Protože ti, jakmile se dozví o mém experimentu, se mne začnou bát. A experiment zničí."

"A co bude pak?" zeptal se Hard.

"Pak bude zle," odpověděl generál prostě. "Uvedou do pohybu tentýž formální zákon, který ztělesňujete vy, a posadí mne za mříže, protože jistě formální důvody pro to jsou. Zónu si budou anektovat pro sebe, podělí se o ni, takže potom bude mít ne jednoho šéfa jako teď, ale tucet nebo i víc. Jestliže se mezi sebou nedomluví, zónu prostě zničí, a to není nic těžkého, stačí zmáčknot jediný knoflík. Ať už se stane cokoli, ať experiment zničí nebo ne, pro mé chovan-ce neexistuje návrat na tuto zem: buď půjdou na Mars, nebo na onen svět, nebo na ně čeká věčná samota v kopuli."

"Hmm," řekl Hard. "A co já s tím mám společného?"

"Na vás záleží zásadní řešení. Nemohu vás teď zabít, odpusťte mi to cynické ujištění. A živého vás potřebuji jenom jako svého stou-pence. Je to bezvýhodná situace, komisaři."

"Slepá ulička."

"Ano. A vy jste na tom stejně jako já."

Oba dva se odmlčeli.

"V životě mi nebylo tak těžko," přiznal se po delší odmlce Hard. "Víte, generále, těžko mohu být váš stoupenec, i když vaší logice je nesnadné odporovat. Je pravda, že jsem vám příliš neodporoval, ni-koli však proto, že s vámi souhlasím. Společnost, v níž žiji, je do té míry dokonalá, že mi nedává do rukou dost přesvědčivých argumen-tů proti tomu, co je podle mého názoru barbarství. Ba dokonce bych řekl, že spíš podporuje vaši argumentaci než mé námitky a že mluví pro to, abyste pokračoval ve svém špinavém díle. Ano, je to tak, ge-nerále, já jsem také ve slepé uličce. Nemohu nic dělat ani s touto spo-lečností, ani s vámi, a jsem s to dosáhnout jenom nepatrného dobra - a sice zachránit život nešťastným obyvatelům kopule. Sto padesát dětí, mezi nimiž je syn mého přítele a dítě paní Dinstové - je vašim rukojmím. A nejenom vašim. Jsou vlastně rukojmím všech nedostat-ků naší společnosti - pochopil jsem to už před hezkou chvílí, generá-le, ale stále jsem v cosi doufal, hledal východisko, nechával vás, abyste se beze zbytku vymluvil..." Hard udělal pár kroků ke stolku, uchopil sklenici a prudkým pohybem ji převrátil do sebe. Pak se leh-ce zamračil a pokračoval: "Tak tedy - vycházíme z toho, že svět se přece jen dozví, co se tu děje."

"Jak tomu mám rozumět?" zeptal se Dorn ostře.

"Byl tu s námi žurnalista Chester," řekl Hard unaveně. "A teď tu, jak vidíte, není..."

Generál se s úžasem vztekle rozhlédl kolem sebe, jako by se chtěl ujistit, že tu Chester skutečně není, a pak prudce udeřil pěstí do stolu. Láhev Starfordu poskočila a převrhla se. Ale hned vzápětí nato se Dorn smál, ano, on se doopravdy smál.

"Senzační, ale strašně hloupý tah," vyřázel ze sebe v záchvatu smíchu. "To je ale východisko! Doufám, že to, komisaři, chápete. Je vám přece jasné, že starý Chester bude muset v zájmu malého Ches-tera mlčet!" Hard stál se skloněnou hlavou, jako by mu na zátylek těžce, dopadla čísi ruka. Dorn se už zcela uklidnil:

"To zásadně mění situaci. Je Chester už dlouho pryč?"

"Co navrhuje?" zeptal se Hard.

"Dohnat ho. A vrátit zpátky."

"A co potom?"

"Přemluvit ho, aby mlčel. Garantuji vám, komisaři, naprostou bezpečnost, zajistím vám i jemu takový život, o jakém se vám ani nesnilo..."

"Generále, Chester už opustil zónu," přerušil ho Hard. "Kromě toho si myslím, že se vám sotva podaří ho přemluvit." "Tak..." Dorn luskl prsty, a pak řekl jakoby pro sebe: "Zničit tis-kárny levicových organizací nebude nic platné, je tu tisk jiných stran. Ostatně to není podstatné. Členové Tajné rady se to stejně dozvědí... Tak. Můžete mi říct, kde Chestera najdu?"

"Je to můj přítel, generále," řekl Hard důrazným hlasem.

"Bože, vy jste tak staromódní," reagoval Dorn rozmrzele. "Dobrá, dovolte mi, abych dal nahoru několik příkazů..." "Jakých?"

"Chci, abyste se vy a vaši průvodci co možná nejdříve dostali na kontinent. Protože jenom vy, komisaři, můžete zastavit Chestera, protože chápete, jak je to důležité hlavně pro něho, a jenom vy víte, kde ho najít. Hledejte sám východisko z této slepé uličky. Pokud sku-tečně chcete zachránit těm dětem život..."

18. A ŽIVOT NESTOJÍ ANI ZA ZLÁMANÝ LEMM...

"Linda? Tady David."

"Poslouchám."

"Je něco nového?"

"Ani se neptejte."

"Víte, nevím, kde mi hlava stojí."

"Ach, Davide."

"Volal znovu ten chlap?"

"A zase se nepředstavil."

"O Fredovi nikomu ani slovo. Slyšíte mě, Lindo?"

"Slyším. Řekněte mi pravdu o Mikeovi."

"Musíte být statečná, má milá."

"Nejsem dítě, Davide."

"Mohu vám jen říct, že žije. Ostatní až potom."

"Proč mě tak trápíte?"

"Zavolám později, Lindo."

"Ach, Davide..."

Chester jako by se propadl do země. Musel se přece vrátit do New zároveň s komisařem, nebo o něco dřív, ale pátrání, které Hard okamžitě zorganizoval, bylo bezvýsledné. Fred přece musel dřív nebo později přijít domů nebo alespoň ženě zatelefonovat, a Hard už pět-krát Lindu zbytečně vyrušil.

To se ví, Chester je pašák, schoval se perfektně, je mu určitě jasné, že má co dělat s krajně nebezpečným protivníkem. Pokud však ví, že je Hard už ve městě, pak je hloupé, že se před komisařem skrývá. A pokud se domnívá, že je Hard dosud v zóně, tak už měl dávno spustit poplach. Není ostatně docela vyloučeno, že se Fred ješ-tě nedostal z ostrova zpátky. Co když uvázl někde v potrubí, sedí tam s tím svým Schüssem a čeká na pomoc. Nebo - což by bylo podstatně horší - žádnou pomoc už nepotřebuje?

Komisaře vskutku trápily velké starosti.

U Chesterova bytu, před všemi redakcemi bez rozdílu, na letištích i u prezidentského paláce - všude byly rozestaveny hlídky, udržující přímé spojení se službou na policejním ředitelství. Sám komisař ob-jezdil autem všechny lokály, které Chester rád navštěvoval, stavil se dokonce U výstražného znamení, s jehož majitelem se Fred víc než před rokem pohádal.

Taratura zůstal na ostrově: což když je Chester dosud tam a bude potřebovat nějakou pomoc. Susi zůstala ovšem s ním, a Hard mohl být klidný, že informace o zóně zůstanou utajeny.

Ve čtyři hodiny volal Dorn, který se rovněž vrátil do New. Detailně Harda informoval, málem jako by mu podával hlášení, že jeho lidé prověřili všechny osoby, které v posledních čtyřia dvaceti hodinách odjely z ostrova, ale že Chester mezi nimi nebyl.

"Sám chápete, že to samo o sobě ještě nic neříká," dodal generál.

"Proveďte potrubí, kterým zóna vypouští vodu do moře," poradil mu Hard po krátké úvaze.

"Vida, vida," řekl Dorn. "Dobrá, prověříme."

"Za účasti Taratury," dodal Hard. "Dám mu příslušné pokyny."

Za necelou hodinu Dorn hlásil (o tři minuty později totéž potvrdil i Taratura), že potrubí je v dokonalém pořádku.

Zaplat' pánbůh, po-myslel si Hard.

"Nemohl opustit zónu nějakou jinou cestou?" zeptal se Dorn.

"To přece vy musíte znát líp než já, generále," odpověděl mu Hard.

Ve čtvrt na šest zazvonil telefon a ohlásila se Kancelář prezidenta republiky.

"Tady je Jakobs. Jste to vy, Harde?"

"Jsem to já."

"Hned jsem si to myslel. Bud'te zdrav."

A zavěsil sluchátko.

Hard se okamžitě spojil s Jakobsem a zeptal se ho, co má ten po-divný telefonát znamenat.

"Ale takovou banální historku," odpověděl prezidentův sekretář. "Nějaký vtípálek či ochmelka mi telefonicky sdělil, že jste se na Ost-rově mládenců dostal do svízelné situace a že vás z toho musíme vy-sekat. Jistě chápete, komisaři, jak jsem vám vděčný, že jste v New."

To byl samozřejmě Chester, prolétlo Hardovi hlavou. Ale panebo-že, proč se ten chlap chová tak naivně?  
"Zajímavé," konstatoval komisař, přecházející na žertovný tón. "A co byste dělal, kdybych tu nebyl?"  
"Práskl bych se přes kapsu a dal na modlení," odpovídal bez za-váhání Jakobs.  
"Ne, vážně."  
"Ještě bych za vás zapálil svíčku, komisaři."  
Ovšem, starému lišákovi Jakobsovi se nikdo jen tak na kobylku nedostane...

"David? Tady Linda."  
"Ano-ano, poslouchám."  
"Neruším snad?"  
"Naopak. Stalo se něco?"  
"Tamten zase volal."  
"Nevšímejte si toho."  
"Už toho mám po krk. Stane se něco, když mu řeknu, že Fred přijel?"  
"Lindo, a on doopravdy přijel?"  
"Já to řeknu jen tak, aby dal pokoj."  
"Lepší je si ho nevšímat."  
"Davide, uvidím Mikea?"  
"Mike je naživu, a to je zatím všechno, co vám mohu, Lindo, říct."

Za chvíli telefonoval Dorn:  
"Máte něco nového?"  
"Mám k vám, generále, prosbu," řekl Hard. "Nechte na pokoji Lindu Chesterovou. Je na pokraji nervového zhroucení. Vaši lidé ji úplně zbytečně týrají."  
"Dobrá, budu o tom uvažovat," zazněla generálova odpověď. "A..."  
"Nového není nic," přerušil ho Hard.  
"Vůbec nic?"  
"Absolutně nic."  
"Měli bychom se domluvit o tom nejdůležitějším," pronesl Dorn strohým hlasem. "Buďto vám mohu důvěřovat, nebo nemohu. V této otázce musí být mezi námi jasno."  
"Jsem vám, generále, k službám."  
"A proč mne neinformujete o telefonátu z prezidentské kanceláře?"  
Hard nebyl okamžitě s to najít uspokojivou odpověď.  
"Vždyť o něm stejně víte," řekl po jisté odmlce.  
"Samozřejmě. Anonymní telefonát Jakobsovi jsem zorganizoval já sám!"  
Hardovi nezbylo, než se opět odmlčet.  
"Vy jste si mne, generále, prověřoval?"  
"Klaním se vaší podivuhodné schopnosti hádat."  
"Děkuji za kompliment," řekl Hard. "Upřímně řečeno, s Fredem Chesterem si chci promluvit sám a teprve pak vám referovat o vý-sledku."  
Dorn neodpověděl.

V noci byl Hard na ředitelství a udržoval ustavičné spojení se všemi hlídkami. Nebylo to poprvé, co jednal jakoby zajedno s Dornem, a zároveň proti němu. Vznikala z toho řada dalších nesnází, jelikož komisař "střílel" na obě strany, zaujímaje stále tutéž "kruhovou obranu": tam, kde byli jeho lidé, vyskytovali se také nepochybně lidé Dornovi.  
Jak komisaři scházel Murdoch!  
Pokud šlo o Taraturu, nemělo význam, aby dál trčel na ostrově, a Hard mu dal příkaz k návratu.  
"Mám jet sám?" zeptal se inspektor.  
"Jedte oba," doporučil mu Hard, neboť se oprávněně domníval, že Susi Baileyová spíš udrží tajemství za zuby, bude-li nablízku Taratu-roví.

V sedm ráno přijel na policejní ředitelství Dorn. Bez ohlášení. Ani si předem neověřil, je-li komisař na místě. Bylo to k nevíře, ale byla to pravda: člen Tajné rady osobně navštívil komisaře Harda! Vstoupil do kanceláře, aniž věnoval nejmenší pozornost značně vyjevenému seržantovi a hodil na Hardův stůl ranní vydání levicového listu Vše narovinu, vydávaného z příspěvků subskribentů.  
"První krok byl učiněn," řekl Dorn ostrým hlasem, "musíme za-bránit dalšímu!"  
Hard spatřil obrovský titulek: Vraťte mi mého Michaela! Rychle přelétl článek očima a pochopil, že to vlastně není článek, nýbrž anonce, napsaná chvatně jedním dechem. Chester se vši pravděpo-dobností neměl čas na podrobné promyšlení materiálu. Byl to pouhý výkřik. Výkřik, který sděloval, že jeho malý Mike žije na Ostrově mládenců v tajné zóně, řízené tajemným šéfem, že ubohý chlapeček má modrou kůži, že byla na něm a na mnoha jiných dětech, které jsou umístěny pod zlověstnou kopulí, provedena podivná operace, a že on, Fred Chester, viděl na vlastní oči obraz, při němž mu krev stydla v žilách, a chce o tom podat svědectví. O tom, jak byl Mike unesen, jak ho Chester našel a s čí pomocí, co kopule v podstatě znamená, jací profesori v zóně působí, sliboval deník vyprávět svým čtenářům v příštích číslech. Za článkem následovala výzva: objednejte si náš list! A pod výzvou byla otištěna barevná fotografie dítěte s modrým

obličejem; dítě žvýkalo papírový proužek a zíralo na čtenáře pohledem plným hrůzy. Byl to samozřejmě zvětšený a na štoček pře-nesený snímek z filmu, který Fred odnesl ze zóny.

"Podařilo se mi stáhnout část nákladu," řekl Dorn, "ale o to teď nejde. Už se to stejně rozneslo. A bojovat s pověstmi se stejně dost dobře nedá. Ostatně situace není zatím tak katastrofální..."

"Okamžik, generále."

Hard upřel oči na schéma hlídek, zavolal si selektorem "devítku" a zeptal se jí, jak mohlo dojít k tomu, že Chester vešel do budovy re-dakce nepozorován.

"Chester dovnitř nevešel, komisaři," hlásila "devítka". "Pokud si nedal udělat plastickou operaci..."

"Dobrá," řekl Hard. "Zdvojnásobte pozornost!"

"Poslouchám vás, generále," obrátil se k Dornovi.

"Mám možnost," začal Dorn energicky, "prohlásit Chesterův člá-nek za novinářskou kachnu, nebo za fantasmagorii šilence, nebo za reklamu vědecko-fantastického seriálu. Ale další odhalení vašeho přítele, jeho následující články..."

Jaká odhalení? uvažoval Hard. Fred přece nic víc neví... Má sice k dispozici Schüsse, ale to je jen obyčejný elektrikář, a co ten může vědět? Zevnějšek "modrých lidí", způsob jejich života, pár příhod, způsob jejich uvěznění, jména profesorů, některé podrobnosti o Dině Dinstové a co víc? Samozřejmě, ani tohle není málo...

"Kostky jsou vrženy," řekl Hard, jako by tím chtěl udělat tečku za svými úvahami.

"Nesmysl!" vykřikl Dorn, "Všechno dám do pořádku. Pro mě je víc než důležité, aby se Tajná rada nedověděla o pravých cílech ex-perimentu a aby nikde nefigurovalo mé jméno. Vaše jméno, mimo-chodem, také zatím taktně chybí." Generál upřel ostrý pohled do Hardových očí. "Řekněte, komisaři, co ví a co neví Chester? Možná se ptám hloupě? Možná ne..."

"Není, generále, sám," řekl Hard.

"To vím, utekl s ním jeden zaměstnanec ze zóny. Jenže některé údaje nezná ani samotná Dinstová. Budu k vám, komisaři, upřímný. Kdybych vás všechny mohl zlikvidovat najednou, v jediný okamžik, ani chvilku bych neváhal - a představení by skončilo! Malér je v tom, že Chester a vy jste si vzájemně zárukou bezpečnosti. Navíc je tu ten váš Taratura s děvčetem. A můj zaměstnanec Schüss... (Za žádnou cenu, blesklo Hardovi hlavou, se nesmíme ukázat všichni po-hromadě!) Stručněji řečeno," pokračoval Dorn, "podávám vám zno-vu ruku, komisaři. Jednejte! Teď záleží všechno na vás. Přemluvte Chestera, aby mlčel! Chápete doufám, že jeho upovídánost zahubí víc než dvě stě lidí. Já je nelituji, pro mě to už nejsou lidé, ale vám, komisaři, na nich ztraceně záleží..."

"Udělám všechno, co je v mých silách," řekl Hard a vstal. "Udělat to však mohu jenom já, generále. Vy ne!"

Za dvě hodiny nato zatkl u vchodu do redakce časopisu Vše naro-vinu policejní oddíl vedený Taraturou diskrétně, bez nejmenšího vzruchu Schüsse. Při svém zadržení pronesl opravář jenom jedinou větu, a to teprve tehdy, když spatřil za volantem inspektora Taraturu: "To jsem rád, žes to ty, ztraceně." Když ho přivezli na ředitelství a zavedli do Hardovy kanceláře, byl naprosto klidný.

"Napřed jsem si myslel," ucedil Schüss, "že jsou to šéfovi lidi. Dokonce jsem se lek."

"A vy víte, kdo je váš šéf?" usmál se na něho Hard.

"Těžko říct, že jo? Není to Dorn?"

Komisař strnul.

"Od koho máte takové informace?"

"Řekl mi to Fred. Fred je panečku hlavička."

"Linda?"

"Davide! Proboha, kam jste se ztratil! Já tady šílím, vy..."

"Lindo..."

"Jako bych pro vás přestala existovat! Po tom strašlivém článku, po té fotografii... Jak jste mohl mlčet, Davide? Cožpak to je můj syn?"

"Lindo..."

"Co to s Mikem udělali? Já jsem ho nepoznala! Kam mám jít? Kde to je, ta kopule? Okamžitě tam..."

"Lindo!"

"Ale co já, ubohá nešťastná ženská, sama zmůžu! Kde je Fred? Když může psát články, tak proč..."

"Lindo, nechte mě dokončit aspoň větu!"

"Co mi pomohou vaše věty?! Jak dlouho mi ještě budete věšet bu-líky na nos?"

"Uklidněte se, Lindo! A Fred je tady, vedle mě. Můžete s ním mluvit..."

Ditrich vešel kočičím krokem do Domovy pracovny.

"No?" zeptal se generál krátce.

"Lituji, ale... Hard zmizel."

Dorn mlčky zíral na Ditricha.

"Ve čtrnáct dvacet sedm vyjel s Taraturou z ředitelství," pokračo-val sekretář, "a pak jsme ho ztratili."

"Jste pašáci," řekl generál. "Chestera jste ještě nenašli, a Harda už nemáte. Navrhnu vás všechny na medaili."

Ditrich ani nemžikl okem, výraz jeho tváře zůstal nezměněn. Zdá-lo se, že ten člověk nevěděl, co jsou to emoce: neznal ani strach, ani soucit, ani nenávisť, ani lásku. Pouhý automat, jehož veškerá síla je v dokonalém mechanismu. Dorn však pravděpodobně znal svého se-kretáře dokonale, neboť podle jakýchsi naprosto nepozorovatelných příznaků pochopil, že Ditrich ještě neřekl všechno.

"No?" pronesl Dorn znovu.



"V šestnáct nula čtyři telefonoval Hard Chesterově ženě. Napřed mluvil s Lindou Chesterovou sám, a potom předal sluchátko Fredu Chesterovi."

Dorn se celým tělem naklonil kupředu.

"Bohužel, generále, telefonovali z komisařova automobilu."

"Obsah rozhovoru?"

"Všeobecné fráze." Ditrich podal Dornovi maličkou kazetu s magnetofonovým páskem. "Tady je záznam, přejete-li si." Generál mávl podrážděně rukou a kazeta se vrátila do bezedné Di-trichovy kapsy. Dorn skoro celou minutu vybubňoval ukazovákem do desky svého stolu.

"Je to špatné, Ditrichu," řekl najednou generál docela prostě. "Je to moc špatné!"

Ditrich zavřel oči a neotevřel je tak dlouho, dokud generál neroz-kázal:

"Halla a Raydinga ke mně! Vy tu zůstaňte. Potom vás budu potře-bovat."

Nejbližší generálovi spolupracovníci čekali už celé dvě hodiny v přijímacím pokoji...

"Pojď, Frede, ještě jednou promyslíme všechno od začátku."

"Panebože!"

"Nemohu ti nic zakazovat, nemohu ani od tebe nic požadovat, proto tě prosím."

"Kdybych tě, Davide, neznal, musel bych si myslet, že tě za mnou posílá Dorn."

"Nejsi daleko od pravdy, i když to teď není důležité. Existuje pře-ce logika, zdravý rozum..."

"Dobrá, když myslíš, tak to promyslíme."

Seděli v nevelikém pokoji, zastavěném nábytkem, který dávno vyšel z módy. Jako lze podle letokruhů na kmeni stanovit stáří stro-mu, tak bylo možné podle nábytku stanovit, kolik desetiletí uplynulo od doby, kdy tento dům přestal žít. Tuto otázku ostatně nebylo třeba nijak zkoumat, protože majitel bytu Schüss byl přítomen. Seděl ve vysokém "trůnním" křesle, po způsobu králů sklonil hlavu na prsa a zádušně pozoroval stolní lampu z masivního litého stříbra.

Schüss-ova mámluvnost mohla podle Hardova soudu svědčit jak o ome-zenosti jeho rozumu, tak i o jeho moudrosti. Schüss pořád ještě zů-stával pro komisaře záhadou, stejně jako motivy, které tohoto podivného člověka vedly k tomu, že opustil dobré bydlo, zavřel svůj zavedený a výnosný podnik a odjel na Ostrov mládenců, aby spojil svůj osud s ponurým a tajemným světem zóny, pak se od ní naprosto nepochopitelně odpoutal, tj. znovu utekl před budoucností a vrátil se zpět do minulosti. Masivní stolní lampy vyvolávala v Schüssovi pravděpodobně jakési reminiscence, ale Hard pohříchu neměl tušení jaké, jelikož Schüss utrousil jenom několik slov, která mohla zname-nat cokoliv: "Dědictví po ženě, hromaby do ní..." a hned zase zml-kl.

Na Schüssovo hromování si už Hard zvykl.

Jsou ti dva ale konspirátoři! Vždyť je to k smíchu: dostat se z ost-rova na kontinent a takřka před očima všech rovnou vpochodovat do prázdného Schüssova příbytku! Jenom absolutní pitomost takového kroku zabránila Hardovi (a zřejmě i Dornovi) předpokládat, že tu mohou být.

Ale Dorn na to stejně může každou chvíli přijít, takže sebou mu-sejí zatraceně hodit...

"Taraturu, venku je všechno v pořádku?" zeptal se Hard.

Inspektor odtrhl pohled od okna, kterým pozoroval úzký dvůr a alej vedoucí k vratům do domu, a odpověděl:

"Jako že je Bůh nade mnou, šéfe."

"To jsem rád. Tak tedy, Frede, předpokládejme, že budeš pokrač-ovat ve svých člancích, uveď všechna jména, adresy, údaje. Dej-me tomu, že nastane varianta, která je z hlediska logiky nejméně pravděpodobná, a to, že ti všichni uvěří, veřejnost bude pobouřena, vláda bude donucena udělat opatření, Dorna zatknout. Co se však stane s Mikem a ostatními dětmi?"

"No co?"

"Jakmile budou osvobozeni z kopule, okamžitě zemřou. Mají-li zůstat naživu, musíme je nechat natrvalo žít v kopuli!"

"Co navrhuješ?" zeptal se Chester s jistým sarkasmem v hlase.

Hard si těžce povzdychl:

"Je to, Frede, těžké, ale změnit osud těch dětí není v naší moci. Není v tom případě lepší dát událostem přirozený a volný průchod? Mars je koneckonců součástí našeho vesmíru, bude jim tam líp než v kopuli, a možná dokonce ne hůř než na naší pochybné planetě."

"Jsi schopen toto říct Lindě?" zeptal se Chester téměř šeptem.

Hard neodpověděl.

"A ty si myslíš, že zlo má zůstat nepotrestáno?" pokračoval Fred. "A jestliže bude zítra nebo pozítří Dorn potřebovat nové osídlení Marsu, dovolíme mu klidně kupovat a loupit další lidské životy?"

"Předpokládám, že nám bude muset zaručit zastavení jakýchkoliv dalších akcí v zóně."

"Sliby chyby!" ozval se nečekaně Schüss. "Dornova záruka - je kulka do čela!"

"Ne, Davide," řekl Chester, "nemohu s tebou souhlasit! Na každý jed existuje protijed. Jestliže vědci okamžitě dostanou úkol, jestliže přitáhneme k té práci například Choice... Nemohu se smířit s myš-lenkou, že ty děti už nikdy nebudou chodit po Zemi."

Chester začal nervózně přecházet po pokoji.

"Reálnost tvých nadějí je minimální," namítl Hard.

"Aťsi! Ale já musím sáhnout i po té sebemenší šanci. Panebože, jak to, že mi, Davide, nerozumíš!"

Hard rovněž vstal z křesla, rovněž začal přecházet z rohu do rohu, když se však s Chesterem setkávali uprostřed pokoje, dávali oba po-zor, aby do sebe náhodou nevrazili.

"Zabíjet je vždycky lepší než zachraňovat před smrtí," řekl Hard tvrdým tónem. "Biratocelli s Janschem se zabývali

přetvářením lid-ského organismu víc než deset let. Kolik let nebo možná desetiletí bude zapotřebí k tomu, abychom spáchané zlo dokázali napravit?"

"Souhlasím s tebou," řekl Chester, "ale co z toho? Máme se s tím snad smířit? Nebo se přes to přese všechno pokusit o záchranu?"

"Mně se s tebou těžko hádá, jsi příliš zaujatý."

"Davide, Davide...!" Fred sevřel pěsti, ale rychle se zase ovládl, zastavil se před Hardem a pokračoval hlasem přerývaným rozčilením: "A ty tedy jsi méně zaujatý? Ty chceš říct, že já tam mám syna, kdežto ty tam nemáš nikoho? A proto že si tak zoufale přeji, aby ty děti byly vráceny normálnímu pozemskému životu? A takhle mluvíš ty, bojovník za spravedlnost! Jestliže se postavíme na tvé stanovisko, lze vůbec hájit cizí spravedlnost? A cizí život, cizí zdraví, cizí čest - rozvážil sis to? Je vůbec možné bojovat proti zlu, jestliže rozhodující úlohu hraje pouze osobní zájem?"

Taratura zapomněl pozorovat, co se děje venku, a bedlivě sledoval výraz Hardovy tváře, dokonce i Schüss odtrhl zamračený pohled od stříbrné stolní lampy.

Hard si lačně zapálil cigaretu. Ano, stál tváří v tvář dvěma pravdám, Chesterově, a - Dornově. Ať si je to sebekontrapodnější, ale nyní, když už zlo bylo spácháno, byla na Dornově straně logika, drtí-vá pravda nezměnitelnosti daného. Které z těch dvou pravd dát přednost? lámal si hlavu komisař a najednou pochopil, že řešit tu otázku zvnějška, tj. ze strany, z pozice mezi Dornem a Chesterem, není zřejmě možné. Hard tu nemůže hrát roli objektivního rozhodčího, neboť v zápase dobra a zla žádná objektivita neexistuje. Musí se rozhodnout, na kterou stranu se postaví, buď na Chesterovu, nebo Dornovu, jen tehdy přestane mít pochybnosti a námitky...

"Tak tedy," řekl nakonec Hard. "Taraturu, okamžitě a s co největší opatrností odvezete Lindu Chesterovou a Susi Baileyovou ke mně do kanceláře. Pojedeme tam vzápětí za vámi."

Porada u Dorna skončila dvacet minut poté, co začala. Před Hallem a Raydingem neměl generál žádné tajemství - tak se alespoň soudilo -, a když je oba Dorn zasvětil do podstaty věci, upadli do stavu blízkého panice. Ano, četli článek žurnalisty Chestera, ano, věděli, že poli-cejní komisař Hard tím nejnepravděpodobnějším způsobem pronikl do zóny a odhalil jejich tajemství, ale při tom všem neztráceli naději, že generál má dostačující prostředky, aby akci náhodných nečekaných protivníků zneškodnil. Jakmile se však Dorn svým spolupracovníkům otevřeně přiznal, že události se mu začaly vymykat z rukou, že jejich další průběh závisí od toho, jakou pozici zaujme Hard a Chester, kteří právě zmizeli, Rayding a Hall bez váhání ocenili si-tuaci jako krajně nebezpečnou.

Plán dalšího postupu byl vypracován do podrobností a vycházel ze třech možných variant.

První varianta: Hard s Chesterem se objeví během nejbližších de-seti hodin (tolik času zbývalo do vyjití dalšího čísla listu Vše narovinu a přijmou pozici generála Dorna.

V tom případě je zapotřebí:

- a) po všech kanálech vyhlásit konec akce;
- b) provést opatření, likvidující následky jediného Chesterova článku (včetně Chesterova prohlášení za šílence, nebo jeho veřejného a oficiálního doznání, že svůj článek otiskl z komerčních důvodů);
- c) ustavit trvalý dohled nad osobami, které tak či onak nahlédli do tajných Dornových záležitostí (to znamená nad Hardem, Chesterem, jeho ženou Lindou, inspektorem Taraturou, Susi Baileyovou a samo-zřejmě údržbářem Schüsssem), s tím, aby byli za nějakou dobu, v nej-vhodnější okamžik, pečlivě a beze stop likvidováni, a to pokud mož-no všichni zároveň;
- d) akci Kosmos dát všestrannou přednost, současně snížit okruh bezprostředních realizátorů na polovinu a zdvojnásobit ochranu zóny.

Druhá varianta: Hard s Chesterem nedají o sobě během nejbližších deseti hodin žádnou zprávu, nebo se ohlásí a otevřeně oznámí, že Dornovu pozici nepřijímají.

V tom případě:

- a) okamžitě zničit tiskárnu a redakci Vše narovinu (a to nejpozději hodinu před vyjitím příštího čísla), provedením této akce pověřit skupinu Blesk;
- b) okamžitě likvidovat Hardovu skupinu, jakmile se objeví - jakýmkoliv způsobem a za jakoukoliv cenu -, aby se předešlo dalším zveřejněním; úkol provede skupina Filtr-1;
- c) po akci zničit skupinu Filtr-1, provede skupina Filtr-2;
- d) zlikvidovat skupinu Filtr-2, provede skupina Blesk;
- e) okamžitě navázat kontakt s členy Tajné rady, kteří, jak lze předpokládat, zaujmou ve jménu záchrany společnosti a státu blaho-sklonný postoj k osobě generála, k jeho spolupracovníkům a jeho projektu, za což generál přepustí členům Tajné rady část své účasti na akci Kosmos.

Třetí varianta: Tajná rada nepřijme Dornovy návrhy a z jakýchkoliv příčin zaujme pozici Harda a Chestera. V tom případě:

- a) okamžitě převést bankovní konto do zahraničí;
- b) likvidovat zónu;
- c) vyhodit kopuli do povětří;
- d) spolupracovníky Institutu perspektivních problémů převést podle spisu I, odst. R-S do rezerv s tím, že budou pracovat dál v ile-galitě; ostatní likvidovat, provedením pověřit skupinu Blesk;
- e) připravit všechno pro odjezd Raydinga, Halla, Jansche, Bira-toncellioho a, rozumí se, generála Dorna za hranice státu. "Jak vidíte, pánové," řekl Dorn s úsměvem, "ani vy, ani já neznáme pojem bezvýhodná situace. Tak tedy zlomte vaz! Ditrichu, vy ještě zůstaňte."

Když nejbližší generálovi spolupracovníci odešli, Dorn otevřel sejf, chvíli se přehraboval v papírech, pak se obrátil k

Ditrichovi a podal mu šek.

"Ditrichu, kdyby mělo dojít ke třetí variantě, musíte se postarat o sebe a o profesory. To je, Ditrichu, všechno." Generál pokynul hla-vou směrem, kterým právě odešli jeho spolupracovníci. "Není vylou-čeno, že ti dva nám budou překážet. Máte nějaký dotaz?"

Podle tajného statutu výboru měl Ditrich kromě povinností sekre-táře také povinnost vést skupinu Blesk.

Na šek se Ditrich ani nepodíval, věděl, že generál dobře platí, když je třeba dobře platit. Ditrich stál jako kamenná socha a hleděl před sebe nevidoucímá očima. Všem rozuměl, všechno dovedl uhodnout, všechno byl připraven vykonat. Jenom jedinou věc nevěděl: až bude Dorn potřebovat zlikvidovat samotného Ditricha, komu tu práci svěří?

"Obklíčili vás tady jako medvěda v brlohu," řekl Taratura. "Napočí-tal jsem nejmíň dvacet chlapů! Ti se před ničím nezastaví. Moji chlapci nepracují zrovna nejlíp, ale tihle se vůbec ani neskrývají. Vsadili zřejmě všechno na jedinou kartu..."

Linda inspektora neposlouchala, horečně pobíhala po bytě, sbíra-jíc kartáčky, zubní pastu, jakési různobarevné skleničky, potom ote-vřela šatník a začala házet do kufru dětské věci.

"Nač to?" zeptal se Taratura.

"Mikeovi," odpověděla Linda krátce.

Inspektor nic nenamítal, jenom pokrčil rameny.

"Je tu jen jeden východ?" zeptal se, když si Linda, nesmírně una-vená vším shonem, přisedla na kraj křesla.

"Nevím. Chodím jen jedněmi dveřmi."

"Lepší by bylo vyjít jinudy," poznamenal Taratura. "Jste připra-vena?"

"Jídlo je tam dobré?" zeptala se znenadáni Linda.

"Kde? Na ředitelství?"

"V kopuli."

"Na kopuli teď zapomeňte. Jedeme na policejní ředitelství. To je komisařův příkaz."

"Komisař může příkazovat jenom vám. Ptám se vás, zdali tam slušně vaří. Mike má hrozně rád chřest, měla bych mu jej vzít trochu s sebou."

Taratura se nepřel. Myslel si: chudinka, úplně se pomátla, jen aby nedopadla špatně...

"Jenom, prosím vás, rychleji. Už dávno jsme tam měli být."

Za automobilem, v němž seděl Taratura s Lindou, se okamžitě pustili dva mercedesy. Inspektor úmyslně vybral nejdelsí, ale relativ-ně nejméně nebezpečnou cestu: centrem města. "Ti budou koukat, až je přivedu k policejnímu ředitelství!"

Linda se úplně ponořila do svých myšlenek. Za celou cestu neřek-la ani slovo.

Do redakce Vše narovinu vstoupil Hard jistým krokem. Správně předpokládal, že Dornovým lidem ve snu nenapadne, co leží v pravé boční kapse jeho saka, a sám fakt, že se objeví v novinách, může si Dorn vykládat jako jeho snahu o ututlání případu. Co však bude po-tom, až všechno vyjde najevo, na to je lepší nemyslet...

Pouze v jednom dodržel Hard pravidla opatrnosti: posadil k sobě do auta tři mohutné policajty, jimž Chester říkal gorily. Všelicos se mohlo stát, tím spíše, že když Hard unikl z Dornova dosahu, nemohl sledovat řetěz jeho úvah.

Metér zavedl komisaře do pracovny lorda Auta, šéfredaktora no-vin, který dostal svou přezdívku proto, že se po celý život snažil pro-niknout mezi lordy, ale vždycky skončil v autu. Ve skutečnosti se jmenoval Ben Garbusier, ale to si, jak se zdálo, už nikdo nepamato-val, dokonce ani on sám ne. Lord Aut byl neuvěřitelně čiperný a vý-mluvný (až únavný, pokud jste s ním setrvali o něco déle), a přes všechny své chybičky vzácný člověk, neobyčejně smělý, trochu ha-zardér, ba dokonce v jistém smyslu i dobrodruh. Požíval všeobecné úcty. "Je lepší dostat kulku do čela," říkával často, "než špinavý ba-lik klarků do zadní kapsy kalhot." Kulka do čela mu zatím nehrozila, stejně jako balík klarků.

"Komisaři," vykřikl lord Aut a šel Hardovi v ústrety. "Drahý ko-misaři! To jsem to rozjel, co? Snilo se vám někdy o něčem takovém? A to je teprve začátek, však já jim to ještě přísolím, až je budou huby pálit... Sedněte si, prosím, buďte tu jako doma, přicházíte náramně vhod. Doufám, že vaše návštěva pro mne neznamená nějaké nepří-jemnosti?"

"Kdoví, drahý lorde," odpověděl komisař dobromyslně. "Nepří-jemnosti chodí často samy a my ani nevíme, kdo je jejich původ-cem."

Lord Aut se rozchechtal, ale v témž okamžiku, jako by sňal jednu masku a nasadil si druhou, rázem zvážněl:

"Mezi námi, někam mi zmizel autor senzačního článku, už je dáv-no čas, abychom dali do sazby jeho další pokračování. Vy, Harde, víte, jakou k vám mám důvěru, nepomohl byste mi? Čtenáři redakci roznesou, jestli zítra nedostanou pokračování!"

"Pokračování je v mé kapse," řekl Hard klidně.

"Co?!" nepochopil ho lord Aut. "A jaké vy máte..."

"To není podstatné. Důležitý je fakt. Jenom bych prosil..."

Hard přehlédl pracovnu, v níž seděl, a šéfredaktor jeho pohled be-ze zbytku poochopil.

"Můžete být klidný," ubezpečil Harda, "tady jsou jenom takové uši, které nemají jazyk."

"V tom případě si přečtete v mé přítomnosti druhou část článku. Chci při tom pozorovat, drahý lorde Aute, výraz vašeho obličeje."

S těmito slovy mu Hard podal Chesterův článek. Lord se zahlou-bal do četby, a čím déle četl a seznamoval se s fakty a především se jmény zúčastněných osob, tím více rudl, supěl a potil se.

"To snad není možné!" vykřikl lord Aut, sundal si brýle a znovu si je nasadil na velký masitý nos. "To je přece... to je..." Nenalezl vhodné slovo, a tak jen zamával rukopisem nad hlavou: "Harde, vy jste mě úplně..."

"...Zničil?" doplnil ho zamračeně Hard.

"Cože? Co jste to řekl? Právě naopak!" vykřikl lord Aut. "Vy mě vracíte životu! Už dávno jsem čekal na takový materiál, už od peřin-ky toužím po tom, jak to Dornovi zavařím."

"Když vy jste byl v peřince, drahý lorde, náš Dorn ještě nebyl pravý Dorn."

"Vy vůbec nechápete příměr, příteli!"

"No dobrá. Jsem rád, že vy jste rád. Musím vás ale upozornit na možné následky. Žertovat s generálem se zpravidla nikomu nevypla-tilo, a jestli chcete..."

"A víte, že ani nechci," přerušil Harda šéfredaktor.

"Vždyť nevíte, co chci říct."

"Ale vím. Žít? Mít se dobře? Hovět si v bezpečí? O to já nestojím. Víte, Harde, kolik je mi vlastně let? Jmenujte si jaké chcete číslo, pořád to bude málo."

"V tom případě začneme uvažovat o tom, co udělat, aby se noviny dostaly vůbec ke čtenáři," navrhl Hard. "Bojím se, že dřív než ten článek vysázíte, objeví se u vás hosté s boxery na rukou."

"Mh-m...," zabručel lord Aut. "Co teda navrhuje?"

"Harde, jsem rád, že voláte vy sám, ale proč jste se tak dlouho neo-zýval?"

"Práce, pane generále. Neměl jsem vlastně žádné novinky, a ne-mám je ani teď. Chci vám jenom takříkajíc dokázat svou loajalitu."

"Dejme tomu, komisaři. A to je všechno?"

"Chester je tvrdý ořech, ale neztrácím naději."

"Odkud voláte?"

"Z ředitelství."

"Chester je u vás?"

"Ano, generále."

"Kolik času potřebujete, abyste mi dal konečnou odpověď?... Proč mlčíte, Harde?"

"Přemýšlím. Deset hodin, generále."

"Ne, můj drahý. To by mohlo být pozdě. Takový termín mi na-prosto nevyhovuje. Navíc, mám-li být upřímný, váš požadavek ve mně vyvolává jisté podezření. Nechci vám snad, komisaři, nějak vy-hrožovat, ale na druhé straně musíte chápat, že jen tak čekat prostě nemohu, a ani neumím. Zvykl jsem si, že o věcech rozhoduji sám."

"Dobrá, pane generále. Osm hodin."

"Nesmlouvejte jak na trhu, komisaři."

"A co navrhuje vy?... Přemýšlíte, generále?"

"Ano."

"Čekám."

"Dvě hodiny, Harde. A ani o minutu víc. Za dvě hodiny jsem nu-cen zahájit akci. Pochopil jste mne?"

"To není tak těžké, pane generále. Já sám mám už té nejistoty po krk. Na shledanou."

"Dojde-li k tomu někdy..."

Policista, sedící v automobilu, který stál před hlavním vchodem do redakce Vše narovinu, přijal telefonogram, rychle jej rozšifroval, vy-běhl z auta a vyrazil tryskem do čtvrtého patra - do pracovny lorda Auta. "Máte na všechno dvě hodiny," přečetl lord Aut vzkaz.

"Vždyť jsme se dohodli na pěti!" vykřikl šéfredaktor s dětskou bezprostředností a vrhl na policistu vyčítavý pohled.

Policista rozho-dil nechápavě svalnaté paže a obdařil šéfredaktora přitroublým úsměvem. "Sazeč!" zařval najednou šéfredaktor. "Sazeč!"

V šest hodin večer si dal ministr vnitra Wonnell zavolat komisaře Wooda. Jejich rozhovoru byl přítomen pouze ministrův sekretář, ale i to stačilo, aby do fasciklu Tajné rady došel přesný stenografický zá-pis této rozmluvy.

Wonnell: Woode, každou chvíli může zavolat prezident a znovu se zajímat o dnešní článek v tom prašivém plátku.

Wood: Máte na mysli tu Chesterovu slátaninu?

Wonnell: Ne, mám na mysli Chesterovu reportáž!

Wood: No, vždyť říkám...

Wonnell: Mluvte k věci, komisaři, nebo se vůbec nehneme z místa. Co o tom víte?

Wood: V článku se mluví o jakési zóně, o jakýchsi pokusech na dě-tech... Ale autor neuvádí jediné jméno a vůbec nic konkrétního.

Wonnell: Děkuji vám za informaci, ale já také umím číst. Víte něco o zóně nebo o těch pokusech víc, než co je otištěno v novinách?

Wood: No, to...

Wonnell: Tak už se vymáčknete!

Wood: Ne, nevím.

Wonnell: A co mám, podle vás, odpovědět prezidentovi?

Wood: Že je prostě výmysl nereseriozního novináře.

Wonnell: A co když to tak není? Co když se ukáže, že v té tajemné zóně se připravuje akce proti bezpečnosti státu?

Nebo tam provozují nezákonný obchod? A já budu v bryndě? A budu rád, když mne ne-potká nic horšího, než že po uši zčervenám před členy Tajné rady! Co pak?



Wood: V tom případě řekněte, že...

Wonnell: Tak dost dohadování, komisaři! Okamžitě se spojte s šéfredaktorem Vše narovinu nebo s autorem reportáže, zjistěte podrobnosti a podejte mi zevrubnou zprávu.

Wood: Ano, pane ministře...

Wonnell: Vy jste ještě tady, komisaři? Vidíte, a já myslel, že už sedíte v pracovně u lorda Auta!

Linda zírala na svého muže prázdnými očima a Fred neplýtl slovy útěchy, protože si uvědomoval jejich bezmocnost. V podstatě neměli o čem mluvit: všechno, co Fred mohl Lindě říct, napsal ve své reportáži, a nyní si s úzkostí představoval, co bude s ženou, až se seznámí s obsahem druhé reportáže.

Seděli v Hardově pracovně. Byla tu také Susi Baileyová, - Hard předpokládal, že přítomnost ženy aspoň trochu ulehčí Lindino postavení. Ale všichni jako by na něco napjatě čekali, a nevěděli na co. Co mohl manželům Chesterovým navrhnout komisař Hard? Všichni se děli strnule, jako by měla každým okamžikem vybuchnout časovaná bomba, kterou už není možné zneškodnit. Hard ustavičně pozoroval hodinky a čekal, až uplynou osudné minuty, jež oznámí, že čas sta-novený Dornem vypršel.

Generál nezneklidňoval Harda ani osobní návštěvou, ani telefonem. Generál rovněž vyčkával ve své rezidenci, a Hard chápal, že jejich střetnutí je neodvratné...

"Kdo chce kávu?"

Linda pohlédla na Harda bezvýraznými očima a neodpověděla. Bez lékaře se neobejdeme, pomyslel si Hard. Hlavně abychom nepotřebovali psychiatra...

A najednou v Lindině pohledu probleskla jakási myšlenka: bylo vidět, že v ní uzrávala dlouho, že si ji musela sama potrpět, až dospěla ke konečnému řešení...

"Co chceš říct?" vzbudil se Fred.

"Chci k Mikeovi," řekla Linda důrazně. "Chci k němu do kopule."

"Lindo, tam nejsou pozemské podmínky."

"Ale je tam Mike."

"Tam se nedá žít..."

"Ale je tam Mike."

"Nechci ztratit ještě i tebe..."

"Půjdeme tam spolu. Vždyť je tam Mike."

Prezident: Co to všechno znamená, drahý Wonnele?

Wonnell: Ještě neznám oficiální fakta...

Prezident: Na co formality, když jde o děti a osud státu?

Wonnell: Osud našeho státu je, pane prezidente, ve správných rukou, ve vašich! Jsem klidný, dokud vy...

Prezident: Drahý Wonnele, mluvit raději k věci.

Wonnell: Pane prezidente, jestli dovolíte, ta reportáž novináře Chestera je výmysl, jak mi referovali před chvílí moji spolupracovníci. A právě proto v ní není nic konkrétního, žádné jméno, přesné místo a tak...

Prezident: Ale to se mýlíte, Wonnele. Adresa Ostrov mladenců vám snad není dost přesná? A jak to, že tam nejsou jména? Generál Dorn, to není jméno? Dokonce tam máte i cíl jejich podnikání - dobytí Marsu...

Wonnell: Kde? Kdy? To slyším poprvé...

Prezident: Měl byste číst, Wonnele, noviny, a to tím spíš, že odpovíte za bezpečnost státu. Copak před vámi neleží večerní vydání listu Vše narovinu?

Wonnell: Cože? Opuštěte, pane prezidente, ale ten plátek nemá večerní vydání!

Prezident: Takže já si podle vás vymýšlím? Myslím, že na to není ani vhodná doba, ani vhodné místo... Nejsme kluci, kteří si spolu hrají na schovávanou... Do dvou hodin se sejde mimořádné zasedání Tajné rady. Řádně se na to, Wonnele, připravte a postarejte se, aby byl přítomen generál Dorn.

"Ditrichu, sežeňte Harda! Jakýmkoliv způsobem!"

Ostatně válka je vypovězena a jakékoliv vzájemné vysvětlování s Hardem už není k ničemu. Co mu může Dorn říci? Že považoval komisaře za čestného člověka - je poněkud divné operovat v dané situaci pojmem cti, ale co naplat, Hardovo jméno bylo doposud bez poskvrny, a jedině proto se generál nechal tak snadno napálit. Ano, kalkuloval s jeho ctí, a nyní může tedy s uspokojením konstatovat, že Hard je stejný ničema jako... jako kdo? Jako všichni ostatní? Jako on sám, generál Dorn?

Ano, hovořit s komisařem nemělo nejmenší smysl.

Tak se mu tedy, pacholkovi, podařilo ukolébat jeho bdělost. I když jen na dvě hodiny. Jak to, že nepoznal, oč jde, když se s komisařem dohadoval o termínu? Tušil přece zradu! A jim stačily pouhé dvě hodiny na to, aby dostali ven pokračování reportáže!

Vyšel celý náklad. Skupina Blesk se beznadějně opozdila. Účtovat však bude Dorn až potom, teď musí promyslet další postup.

Už mu telefonoval prezident.

Už dostal pozvánku na zasedání Tajné rady.

Už se objevil ten kretén Wonnell.

Woodovi lidé už hlídají u Domovy vily.

"Generále, máte na telefonu Harda," ohlásil nezúčastněným hla-sem Ditrich.

"Vy jste ho našel, nebo volá sám?"

"Sám."

Dorn se zamyslel a pak zdvihl sluchátko:

"Co mi povíte, komisaři?"

"Zneklidňuje mě jenom jediná okolnost. Prosím, abyste mne vy-slechl, generále, protože s nejvyšší pravděpodobností se hned tak ne-uvídíme."

"Pokračujte."

"Uvědomuji si, že máte v dané situaci několik možností, které bu-dou záviset od průběhu událostí. Nevylučuji, že jste zařadil do svých úvah variantu se zničením kopule a zóny."

"No, pokračujte."

"Myslím, generále, že mne znáte. Slibuji vám, že pokud se dětem nic nestane, vystoupím ze hry. V opačném případě..."

"No, dál..."

"V opačném případě vás vyhledám, ať budete kdekoliv, a vyřídím si to s vámi osobně."

"Vyhrožujete mi?"

"Ano. A varuji."

"A co znamená vaše vystoupím ze hry?"

"Všiml jste si toho, že v pokračování Chesterovy reportáže nikde nepadlo mé jméno? To je mým přičiněním. Zůstanou-li děti naživu, pak prostě neexistují. Chápete, generále? Nebyl jsem v zóně, nic jsem neviděl, nic nevím. Vždycky jste si mne kupoval, teď si chci koupit já vás slibem mlčení. Spolu se mnou vyjdou ze hry všichni mí lidé: Taratura, to děvče, dokonce i váš opravář. Před tváří veřejnosti budete mít jenom jediného protivníka: Chestera. Budu všemi silami chránit jeho život, ale jak jistě chápete, velmi vám usnadňuji vaši úlohu. Výměnou za život dětí!"

"Jaké mi dáte záruky?"

"To podle toho, jaké záruky dostanu od vás."

"Dobrá... Zvážím to."

"Za třicet minut vás, generále, znovu zavolám."

"Ne, za hodinu."

Jak se asi rozhodne? uvažoval Hard, když skončil svůj rozhovor s generálem. Co udělá prezident a vláda? Jak se k tomu ke všemu po-staví členové Tajné rady, kteří už pravděpodobně mají stanovenou hodinu mimořádného zasedání? Jaká bude reakce veřejnosti? Nako-lik silně bude pobouřeno veřejné mínění? A čeho víc se leknu moc-ní tohoto světa: antihumánního Dornova dobrodružství, nebo vý-buchu všeobecného odporu?

Samé otázky - a ani jediná uspokojivá odpověď!

A nejsmutnější ze všeho bylo, že Hard byl ve středu dění, měl k ruce věrné spolupracovníky, úřední plné moci, koneckonců i zbraně, a přitom byl tak bezmocný.

Ne, teď už nemohl dát zatknout zločince. Nemohl využít své pra-vomoci, dopravit na Ostrov mládeňců oddíl svých mužů a odvrátit zničení zóny. A nemohl se objevit u prezidenta se svými návrhy, do-konce i kdyby nějaké měl, protože sama hlava státu byla bezmocná a závisela na Tajné radě. Nemohl nakonec ani žádat, aby byl pozván na zasedání nejvyššího státního orgánu, kde by členům Tajné rady vy-světlil své stanovisko k nebezpečnému avanturismu generála Dorna, zločinnosti jeho úmyslů i skutků, jelikož takový postup policejního komisaře by okamžitě vedl k likvidaci dvou set dětí...

Hard bohužel nemohl ani předpovědět, jakým směrem se budou události v příští chvíli vyvíjet. Čekal, ale na co čekal - vlastně nevě-děl.

Musí to být hrozná země, uvažoval, když ti nejšťastnější lidé, kteří v ní žijí, jsou - Bůh mě netrestej za takové rouhání! - děti, uvězněné pod kopulí. Nemusí na nic myslet, neznají starosti a trápení, a mají vyhlídku, že jednou opustí tuto mizernou Zemi a budou žít na Mar-su...

Na zasedání Tajné rady se choval generál Dorn sebejistě i nenuceně, ale ti, kdo ho znali, nemohli nepostřehnout, kolik úsilí ho stojí takové sebeovládání.

Ano, pronesl k tomu nejmocnějšímu orgánu v zemi svůj přesvěd-čivý proslov, který by dokázal zapůsobit na kohokoliv, jenom ne na členy Tajné rady, a nyní čekal na výsledek.

Ano, dostavil se dobrovolně na popraviště. Zřekl se útěku do za-hraničí, neodešel do ilegality, ani se tu neobjevil v doprovodu Ditri-cha a jeho skupiny Blesk, a nyní napjatě čekal, jelikož sám ještě ne-dovedl odhadnout, k čemu ho Tajná rada odsoudí: zda ho povedou na popravu, či zda bude sámjmenován katem...

Ve svém projevu uvedl, že myšlenka pokořit Mars já velmi vý-hodná, neboť posílí moc státu, přinese bouřlivý rozmach kapitálu, pozvedne národ a vlast v očích celého světa. S touto ideou členové Tajné rady, jak se zdálo, souhlasili, třebaže se generála zeptali, ja-kým způsobem si představuje podíl na kapitálu.

Dále uvedl, že byl nucen v zájmu celospolečenské bezpečnosti obestřít svou činnost tajemstvím, a členové Rady opět nic nenamítali, i když bylo všem jasné, k čemu to mohlo vést. Ale i Dorn, i všichni přítomní, dokonce i ministr Wonnell chápali, že původní generálův úmysl je v tomto okamžiku vedlejší, že účty je nutné vést od té chví-le, kdy se generálovy možnosti znovu vyrovnaly s možnostmi ostat-ních členů rady. Chápali, že každý z nich je nebezpečný nikoli tím, jaké plány chtěl uskutečnit, ale tím, co dokáže učinit nyní.

Generál rovněž hovořil o myšlence přestavby lidského organismu, svědčící o neuvěřitelných možnostech vědy, jejíž perspektivy jsou nedo-zírné, a naznačil, že už v nedaleké budoucnosti bude možné vy-rábět kyborgy, to znamená kyberneticky organizované lidi, schopné řešit nejrozmantější úkoly. I tady jej členové Tajné rady opět doko-nale

pochopti, třebaže se zamračili, když jim Dorn dal na srozuměnou, že vědci, kteří tyto problémy řeší, jsou pod jeho vedením, a "dokonce i nyní pokračují ve své výzkumné činnosti, jejíž výsledky jsme nuceni udržovat v tajnosti, vědomi si stále nejvyšších zájmů".

Nakonec Dorn řekl, že reakce lidových mas na Chesterovy repor-táže, otištěné v novinách Vše narovinu, dává skvělou možnost ještě více zostřit boj proti opozici a zároveň jediným úderem, se vši roz-hodností vyříditi nepřátele - což nikdy nemůže škodit, nýbrž jen a jen prospět, zejména v dané situaci! - a členové Tajné rady přijali tato Dornova slova s viditelným uspokojením.

Poté si generál sedl, a nedá se říci, že už netušil, jaký bude koneč-ný závěr Tajné rady. Bylo mu jasné, že každý ze zasedajících váží nyní problém, zda se má generál i nadále účastnit práce na projektu Kosmos, ovšem s omezenými pravomocemi, či zda má být nadobro odstraněn, nebo se mu má projevit další důvěra, ovšem pod přísnou kontrolou Tajné rady.

Nejvyšší orgán žádnému svému členu nikdy nedovolil, aby se vy-výšil byt' jen na jediný okamžik nad ostatní, avšak právě tak dbal o to, aby nikdo z nich nebyl ponížen...

MÍSTO DOSLOVU

"Davide," řekl jsem Hardovi, "co si myslíš o tom, že jsem ten ruko-pis vydal jako knížku?"

Komisař pokrčil rameny.

"Odpověz mi bez vytáček," trval jsem na svém.

"Dobrá," řekl. "Odpovím ti tedy bez vytáček. Jistě víš, že nepat-řím mezi ty, kteří si o sobě moc myslí, a proto je mi vcelku jedno, že mě ve svém díle líčíš jako někoho, kdo je naprosto neschopný."

"Ale tak to vůbec není...", spustil jsem, avšak Hard mě přerušil.

"Nehádej se! Vím, co říkám. Trápí mě něco jiného: proč to vlast-ně všechno čtenářům vypravuješ? Cos tím chtěl říci?"

"Chtěl jsem tím říci," odpověděl jsem poslušně celou větou jako pečlivý žáček na učitelovu otázku, "že národ nikdy nesmí být pasiv-ním stádem, že nemá právo se dobrovolně vzdát rozhodných činů..."

Hard si zapálil cigaretu, nadlouho se zamyslel a já ho v jeho pře-mýšlení nerušil.